

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

БАРИ АЙСЛЪР

РЕЙН-САН:

РЕКВИЕМ

ЗА ЕДИН УБИЕЦ

Гонен и накрая притиснат в ъгъла, Джон Рейн се изправя лице в лице с най-смъртоносния си враг - самия себе си.

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**БАРИ АЙСЛЪР
РЕЙН-САН: РЕКВИЕМ ЗА
ЕДИН УБИЕЦ**

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

За Джон Рейн — най-харизматичния наемен убиец след Джеймс Бонд — излизането от бизнеса не е никак лесно. С подновена самоличност, той е на път да остави професията убиец зад гърба си.

Но точно тогава получава съобщение от бившия агент на ЦРУ Джим Хилгър: „Пленили сме приятеля ти Докс. Прави каквото ти се казва, иначе бившият морски пехотинец ще умре.“

Рейн не е сигурен, че Хилгър няма да убие Докс, след като изпълни поръчките му. И дали всичко не е капан за самия него?

От измамно спокойните плажове на Бали, през булевардите на Париж до градските каньони на Силиконовата долина и Ню Йорк Рейн трябва да се бори с възрастта си, враговете си и най-вече с убиеца вътре в себе си — битка, от която дори самият той не е сигурен, че ще излезе невредим.

На Оуен, Рейчъл и Санди, с любов

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Местата в Бали, Париж, Сайгон, Токио, Лос Анджелис, Калифорнийския залив, Ню Йорк, Сингапур, Ротердам и Амстердам в тази книга са описани така, както съм ги видял. Несмъртоносната милиметрова вълнова технология, която Рейн и Боаз използват в Сингапур, съществува, но не знам дали вече има преносими устройства и дали вълните могат да минават през стени, както се случва в книгата.

1.

Джим Хилгър и неговият екип седяха приведени над купчина снимки от скрити камери в евтина хотелска стая в Кута на прочутото западно крайбрежие на остров Бали. Мусонният дъжд от късния следобед бе отстъпил на ясно нощно време, а близкият плаж все още се огласяваше от почиващи — австралийци, които се напиваха за последно, преди да се върнат към подредения си живот; американски студенти, малко по-авантюристично настроени от връстниците си във Форт Лодърдейл, привлечени в Кута от истински истории за почти безплатен курорт, дискотеки на брега и млади хора, също като тях търсещи си белята; смугли местни красавици по бански и саронги, които пък си търсеха богати бели приятели, а в случай че не успеят да докопат тази плячка, разчитаха на поне една нощ или дори час срещу достатъчно количество конвертируема валута. Всъщност, хотелът беше известен сред туристите, забърсали нещо местно и бързащи да консумират сделката, а големият паричен оборот и нежеланието на плащащите да ги гледат в очите правеше подобни места удобни убежища не само тук, в Индонезия, но и в много други страни, в които Хилгър бе работил. Сексът беше добро прикритие за тайни задачи, а зад похотта можеше да се потули и убийство.

За по-голяма конспиративност петимата пристигнаха един по един по-рано тази вечер през различни интервали от време, така че да не правят впечатление, придружени от задължителната местна девойка. Хилгър знаеше, че двама бяха дошли достатъчно рано, за да се насладят напълно на прикритието, което временните им приятелки осигуряваха, но това не го тревожеше. Беше водил мъже на война и разбираше напълно нуждите им, освен това предпочиташе да вкусят още в началото от местната фауна, а не да я гонят късно през нощта. Човекът, когото преследваха, беше опасен и Хилгър искаше всички да са много съсредоточени.

Хилгър познаваше този човек като Докс, съкратено от „неортодоксален“, бойно име от времето на тайната му мисия в

Афганистан през Рейгъновата ера. Някога Докс беше морски пехотинец снайперист, един от най-добрите, но напоследък беше на свободна практика. Хилгър го беше наемал три пъти. В първите два случая Докс се справи блестящо. Третият път беше пълен провал и точно заради него бе организирана сегашната операция.

— Виж това — каза мъжът, който седеше срещу Хилгър, и посочи към снимка, направена с 500-милиметрова леща. — Видяхме го да влиза и излиза от вилата си. Тя е усамотена. Мисля, че можем да го хванем там.

Хилгър кимна. Предложението на мъжа му се видя разумно. Казваше се Демеер — едро русо белгийско копеле, ветеран от родния му отдел за специални агенти. Колегите му охраняваха белгийските посолства. Бяха обучени от белгийските специални служби, чувстваха се удобно в градска среда и говореха, както и се очакваше от тях, по няколко езика. Демеер беше един от най-добрите. Владееше особено атлетична форма на тай чи, боравеше добре с нож и бе помогнал през годините няколко пъти на Хилгър при „премахването“ на заподозрени в тероризъм, затова Хилгър знаеше, че си струва да се вслуша в съветите му.

— Вилата е добър вариант — обади се мъжът зад Демеер. — Да се придържаме към познатото, така мисля аз.

Хилгър с мъка сдържа гримасата си. Демеер, който беше с гръб към последния изказал се, не успя да упражни такъв контрол върху физиономията си.

Хилгър вдигна очи и се взря за миг в мъжа. Беше застанал настрана от останалите, облегнат на стената до прозореца, а другите бяха насядали един срещу друг на спалнята в стаята. Никой не отговори на коментара му. Ако бяха отбелязали липсата му на вкус, би значело да му отделят повече внимание, отколкото мислеха, че заслужава.

Мъжът предпочиташе да го наричат Драно и Хилгър изпитваше неприязън към него от самото начало. Прякорите, дадени от бойни другари, са чест. Ако сам се опиташ да си го измислиш, ставаш смешен или показваш нарцисизъм, дължащ се обикновено на липса на самочувствие. Хилгър не го искаше, но беше загубил толкова много хора през последните две години, че пренебрегна предупрежденията

на интуицията, когато се наложи да попълни екипа си. Тъпо. Но не може пък всичко да е все перфектно.

Наистина човекът имаше много добри препоръки. Бивш тюлен, с боен опит от Афганистан. Но този опит си беше просто задължителен и невинаги достатъчен за това, което Хилгър изискваше от хората си. И сред тюлените имаше загубеняци. Очевидно сега бе изтеглил късата клечка и бе попаднал на един от тях.

Мъжът до Демеер извъртя голата си глава и тишината бе нарушена от пукането на врата му.

— По-добре да изчакаме — каза той. Погледна първо Демеер, после Хилгър и пренебрегна напълно Драно. — Вилата му е удобно място за действие, така е, но той неслучайно я е направил наскрещ орисовите полета. Знаете ли колко време ще ни трябва да изгазим до къщата? Ако е поставил датчици и ни забележи, докато се приближаваме, ще ни превърне един по един в тор. А не ми се ще да минем и по онзи малък криволичещ път. Той знае, че това е единственият подход към вилата, сигурно наблюдава и него. А още по-лошо ще е, ако се опитаме да влезем, докато го няма. Гарантирам ви, че има системи, които ще го предупредят. По-добре да го хванем на непозната за него територия. Недостатъците са, че ще има повече свидетели, както и останалите рискове при премахването на човек на публично място, но като цяло така шансовете ни са по-добри.

Казваше се Франк Гарза, но в екипа на Хилгър го знаеха като Панчо, име, дадено му от мексиканската му майка. Докато Демеер излъчваше измамно спокойствие, то около Панчо се носеше аура на човек, с когото шега не бива. Бивш шампион на флота по бокс, с черен колан по кен-по. Една вечер с Демеер си направиха спаринг, който започна на шега, но после стана сериозен. За Хилгър това беше като да види как всепомитащо гюле среща непоклатим стълб. Ако не ги беше спрял, можеше да се осакатят, като междуременно срутят хотелската стая.

— Въпросът е колко време имаме — намеси се петият мъж, докато преглеждаше снимките. — Градът, в който живее, Убуд, не е огромен, затова рано или късно ще се появи на място, на което ще ни е удобно да го хванем. Но ако трябва да действваме бързо, се налага да отидем там, където знаем, че ще отиде и той. А в момента това означава във вилата.

Казваше се Гътри. Момчешкият вид му осигуряваше идеално прикритие по време на службата във военновъздушните сили, а обучението, което бе преминал там, заедно с невероятните му вродени способности, го правеха най-добрият боен стрелец. За разлика от Демеер и Панчо той не владееше бойни изкуства, но пък и не си падаше по сбиванията, предпочиташе да урежда споровете приятелски с боен пистолет „Уилсън“ 45-и калибър, който носеше на колан под разкопчаната си риза.

Хилгър кимна и се замисли. Още не им беше казал много неща. Всички бяха служили на места, в които информацията е изключително ценна, и разбираха сдържаността му. Но може би бе споделил прекалено малко. А това, че ги държеше на тъмно, не им позволяваше да преценят достатъчно ефективно цената и предимствата на операцията. Да, реши той, трябва да знаят ако не пълната картина, то поне по-голямата част от нея.

— Всички вие сте прекалено предпазливи — изтъкна Драно, който продължаваше да стои облегнат на стената и да ги гледа отвисоко с отегчен вид и малко надменност.

Хилгър вдигна поглед, не му харесваха нито тонът на този човек, нито изборът му на „вие сте“ пред „ние сме“. Останалите се спогледаха. Израженията им бяха прекалено непроницаеми, за да се прочете презрение по тях, но Хилгър знаеше, че точно това изпитват. Не за първи път Драно им натрапваше непоисканото си и безполезно „експертно мнение“ и на тях им беше писнало от ненужните му простотии. Човекът си беше чиста грешка. И ако Хилгър скоро не я поправеше, хората му с право щяха да го упрекнат.

— Наистина ли? — попита кротко Хилгър.

— Наистина — отвърна Драно и кимна отсечено. — Един човек, оптика за нощно виждане, и точно преди зазоряване керосинова бомба на сламения му покрив. Ще го хванем, когато избяга навън.

— И съседите ли ще хванеш? — попита Хилгър, този път дори още по-кротко, направо мило. — Ще излязат, като видят пожара. А знаеш ли в каква посока ще избяга Докс? Кажи ни, за да знаем къде да заемем позиция. А, забравих полицаите и пожарникарите, нормално е да очакваме да се появят, така че ни трябва и план как да се справим с тях. А и при вниманието, което ще привлечем, като подпалим през нощта вила в Убуд, ще ти бъдем благодарни, ако ни светнеш как да се

справим и с него. И това, при положение че успеем да избегнем всички сензори и да не излетим във въздуха, докато се приближаваме към къщата, разбира се. Но ти би могъл да върнеш обратно куршум с патката си, ако се наложи, нали?

Мъжът сви рамене, беше прекалено тъп или прекалено горд, за да признае грешката си.

— Понякога трябва да поемаш рискове, ако искаш да свършиш работа — отбеляза той.

Останалите дори не го погледнаха. Те от известно време изразяваха недоверието си към него чрез езика на тялото и Драно го беше разбрал. Затова стоеше отделно от тях — усещаше, че не е добре дошъл. И глупавите му критики бяха просто погрешно насочен вик за внимание, желание да бъде приет в група, към която искаше да принадлежи.

Внезапно Хилгър осъзна защо крие от хората си информация, която им беше необходима, за да планират операцията. Защото бе наясно, че на този смешник не може да се има доверие. И вместо да намери решение на проблема, се примиряваше с надеждата, че той сам по някакъв магически начин ще се разреши. След като проумя всичко това, реши, че е по-добре да действа късно, отколкото никога. Човекът трябваше да изчезне.

Обърна се към Демеер.

— Колко души са ни необходими за операцията?

— Трима е абсолютният минимум — отвърна Демеер, без да се замисли, и Хилгър разбра, че едрият белгиец беше толкова бърз с отговора, защото вече знаеше какво се върти в ума му. — С четирима ще ни е по-лесно, а с петима ще успеем на сто процента.

Хилгър кимна.

— Добре. Значи сме във форма. — Хвърли поглед зад Драно. — Би ли дръпнал пердето? — помоли. — В краищата има пролуки, не бива така.

Драно се обърна да оправи пердето. И без останалите си недостатъци, заради които щеше да бъде дисквалифициран, абсолютната липса на представа какво му предстои щеше да е достатъчна, за да го премахнат.

През двете секунди, в които застана с гръб към тях, Хилгър посегна с дясната си ръка към своя зигзауер, който носеше за всеки

случай в кобура на глезена си, грабна възглавница с лявата и я постави около дулото на пистолета, като държеше краищата ѝ около дясната си китка, така че напълно да скрие оръжието. Вдигна и двете ръце и се прицели в главата на Драно.

Драно се обърна. Видя възглавницата и начина, по който Хилгър я държи. Без да му дава време да обработи информацията или да реагира по някакъв начин, Хилгър натисна спусъка. Чу се приглушен изстрел и на челото на Драно се появи малка тъмна дупка. Тялото му потрепери като на стреснат човек, след това се олюля и падна на пода.

Звукът от изстрела беше силен, но не чак толкова. Зигзауерът беше 380-и калибър, по-малък от 375-калибровия, който Хилгър ползваше основно. Избра правилно резервния, защото вдигаше по-малко шум. А и възглавницата приглуши още повече изстрела. Може би човекът в съседната стая е вдигнал глава и се е почудил какво е чул току-що, но след като не последва нищо, най-вероятно се е върнал към чукането или свирката, или каквото там го беше довело на това място.

Драно лежеше по гръб със сгънати под тялото му крака и отворени очи. От дупката в челото по лицето му започна да се спуска тънка струйка кръв, нищо особено. Другата причина Хилгър да избере малкия пистолет беше и по-малката вероятност куршумът да излезе през тила на Драно, което щеше да оплеска стаята с кръв.

Демеер извади няколко салфетки от кутията на нощното шкафче, коленичи и с палеца си натъпка хартията в дупката на челото, като преди това обърса струйката кръв. Хилгър кимна едвам доловимо в знак на възхищение. Демеер не беше никак нафукан. А и нямаше нужда, беше твърд като скала. Колко ли души можеха така спокойно да предотвратят изливането на кръв?

Хилгър вдигна и прибра в джоба си празната гилза, след това спусна предпазителя на пистолета и го пъкна в кобура на глезена си. В стаята настъпи тишина, докато мъжете се ослушваха за реакции и знаци, че някой се интересува какво се е случило. Такива нямаше.

— Май Драно се гътна — каза Панчо.

И заедно с Демеер се разсмяха. Само Гътри изглеждаше притеснен. Но пък той не беше с Хилгър толкова дълго, колкото останалите.

— Е — обади се Панчо, — радвам се, че оправи тази работа. Едвам се въздържах да не го направя аз.

Хилгър кимна.

— Трябваше отдавна да се погрижа.

— Не се притеснявай — отвърна Панчо и сви рамене. — Не ми се ще лесно да взимаш такива решения.

И те пак се засмяха. После Хилгър каза:

— Като свършим, извади вана, натовари го в него и го откарай до яхтата. Пробий му дупки и го хвърли в морето. Четиримата ще сме си по-добре, отколкото със слабо звено като него.

Всички кимнаха. Демеер покри трупа с одеяло и седна на леглото.

— Добре — поде Хилгър след малко. — Докс... не е крайната цел. Ако беше, щяхме да си работим спокойно. Но нашият интерес към него е вторичен.

Панчо се приведе напред и главата му се сниши, сякаш се опитваше да се съвземе от нокаут.

— Значи той е свързката ни с някой друг?

Хилгър кимна.

— И то трудна свързка.

— А кой е главният герой? — поинтересува се Панчо.

Хилгър обърна очи към Демеер, подозираше, че вече се е досетил.

Демеер наистина отговори вместо него.

— Джон Рейн.

Панчо погледна към Хилгър.

— Свободният агент? Който премахна Уинтърс?

Хилгър кимна.

— Както и Калвър, и Гибънс. Заради тези загуби ми се наложи да дълбая надълбоко и да привлека грешка като Драно. Трудно се намират качествени хора.

Панчо извърна поглед към Демеер.

— Откъде знаеш?

Демеер поклати глава, за да покаже, че не разполага с никаква информация, до която и Панчо да няма достъп.

— Не знам, досетих се.

Панчо изпука пръстите си и се взря в Демеер, сякаш се опитваше да прецени дали да повярва на отговора му.

— Рейн... това е японският убиец, нали? — намеси се Гътри.

Демеер кимна.

— Наполовина е японец. Майка му е американка. Но изглежда като японец. Поне така съм чувал. Никога не съм го зървал. Не са много хората, които са го виждали.

— Аз съм го виждал — натърти Хилгър.

Третата поръчка на Хилгър към Докс беше да премахне Рейн. Двата се познаваха от Афганистан и Хилгър разчиташе на тази връзка, за да може бившият снайперист да се доближи достатъчно и да си свърши работата. Той наистина успя да се приближи достатъчно, толкова много, че Рейн и Докс се обединиха и само за една година провалиха две операции на Хилгър. Нямаше нищо лично в това, никой не разбра какви са тези операции, но Хилгър претърпя значителни загуби. Освен всичко друго му се наложи да изостави хонконгското си прикритие и да се премести в Шанхай.

В края втората провалена операция Докс бе проснал Хилгър на земята със стол, хвърлен от върха на едни стълби. Можеше да е и по-зле — ако Докс беше подходящо въоръжен, Хилгър вероятно вече щеше да е мъртъв. Огромната синина от удара избледняваше цял месец. Но споменът остана ярък значително по-дълго. Хилгър не отричаше, че изпитва удоволствие, като си представя как скоро ще притисне Докс за информацията, която му трябваше.

Панчо продължаваше да се взира в Демеер. Мъжът с мексиканска кръв беше надежден боец, но лесно се поддаваше на чувството, че е пренебрегнат, и реагираше гневно.

Хилгър реши да предотврати евентуална караница.

— Демеер отговаряше за операцията, с която се опитахме да премахнем Рейн край Банкок. Ръководеше Уинтърс и местен екип. Така е разбрал. Досетил се е.

Стегнатото тяло на Панчо се отпусна леко.

— Как се провали?

— Не знаем всички подробности — отвърна Демеер. — Изглежда, Рейн е забелязал засадата, която му подготви Уинтърс, и е нападнал. Двама от местните се спасиха. Други двама Рейнс уби с нож. Уинтърс беше намерен в една алея с рани по ръцете, които очевидно е получил при самозащита, и с прерязана сънна артерия. Починал е от вътрешен кръвоизлив.

— Рейн е убил Уинтърс в шибаната борба с ножове? — удиви се Панчо. — Познавах Уинтърс. Беше тренирал *кали* на Филипините. Беше добър с ножовете.

— И Рейн е тренирал доста — обясни Хилгър. — Джудо. Бокс. Усъвършенствал е оръжията, докато е бил в специалните части. И има ужасно богат практически опит.

Панчо наведе глава и се замисли.

— Това притеснява ли те? — изгледа го Демеер.

Панчо отвърна на погледа му.

— Не.

На лицето на белгиеца се появи лека хладна усмивка.

— А би трябвало.

Панчо му се усмихна в отговор.

— Може би Рейн просто е извадил късмет. Или пък Уинтърс не е бил ръководен правилно.

— Както и да е — намеси се Гътри, — важното е, че Уинтърс беше добър.

Без да откъсва очи от Панчо, Демеер потвърди на перфектен английски с лек акцент:

— Страхотно го биваше.

— Ами Калвър и Гибънс? — попита Гътри.

— Бяха застреляни — отвърна Хилгър. — В обществена тоалетна в Манила, докато се опитвали да защитят агент, участващ в друга операция.

Панчо извърна очи към Хилгър.

— Значи искаш разплата. Да премахнеш Рейн.

Хилгър поклати глава.

— Искам да ми свърши една работа.

Панчо присви очи и стисна устни, като човек, който усилено мисли. Хилгър не знаеше дали бе объркан или разочарован, или и двете.

— Ако е свободен агент — предложи Гътри, — защо не го наемем чрез нашите канали?

— Има два проблема — обясни Хилгър. — Първо, не знам как да се свържа с него. Опитах се да го намеря, но дори не разбрах къде точно се намира. По едно време се знаеше, че е в Токио, после се чу, че заминал за Сао Пауло или Рио. Цялата информация е отпреди няколко

години и се съмнявам да е още в някоя от тези две страни. Но дори данните ни да са още актуални, те няма да са ни достатъчни, за да продължим нататък. В Бразилия се намира най-голямата японска диаспора. Рейн ще изчезне в нея като игла в копа сено. Това важи с още по-голяма сила за Япония. Винаги се е стремил да не се набива на очи, но сега сигурно се е превърнал в призрак.

— А какъв е вторият проблем? — попита Гътри.

Хилгър сви рамене.

— Засега нека само кажем, че се съмнявам да свърши доброволно това, за което ми трябва. Докс му е приятел, един от малкото. Това означава, че Докс знае как да се свърже с него и че е лостът, с който ще принудим Рейн да ни сътрудничи.

— Толкова ли са близки? — учуди се Гътри.

Хилгър кимна.

— Виждал съм Докс да изнася Рейн на рамо по време на престрелка в пристанището Квай Чунг в Хонконг. Ставаше въпрос за пет милиона долара и Докс се отказа от тях, за да спаси партньора си, когато го простреляха. Така че — да, бих казал, че са много близки.

— Това, което си намислил — започна Панчо, — за което ти трябва Рейн, не може ли да се свърши от наш човек?

Хилгър отново долови разочарование. Поклати глава.

— Рейн е най-подходящият. Просто трябва да се докопаме до него.

Всички мълчаха известно време.

— С колко време разполагаме за да хванем Докс? — проговори накрая Гътри.

Хилгър прегледа още няколко снимки, явно търсеше нещо общо между тях. Усети, че картинката започва да му се изяснява.

— Можем да си позволим още няколко дни — отвърна. — Ако дотогава не направим пробив, можем да обмислим варианта с вилата. Но съм съгласен с Панчо, че рискът е много голям, и предпочитам да действаме по друг начин. Най-важното е да го издебнем, когато е напълно неподготвен. Защото без елемента на изненадата може да стане доста кърваво, докато се опитваме да го хванем жив и в добра форма. Не е добър като Рейн, но повярвайте ми, въпреки това е доста опасен.

Панчо премигна.

— Толкова ли е добър Рейн?

Хилгър кимна и си спомни как Рейн го бе проследил до Хонконг. Никой преди не беше обръщал така играта му и той осъзнаваше, че е извадил късмет, като е останал жив. Трябваше да си признае, че случката го изплаши до смърт и заради това, заедно с другите си конкретни основания — не смяташе да остави Рейн да продължи земния си път, след като настоящата операция приключи.

— Сигурно остарява — отбеляза Гътри. — Ветеран от Виетнам е, нали?

Хилгър кимна.

— Но е мобилизиран към края на войната, тогава е бил на седемнайсет, така че е сравнително млад. И макар да е преминал житейския си зенит, кажи ми, чувал ли си за някой друг, който е оцелял в този бизнес съвсем сам, без организация, която да стои зад гърба му, толкова дълго, колкото Рейн?

В стаята настъпи мълчание.

— Има причина да оцелее през всичките тези години — продължи Хилгър. — И това не е късметът му. Никой не може да има късмет толкова дълго време. Причината е, че е добър. По-добър е от всичките, които е убил, а той е убил доста — повече от всички нас, взети заедно. Така че не е в твоя полза да го смяташ за стар, бавен, изхабен, уморен или нещо от този сорт, както той би искал да мислиш за него, за да го подцениш. Ако го направиш, ще влезеш в статистиката на жертвите му.

— Като Уинтърс — вметна Демеер.

— Като Уинтърс — потвърди Хилгър и погледна всеки един от хората си. — Не искам повече такива загуби. Затова ще потърпим още няколко дни. Трима от нас ще се движат с мотоциклети, един ще е във вана, така ще покрием всички места и ще се съберем бързо, ако някой забележи Докс. Както каза Гътри, Убуд не е голям град.

Всички приеха плана така, както бе изложен, поне временно. Панчо посочи трупата на пода.

— Искаш ли да докарам вана?

Хилгър кимна и започна да събира снимките. Всички се изправиха.

— Къде според теб можем да го открием? — попита Гътри.

Хилгър се вгледа в една от снимките.

— Погледни го. Ако не беше толкова добър снайперист, вероятно щеше да е професионален футболист. Колко според теб яде всеки ден такъв човек?

Демеер се усмихна.

— Много.

Хилгър кимна.

— Точно така. Не знам с какви хранителни запаси разполага, но рано или късно ще трябва да излезе за нови. Точно това ще чакаме.

2.

Докс се събуди с дълго доволно простенване. Протегна се в голямото си легло, размърда пръстите на краката си, харесваше докосването на памучните завивки до тялото си. Ако съдеше по слънцето, което виждаше през прозрачните завеси, сигурно минаваше седем. Беше се успал. И защо не? Не беше на работа. Заслужаваше да се отпусне. Затова хората идваха на Бали — да се отпуснат. И той се премести тук по тази причина, по дяволите! Затова си построи и тази вила.

Стана и тръгна чисто гол по килима от *агаве* към банята, за да се изпикае. Странно, но когато започна да обмисля как да изглежда това място, си го представяше като истинска ергенска бърлога. Сега, когато къщата вече беше готова, нямаше никакво намерение да я споделя с когото и да било. Преспиването на друг под покрив, който сам бе построил, беше прекалено интимен акт, за който не бе готов. Или по-скоро още не бе срещнал човек, с когото би бил готов на такава интимност. Щеше му се да срещне подходящия човек, но от многото жени, които познаваше и на които се бе наслаждавал, с никоя не успя да се сближи дотолкова. Разбира се, имаше я Дилайла, жената на Рейн, и един мъж трябва да е напълно грохнал или в кома, за да не си падне по нея, но дори признаването пред самия себе си, че си хлътнал по мацката на събрата си, беше опасна работа. А каквото и да е действие в тази посока би било неппростим грях, да не говорим, че ще означава обявяване на война на човек, когото никой не би искал да има за враг.

Не че вехнеше по Дилайла или нещо подобно. По-скоро тя беше от онзи тип жени, който той искаше и за себе си. Умна, самоуверена и, разбира се, умопомрачително красива. Малко мистериозна, с известен нрав, който да те държи във форма. Точно каквато би била Анджелина Джоли, ако беше руса и бе предпочела шпионската работа за Мосад пред актьорството.

Е, значи ще продължи да търси. И не че междувременно страдеше. Имаше си няколко гаджета в Кута, само на час път от тук,

както и няколко в Банкок и Джакарта, които припадаха от щастие всеки път, щом им се обадеше, че идва в техния град.

Изпика се и се погледна в огледалото. Хареса отражението си. Беше около един и осемдесет висок, сто и десет кила, с плочки на корема и нито грам мазнина, с изключение на умерено големите любовни дръжки, които жените намираха за трогателни. Тайната беше в тренировките. Обичаше да сменя упражненията всеки ден: малко вдигане на щанги, малко скачане на въже, уреди за различните мускулни групи, упражнения с гирички, които беше научил от руснаците, и с използване на собствената тежест, които Рейн му бе показал. Така като се гледаше, тялото му изглеждаше десет години помладо, което си беше супер. Искаше да е в състояние да гони двайсет и пет годишните мацки, без да се чувства като стар мръсник.

Знаеше, че няма да успее да се поддържа вечно в такава добра форма, но това не го притесняваше особено. Не му пукаше и дали ще оплешивее, макар че засега такава опасност не се задаваше. Само две неща щяха да му липсват, като му дойдеше времето: да улучва цел с големината на монета от петстотин метра на слаба светлина и да го вдига бързо като четиринайсетгодишен след нещо мазно за ядене и филм с Кармен Електра. Беше все още достатъчно млад, за да му става твърд за секунди, и достатъчно зрял, за да задържи ерекцията колкото си иска — това му беше хубавото на четирийсетгодишните. Нямахше по-голям наркотик от това да свърши, след като е доставил на някоя хубавица толкова удоволствие, че тя направо примира и го моли за милост — ако имаше нещо по-приятно, той много би искал да знае какво е.

А когато дойдеше времето, в което ръцете му щяха да започнат да треперят и патката му да омеква, ще трябва да си напомни, че е късметлия. Не всеки доживяваше възрастта, на която го застигаха подобни проблеми. Той възнамеряваше да я достигне, но никога не се знаеше. Важното беше да се наслаждава на живота, докато може, защото последният миг винаги настъпва неочаквано. Особено в неговата професия.

Отиде до прозореца и дръпна пердето, в стаята нахлуха слънчевите лъчи и го стоплиха. Господи, каква гледка! Само синьо небе, бели облаци и зелени оризови поля, тук-там с кокосови палми. Обичаше да стои така и да се наслаждава на имението си, и не само

защото гледката беше хубава, а защото това беше едно от малкото места на света, където можеше да се изправи пред открит прозорец, без да се притеснява. Беше застрелял достатъчно хора през голо стъкло, за да развие устойчива тревожност от всяка стая с хубава гледка. Разбира се, можеше да прекара живота си в психотерапия и безкрайни упражнения за пренасочване на вниманието или някакви други подобни тъпотии, за да се справи с тази тревожност, или пък да си поръчва специални прозорци от алуминиев оксинитрид на компанията „Сърмет“. Блиндираните им стъкла можеха да спрат 50-и калибър, което означаваше, че шансовете на куршум от обикновен снайпер да проникне през тях бяха колкото на комар. Можеше да предложи реклама на „Мастеркард“: „Блиндирано стъкло — десет долара за пет квадратни сантиметра. Спокойствието, че никой няма да ти пръсне мозъка със снайпер, е безценно.“

Обу си шорти, облече тениска и прекара следващия един час във вдигане на тежести в тренировъчната си зала на първия етаж, след това взе душ и си направи огромен протеинов шейк за закуска. Чаша мляко, два банана, папая, манго и четири сурови яйца. Забеляза, че това са последните му яйца, трябваше да си купи още. А и запасите му от плодове бяха на привършване.

Докато пиеше шейка, седна пред лаптопа, който държеше на кухненската маса, за да види какво става в Близкия изток, а и на други места по света. Преди доста време се притесняваше от начина, по който напусна морската пехота, но днес нямаше пари на света, които да го върнат на държавна служба. Повръщаше му се от цялото лицемерие. Чудеше се как другите го издържаха. Единствените две занимания, които му се струваха по-привлекателни от сегашната му работа, бяха на крал философ или на добър диктатор и ако имаше тяхната власт, щеше да направи така, че политиците да могат да започват войни единствено ако сами се бият в тях. Тогава много бързо щяха да запечат песните на мира.

Когато приключи със закуската и новините, провери на компютъра камерите, които беше разположил около къщата си. Всичко беше нормално. Не че очакваше посетители, но малко повече предпазливост нямаше да му навреди. Щеше му се да си вземе куче, за да го пази, трудно се обезвреждаше ниско технологичен домашен любимец, но пътуваше прекалено много и тази мечта щеше да си

остане засега неосъществима. Може би когато уседне още малко, когато намери някоя смугла жена с бадемове очи, направи ѝ бебе, създаде семейство, научи децата да ловуват и хващат риба, да стрелят като него. Да, може би някой ден...

Не се кипреше прекалено много, когато излизаше в Бали — днес си сложи само къси панталони, тениска и сандали. Щеше му се да се понакичи и с някой малък глок или с един от резервните му пистолети, но винаги преди да го направи, претегляше баланса между достъпността на оръжието, възможността да го скрие, вероятността да му се наложи да го използва или да го арестуват за нарушаване на драконовските закони на Индонезия. Тази сутрин му се стори, че този баланс не е в полза на глока. Но това не означаваше, че щеше да излезе невъоръжен. Пъхна един сгъваем военен нож в десния си преден джоб и окачи още един с петсантиметрово острие около врата си под тениската. Взе голямата раница, с която пазаруваше, отвори гаража и изкара 250-кубиковия си бежов мотоциклет „Хонда Ребъл“ — очукан, мръсен и дяволски надежден.

Все още беше сутрин, но започваше да напича и въздухът ставаше все по-лепкав. Постоя малко, предчувствайки още един ден в рая. Тук всичко му харесваше — миризмите, калта, дори патешките изпражнения, с които наторяваха оризовите ниви. Изобщо не му миришеха на лайна, а на живот, истински живот, далеч от градовете, покрити с бетон и асфалт и задавени от бензинови пари. Миришеше на майката земя.

Сложи си каската, мразеше я както винаги заради горещината. Местните невинаги се съобразяваха със законите за движение по пътищата, но тъй като той беше очевидно чужденец, смяташе, че е най-добре да се придържа към правилата, за да не се набива на очи, като не уважава разпоредбите на домакините.

Нямаше алея, която води към пътя, а само прашна пътека от половин километър. Запали мотора и потегли бавно напред, като се оглеждаше инстинктивно, за да провери дали всичко е наред, дали нещо няма да привлече вниманието му. Нямаше лесен достъп до вилата му, точно затова беше избрал да я построи на това място и по този начин, но най-лесно би било да му направят засада именно на пътеката, затова беше по-внимателен от обикновено, когато минаваше по нея. Тази сутрин обаче всичко си беше наред, обичайните кучета

пролайваха добронамерено в дворовете, обичайните селяни се потяха от тежкия труд сред високите до кръста им оризови ниви.

В края на пътеката зави надясно и увеличи скоростта. Мотоциклет от 250 кубика беше малък за едър мъж като него, но всички тук караха такива, а и пътищата бяха прекалено тесни и виещи се, за да позволяват бързи скорости.

Спря на паркинга на супермаркет „Бинтанг“ на главната улица в Убуд и загаси мотора. „Бинтанг“ се намираше в двуетажна каменна сграда с покрив от дърво и керемиди, заобиколена от папрат и бамбукови дървета. Беше много по-голям от всички останали супермаркети в града и Докс го предпочиташе, когато искаше да напазува основно. Пред него бяха паркирани обичайните мотоциклети, велосипеди и коли. Малко кученце, едно от хилядите скитащи бездомни песове по улиците на Убуд, лежеше на сянка под тентата отпред и събираше сили в засилващата се тропическа жегата.

Вътре в магазина обикаляха няколко майки, влачещи след себе си невръстни хлапета по памперси, и пазаруваха продукти за предстоящата вечеря, стоки за дома и може би нещо сладко, за да зарадват децата. Докс нямаше нищо специално предвид и лениво се разходи половин час из супермаркета, пълнейки количката си. Когато приключи, отиде до касата, на която работеше хубаво момиче, за което знаеше, че се казва Уан.

— Как сте днес, господин Докс? — попита момичето и му дари прекрасната си азиатска усмивка.

Докс ѝ отвърна също с усмивка, но успя да запази известна дистанция в поведението си. Уан без съмнение беше вкусна малка мръвка, но разумният мъж знаеше, че не трябва да си засира пътеките, по които идва храната. Или в този случай — покупките. Освен това можеше да получи всичко, от което има нужда, само на час път оттук, в Кута и Санур.

— Добре съм, Уан. А ти как си? Май добре се справяш с жегата? Момичето се засмя и очите му заискриха.

— О, господин Докс, днес изобщо не е горещо, знаете го.

Той се престори, че попива потта от челото си.

— Скъпа, ти си по-корава и от мен.

Покупките му струваха зашеметяващите четиристотин хиляди рупии — около четиридесет долара. Почуди се дали някой е правил

изследване за перспективите пред страните, в които пазаруването за деня излиза половин милион от местната валута. Съмняваше се, че има пряка връзка между икономическата стабилност и всичките тези нули.

Сложи покупките си в раницата, метна я на рамо, сбогува се с Уан и тръгна да излиза.

Пред сградата, близо до мястото, на което Докс бе паркирал хондата си, се разхождаше чужденец, едър рус мъж, с мобилен телефон до ухото си. Носеше черни очила и говореше език, който Докс не разпознаваше — не беше немски, нито френски, може би холандски? Когато вдигна очи и съзря Докс, затвори телефона и се усмихна.

— Здравейте, може би вие ще успеете да ми помогнете — каза той с лек, неопределен акцент. — Говорите ли английски?

— Зависи какво искате — отвърна Докс. Мъжът приличаше на типичен изгубил се английски турист — често срещана порода по тези земи, — но въпреки това Докс моментално се огледа наляво и надясно. Проверката на терена беше заучен рефлекс, който се включваше винаги, когато някой непознат се опитваше да го заговори. Опасността идваше оттам, че човекът, който иска помощ, пита колко е часът, кога се стъмва или нещо подобно, обикновено служи за отвличане на вниманието от кохортите, които се крият зад теб, а Докс нямаше намерение да позволява да го хванат така елементарно.

Вляво от Докс на стената под тентата се беше облегал мъж с мотоциклетна каска, която напълно скриваше лицето му, и очевидно бездействаше. Вдясно друг мъж, със същата каска, спокойно се приближаваше.

По-късно до съзнанието му щяха да стигнат всички фактори, които подсъзнанието му на секундата инстинктивно регистрира и преработи. Щеше да опише какво не беше наред в картинката: положението на мъжете с каските по отношение на русия; начинът, по който чакаха на местата си, и това, че нямаше никаква очевидна причина да са там; това, че носеха каски в жегата, въпреки че бяха слезли от моторите си; спокойствието и целенасочеността, с която този отдясно се приближаваше.

Но засега цялата оценка на ситуацията се изрази само във внезапно парене под лъжичката. Познаваше това усещане. И много добре разбираше, че трябва да му се довери. Докато се окопитваше и

посягаше към ножа в джоба си, в ума му като клаксон прозвучаха само две думи: Мамка му!

Русият се приближи много по-бързо, отколкото Докс очакваше, като имаше предвид размерите му. Направи една голяма крачка напред и се завъртя, а десният му крак скрита Докс в корема със силата на товарен влак.

Докс имаше време колкото да си стегне диафрагмата и това го спаси да не остане без въздух. Но по гърба му продължиха да ваят удари, които не му позволиха да стисне ножа. Хладното оръжие падна на земята, а Докс се бореше да запази равновесие. С част от мозъка си разбираше, че вече губи битката и каквото и да ставаше, то никак не беше добро.

Един от мъжете с каски го сграбчи за дясната китка. Докс успя да се задържи на краката си, изви се и заби свободния си лакът в главата на нападателя. Ако беше достигнал до черепа му, ударът можеше да го убие или поне да го повали, но каската го спаси и го остави в играта и той вече дърпаше ръката на Докс и се опитваше да го бутне. Докс се завъртя по посока на часовниковата стрелка, озова се зад гърба на мъжа, придърпа го с огромната си ръка и пъкна лявата си длан под тениската. Освободи малкия нож, показалецът и средният му пръст се обвиха около кръглата дръжка и острието щръкна от юмрука му като нокът на хищник. Но преди да успее да го забие под челюстта на мъжа с каската и да му разпори гърлото, русият се вкопчи в лявата му ръка и обезопаси с двете си длани китката му. Нещо, идващо отзад, парна Докс през лицето и на него му призля, когато осъзна какво е. Продължи да се бори с мъжете, които държаха ръцете му. Крайниците му натежаха и зрението му се замъгли. Олюля се и си помисли: „Мамка му, Джон, съжалявам.“ След което изгуби съзнание.

3.

Трябваше да се досетя, че ще достигнат до мен чрез Докс. Вярно, той не беше лесна мишена, но все пак малко по-лесна от мен, а понякога това е достатъчно. По онова време живеех с Дилайла в Париж. По-скоро — живеехме и двамата там, но поотделно. Заради работата ѝ и от съображения за сигурност се налагаше да имаме отделни апартаменти, както и да се примиряваме с още някои малки неудобства. Въпреки че когато едната половинка във връзката е пенсиониран наемен убиец, а другата е действащ агент на Мосад, отделните жилища са най-малкият проблем.

Харесвах Париж и почти всичко, свързано с него. Също като Барселона, където ходихме за един месец с Дилайла година по-рано, и той беше един от най-красивите градове, които бях виждал — архитектурата, откритите пространства и безкрайните, подканящи към разходки улици. Обичах културата на пиене на кафе, наслаждавах се на това място, защото предлагаше възможност да утоля страстта си към тази напитка в множество кафенета по тротоарите. Учудвах ме разни малки мистерии, като например изоставените велосипеди, заключени с вериги към парковите порти на Плас де Вож, захвърлени, безжизнени и оковани, с огънати или счупени колела, като осакатени домашни любимци, на чиито собственици сърце не им е дало да ги приспят и затова са ги изпъдили да умрат сами. Мислех си за поколенията, посещавали Париж преди мен, мечтатели и циници, романтици и радикали, хора, дошли тук да открият нещо, и такива, пристигнали, за да забравят какво са изгубили или изоставили.

Никога преди не бях идвал в Париж и когато за първи път стъпих в този град, се оказа, че впечатленията ми за него са втора ръка. Очаквах духът му да е смесица от архитектура, романтика, история и кулинария. Представях си Лувъра и стъклената му пирамида, Сена и „Нотр Дам“, интелектуалци, които спорят за философия и пушат на тумби цигара от цигара в кафенетата по левия бряг на реката.

Затова видяното от прозореца на влака по пътя от летището ми се стори обезпокоително. Париж изглеждаше обсаден, заграден от бедни квартали, приличащи на бордеите край Рио. Много от тях бяха заобиколени от високи стени, поне откъм магистралите и влаковите релси, а всеки сантиметър от високите бетонни огради, някои окичени с бодлива тел на върха, бе покрит с грозни и гневни графити. Приличаха на вълноломи пред бурно море. Докато стигна до Гар дю Нор в истинския Париж, графитите ставаха все по-малко, но значението им заседна в главата ми: това беше цивилизация, обградена от врагове, тя живееше трудно в някакво подразбиращо се, но крехко примирие с тях и бавно губеше войната, а знаците за това бяха навсякъде, ала жителите ѝ предпочитаха да не им обръщат внимание.

Наех малък апартамент на булевард „Ботрей“ в Четвърти арондисман^[1], близо до мястото, където някога е живял Джим Морисън, на границата с квартал „Маре“. Наемът беше висок, но от последната операция в Япония бях спечелил необлагаеми два милиона долара и можех да си го позволя. Харесваше ми духът на тази част от града, приглушената светлина на уличните лампи, смеховете и разговорите от баровете и бистрата. По някакъв странен начин ми напомняше задушевноста на Сенгоку, токийския квартал, който бях принуден да напусна преди хиляди години.

Дилайла беше много заета със своята работа, освен това трябваше да внимаваме, когато се срещаме, така че имах много свободно време. Това беше добре: донякъде защото обичам самотата, донякъде защото ми даваше възможност да се адаптирам към новото усещане да има някой в живота ми. Не бяха само плановете, които правехме няколко пъти седмично — нещо непознато за мен, — вечеря в „Льо Пти Селестен“ на едноименния кей; разходка по тесните улици на остров Сен Луи; нощ в моя апартамент, понякога в нейния. Ставаше въпрос за това, че си в града най-вече заради друг човек, който живее там. До голяма степен това усещане ми харесваше, но ми трябваше известно време да свикна с него и се радвах, че обстоятелствата ми позволяваха да го направя, без да бързам. Докато бях сам, опознавах Париж, четях, усъвършенствах френския си със записи на касети. Това беше четвъртият език, който учех, след японския, английския и португалския, помнех го до известна степен и от уроците в гимназията и спомените се възвръщаха бързо.

Все си повтарях, че искам да изляза от бизнеса, но чак напоследък, с Дилайла, този копнеж стана съвсем реален. За известно време и тя се движеше в същата посока. Службите, за които работеше, я обвиняваха за загуба на колега, наемен убиец на име Гил, в една иначе успешна антитерористична операция в Хонконг, и възнамеряваха да я отлъчат. Но тя им се опълчи и успя да си върне позициите и сега бе решена повече отвсякога да продължи да работи за тях.

Бях раздвоен относно нейната работа. От една страна, това ми даваше свобода, която ми харесваше. От друга — фактът, че се застоя в тези среди, проваляше усилията ми аз да изляза от тях. Донякъде ставаше въпрос за професионални инстинкти — нуждата от готова история за прикритие, ако се натъкнеш на някой познат, докато съм с нея, както и за нейните рутинни проверки на периметъра и другите тактики, които непрекъснато ми напомняха какъв съм. Отчасти ставаше въпрос и за неспирната необходимост от оперативна готовност, защото докато бе част от този начин на живот, тя беше в риск, а ако си с някого, когото го грози опасност, най-добре да приемеш, че и ти си в риск. Донякъде ставаше въпрос и за перспектива: щом съм толкова близо до някого, който е още в тези среди, доколко можех да избягам от тях?

Понякога я притисках, но не много силно. Бях се убедил, че Дилайла е боец, и ако усети или дори има и най-малко съмнение, че някой не ѝ вярва или по някакъв начин я командва, имаше склонност да се измъква.

— Защо не се пенсионираш? — попитах я веднъж, докато пиехме кафе със сметана и ядяхме кроасани в „Льо Лоар дан ла Тейър“, ресторант на рю де Розиер, кръстена на съсела в чайника от „Алиса в страната на чудесата“. Дилайла ме заведе там и на мен много ми харесаха различните столове около малките дървени масички, еkleктичните картини по стените, прекрасният аромат на свежо смляно кафе, който се носеше от години из това място. — Можем да си купим апартамент на плажа в Барселона. Да правим любов на шума от вълните нощем и да се разхождаме сутрин по брега. Само ласките на слънцето и миризмата на кафе, никакви лоши спомени.

Тя се усмихна и отметна рус кичур от лицето си. Сините ѝ очи бяха озарени от слънчевите лъчи, които влизаха през големите витрини на ресторанта.

— От твоята уста звучи много примамливо. Особено частта с правенето на любов.

— И на мен тя ми е любима.

Тя се засмя.

— Не знам, Джон. Не знам.

Отпи от кафето, аз я наблюдавах внимателно. Харесваше ми, когато ме наричаше Джон. Тефтерчето ми с адреси е тънко и малцина от него ме наричат по първо име. Мидори ми викаше Джун, съкратено от японското ми име Джуничи, и някога и това много ми харесваше. Но то беше преди тя да ме предаде, за да запази невръстния ни син, и така да ме лиши от достъп до живота му. За голяма част от лошите спомени, които току-що бях споменал, беше виновна Мидори.

— С какво би си вадила хляба, ако не се занимаваше със сегашната си работа? — попитах. — Ако никога не беше влизала в този бизнес. Мислила ли си за това?

— Понякога — позволи си да каже тя.

— И какво би правила?

— Не знам — повтори. — Може би щях да бъда моден фотограф. Под това прикритие живея в Париж и ми харесва. Предполагам, че би могло да ми бъде и истинска професия.

— Тогава го направи.

Тя взе ръката ми.

— Знаеш, че не мога. Иран се готви да се сдобие с ядрено оръжие, трябва да се справим с „Хамас“ в окупираните територии и с „Хизбула“ в Ливан. Положението ще се влоши, преди да се оправи, ако изобщо се оправи. Не мога просто така да си тръгна, за да си снимам анорексички на модния подиум.

— Само от това ли ще си тръгнеш?

— Знаеш какво имам предвид.

Опитах пак една вечер, докато стояхме притиснати на моста „Сули“ и се взирахме в трепкащите светлини на остров Сен Луи и осветените колони на „Нотр Дам“.

— Твоите служби те използват. Защо просто не ги напуснеш?

Усетих я как се стегна и направи половин крачка назад.

— Казах ти и преди — започна тя и ме погледна в очите. — Не става въпрос за службите. Става въпрос за моята страна. За моя народ.

Поклатих глава.

— Такива не ми минават. Мисля, че се опитваш да се съревноваваш с мъжете, които те обвиниха за убийството на Гил в Хонконг. Искаш да им покажеш, че си по-корава от тях, че не могат да те изместят.

— Защо гледаш на всичко толкова еднопланово? Да, имам лични причини да остана. Намесено е достойнството ми, добре, признавам си. Но защо не приемеш, че имам и други причини?

— Защото...

— Аз ще ти кажа. Защото никога не си бил свързан с нещо по-важно от теб самия. Не вярваш в нищо. Затова не можеш да си представиш, че другите хора не са такива. За теб аз съм заслепена или лъжа, или съм наивна.

Усетих как лицето ми пламна.

— Разбирам безкористните ти причини по-добре, отколкото си мислиш. Знам също така, че колкото по-отдадена ставаш на службите или на родината си, толкова по-празна ще се почувстваш, когато осъзнаеш, че любовта ти е била несподелена. И толкова по-предадена.

Помълчахме. Тя проговори първа.

— Не е задължително с всички да става така.

— Да познаваш някого, при когото е било различно?

Гледахме се в очите. Нейните бяха присвити, а ноздрите ѝ — леко разширени от тежкото ѝ дишане. Така беше при нас. Преминавахме от блаженство и хармония към гняв и обвинения бързо и рязко, както се извиваха тропическите бури. Хубавото, което правеше цялото положение поносимо, беше, че лошото време се оправяше също така внезапно и оставяше прекрасна следа.

— И освен това — добавих — съм свързан с нещо по-голямо от мен самия, свързан съм с теб.

Погледът ѝ омекна. Притисна се към мен и ме целуна. Аз извърнах глава, все още раздразнен, то тя се пресегна и я обърна пак към себе си. Съпротивлявах се още известно време, малко проформа, накрая се предадох.

Постояхме така още около минута и целувките ни се разгорещиха. Усещах гърдите ѝ, топлината на кожата ѝ и изведнъж ми се прииска ужасно да останем сами.

Тя откъсна устни от моите и закачи колана ми с показалеца си.

— Да отидем в твоя апартамент — каза. — Там ще ни е удобно да се караме.

Така и направихме. И всичко беше отново прекрасно, до следващия път, когато бурята щеше да се повтори.

Но между редовното люшкане между тежки спорове и сладко одобряване, всичко между нас беше общо взето чудесно. Не съм се обвързвал с много жени, но от всички, с които съм го правил, Дилайла наистина разбираше най-добре и приемаше най-искрено това, което вече бях започнал да смятам за свое минало. Изненадващата сила на химията между нас и невероятността на романтичната връзка, до която тя доведе, беше истинско чудо за мен. Дилайла ме допускаше много дълбоко в себе си, до онази интимност на ума и тялото си, която от дълго време по навик бе свикнала да брани свирепо и която сега показваше пред мен бавно, внимателно и с примесена със страх надежда.

Усетих как и аз се отварям пред нея. Бях искрен, като й казах, че се привързвам. От толкова дълго бях сам, че се бях научил да мисля за себе си като за самотник, но постепенно и нетипично за мен представата ми за собствената ми личност започваше да включва и друг човек. Понякога това привързване ме плашеше и ми се струваше като бремене. Друг път ми изглеждаше като спасителна лодка или поне като спасителен пояс. И в двата случая си беше съвсем реално и се задълбочаваше.

Единственото нещо, което не бях споделил с Дилайла, беше, че от известно време получавах периодични... пристъпи на тревожност — това ми се струва най-точното им описание. От време на време така се увеличах, докато четях книга в някое кафене, че забравях да вдигна очи, когато някой влизаше, или пък така потъвах в мислите си, докато се разхождах, че изведнъж осъзнавах как е изминала цяла минута, без да проверя какво има зад гърба ми. В такива мигове ме обземаше ужас, чувство, подобно на това, което изпитваме, когато без да искаме, потеглим на червено с пълна скорост и по някакво чудо успеем да преминем кръстовището невредими. Човек си казва, че всичко е добре, щом свършва добре, но въпреки това знае, че е сгафил, че някой идващ отляво камион е можел да го отнесе или пък е можел да сгази млада майка, която пристъпва от тротоара на платното, или пък да му се

случи някоя друга ужасия. Мозъкът ти крещи с пълна сила: Как можа да постъпиш толкова необмислено? Да не искаш да умреш?

Бях свикнал да живея в страх и за него винаги имаше основателна причина, обикновено някой се опитваше да ме убие. Сега, след като причините за този страх се отдалечаваха, а той самият намаляваше, на негово място се настаняваше тревожност. Нима от толкова дълго време се страхувах, че се нуждаех от страха, за да бъда във форма?

Започнах да правя дълги разходки през нощта, колкото по-пусти бяха улиците — толкова по-добре. Имаше един район в Осемнайсети арондисман, край Барбес, наричаха го „Ла Гут д’Ор“ — него харесвах най-много. Беше пълен с опожарени от хулигани шасита на коли, населяваха го дилъри на наркотици, просяци и нелегални имигранти от Магреб, там беше опасно и миришеше на отчаяние, а това ме държеше нащрек. Жителите на квартала ме зяпаха, докато се разхождах край тях, и не знаеха какво да мислят за мен. Намирах се във Франция, но имах японски черти; бях облечен като обикновен гражданин, но изобщо не приличах на такъв. По принцип не ме закачаха, като изключим спорадичните предложения да си купя наркотици.

Веднъж висок мароканец с бръсната глава и уши, провиснали от множество обеци, тръгна след мен. Спокойно се обърнах към него и двамата му приятели, които крачеха малко по-назад, за да им покажа, че съм наясно с присъствието им, и да им дам да разберат, че не се страхувам, не съм глупак, нито пък ще им се дам лесно. Той взе предупредителния ми поглед за подкана и подвижна след мен на френски с тежък марокански акцент:

— Какво правиш тук, бе човек? Искаш да си купиш нещо ли? Ще ти помогна. Какво искаш?

Огледах се, за да се уверя, че няма и друго подкрепление, след това спрях и се обърнах към него.

— Бъркаш ме с някого — отвърнах му на френски.

Но той продължи да върви към мен. Може би беше прекалено глупав, за да разчете правилно сигналите ми. Или пък беше решил да ме разгледа по-отблизо, да разбере защо външността ми не се връзва с поведението, отказваше просто да свие рамене и да си продължи по пътя.

— Не, бе човек — каза. — Чакай. Искам да помогна.

Приятелите му започваха да ме наобикалят и да напредват по фланговете. Усетих прилив на адреналин във вените си и направо се надрусках от него. Отново проверих какво става зад гърба ми. Беше чисто.

Знаех, че всичко ще свърши бързо. Един, може би два въпроса, за да ме разсее и да ме накара да се чувствам уязвим; силен удар, за да ме събори и да даде сигнал на приятелите си да се присъединят; весело ритане на множество крака; след това щяха да ми вземат портфейла, часовника и всичко, което повече нямаше да ми трябва.

— Всичко е наред — каза той и се приближи. — Знам, че си дошъл тук да търсиш нещо. Искам...

За повечето хора е трудно да вършат две неща едновременно, като да завършат изречение и да избегнат удар с пета в носа. Затова без усилие го повалих още преди да изкаже мисълта си. Не беше особено трудно, но и ситуацията беше проста и нямаше нужда от нищо специално. Трябваше само да го разконцентрирам и да му наруша равновесието. Което и направих.

Пристъпих към него, сграбчих го с дясната ръка здраво за гърлото, а с десния си крак го ритнах по краката. Но тъй като го стисках за шията и наместо килим имаше асфалт, хватката заприлича на класическо *осото-гари*, или голям външен мах с крак, какъвто бях правил хиляди пъти, докато бях в „Кодокан“. Основно движение, но все още едно от любимите ми.

За част от секундата господин помагачът застана хоризонтално. След това се строполи надолу, подпомогнат от натиска, който упражнявах върху врата му. Тилът му се разби на асфалта със силен звук, като от ударена в маса книга.

Стиснах сгъваемия нож, който държах в предния си джоб, и се огледах. Беше все още чисто. Направих крачка към двете приятелчета, които бяха замръзнали на място.

— Все още ли искате да ми помогнете? — попитах със спокоен глас.

— Не, човече — отвърна единият, вдигнал умолително ръце. И двамата започнаха да отстъпват. — Споко, бе човек.

На другия ден прегледах вестниците и не намерих нищо за убийство в „Ла Гут“. Главата на господин помагача трябва да е била доста твърда. Единственият недостатък на цялата работа според мен

беше, че от предпазливост трябваше за известно време да стоя далеч от там.

Но имаше и други подобни места и аз продължих да ги обикалям по тъмни доби. Но нощните разходки не ми помагаха много. Ситуационното заставане нащрек срещу потенциално улично престъпление беше едно, а трескавата върхова готовност, необходима, за да надвиеш професионалисти, опитващи се нагло, безстрастно, целенасочено и методично да ти отнемат живота, беше съвсем друго. Ако си пристрастен към второто, какъвто може би беше случаят с мен, първото не е нищо повече от някоя спорадична доза метадон пред лицето на дългогодишна хероинова пристрастеност.

Колкото повече връзката ми с Дилайла се задълбочаваше и аз се отдалечавах от начина на мислене, необходим за оцеляването на наемния убиец, толкова повече онази част от мен, която беше привързана към опасностите и която ме бе спасила в джунглите на Виетнам, а после и в многобройните градски джунгли, не харесваше какво се случва. Убиецът в мен, човекът с леденото самосъзнание, готов да свърши всичко възложено му, се чувстваше изтласкан, разжалван. Но какво можех да направя? Не знаех как да го прилаская, не знаех дали това е възможно. Знаех само, че той е смъртоносно опасен, по-опасен от тези, които познавах, и способен на почти всичко, което според него оцеляването му изисква. Усецах как си търси причина, повод, извинение да се надигне и да ме изхвърли от сегашния ми живот.

Заради някой, който има нужда от него. Някой в опасност. Като Докс.

[1] Arrondissement — административна единица на Париж. Френската столица е разделена на 20 арондисмана. — Б.пр. ↑

4.

Докс се свести внезапно. В един миг беше в безсъзнание, нямаше го, а после сякаш някой го рестартира. Премигна, преглътна и му хрумна, че може би е било кошмар. От време на време сънуваше подобни неща — че куршумите му губят скорост или ножовете му залепват за ножниците. Когато това се случваше, знаеше, че трябва да тренира, защото само тренировките му помагаша да си възвърне здравия сън. Но този път се свести и образите в ума му станаха отчетливи, тогава осъзна, че всичко се случваше наистина. Бяха го сгасчили.

По дяволите, болеше го цялото тяло. Сигурно са го размятали, докато е бил припаднал. Опита се да помръдне, но не успя и веднага разбра защо. Китките и глезените му бяха завързани, а ръцете му бяха опънати над главата. Или по-точно — под главата, защото след като си възвърна възприятията, му стана ясно, че е вързан на наклонена дъска, а краката му са на педя над главата. Това никак не беше добър знак.

Къде, за бога, се намираше? Малка стая, вероятно три на три метра. Дървени стени. Флуоресцентно осветление. Нищо, за което да се хване. Струваше му се, че се издига и пада, и реши, че е заради световъртежа, но след това разпозна ритъма. Беше на плавателен съд и движението идваше от вълните.

Кои бяха хората, които го отвлякоха? Във всеки случай си ги биваше. Не изгубиха нито секунда, след като русият му отвлече вниманието. Тези отстрани бяха в пълна готовност и знаеха какво правят. Такава координация говореше не само за умения, но и за увереност в другия и сработеност, каквито идваха само след дълго съвместно обучение. Това не бяха свободни агенти. Работеха в екип отдавна.

Почуди се дали онзи негодник Джим Хилгър няма нещо общо. Тази мисъл му мина, преди да загуби съзнание, а се беше научил да се доверява на инстинктите си за подобни работи. Първият отговор винаги беше най-верният, така знаеше от опит. Сега, вече в съзнание,

виждаше логиката в първоначалното си подсъзнателно заключение. Координацията и уменията водеха към Хилгър. Беше работил за специалните служби и за ЦРУ, преди да се уволни. А и имаше мотив, който можеше да обясни положението. С Рейн бяха убили двама много печени типове от мрежата на Хилгър — единият беше оръжеен търговец, а другият — терорист, който се опитваше да купи ядрено оръжие и натискаше Хилгър да мине в нелегалност, нищо чудно да му имаше зъб за това. Да, сигурно ставаше въпрос за Рейн, иначе защо просто не го убиха пред супермаркета? Защо да поемат допълнителен риск, като го отвличат? Е, каквото и да беше, много скоро щеше да разбере кои са хората и какво искат.

Гневеше се на себе си, че се остави така глупаво да го хванат. Чака прекалено дълго, това му беше първата грешка. Не беше огледал терена, когато русият го заговори, а трябваше да го направи още преди да излезе от магазина, или пък, ако нямаше видимост, веднага след като излезе. Тъпо, много тъпо. Ако беше видял шляещите се мъже с каски, щеше да застане нащрек още преди да тръгнат към него, и това коренно щеше да промени положението. А и не трябваше да посяга към ножа веднага, щом забеляза, че нещо не е наред — това също беше инстинкт, да почувства оръжието в ръката си, но в случая се оказа погрешен. Най-напред трябваше да се изтегли от точката, в която смятаха да го сграбчат, да ги накара да реагират, да го гонят, каквото и да е. Тогава щеше да има достатъчно време да извади ножа и да го стисне здраво. Нали все това му повтаряше Джон? Движи се. Никога не се превръщай в неподвижна мишена. Понякога му се струваше, че Рейн го назидава, и тогава настръхваше, но трябваше да признае, че знаеше какво говори.

Чудеше се как са го намерили. Имаше много начини да научат, че е в Убуд. Стига да имаха достатъчно ресурси. След това вероятно са пратили съгледвач във всеки супермаркет в града, като са знаели, че все някога трябва да се появи. И когато е станало така, някой е предал по радиостанция или мобилен телефон сигнал и са се събрали около „Бинтанг“, докато е бил вътре. Кога ходи за последен път там? Преди четири дни... не, пет. Значи вероятно са в града от близо седмица. Дали не беше забелязал и нещо друго подозрително? Не, в Убуд непрекъснато идваха туристи и освен това, ако се движат на

мотоциклети и с каски, е невъзможно нещо в тях да ти направи впечатление.

Поне един от тях трябва да е карал ван. Сигурно са го инжектирали с фентанил, рохипнол или нещо подобно, още усещаше убождането на шията. Завлекли са го във вана, след като е припаднал, и са изчезнали, преди някой да успее да се намеси или дори да разбере какво точно се случва. Някъде наблизо са сменили превозното средство, след това са поели към брега, където ги е чакала яхтата. Така се беше озовал тук. Пое дълбоко дъх. Добре, издъни се. Трудно можеше да го отрече в момента. Но нямаше смисъл да се самобичува — имаше чувство, че някой друг ще се погрижи за това, и то съвсем скоро. Ако се деморализира, само ще му бъде по-трудно да издържи.

А той можеше да издържи, знаеше го. Няма значение дали падаш, важното е колко бързо се изправяш — това му беше казал веднъж баща му и той никога не го забрави. След като оцеля в снайперистката школа, нищо не можеше да му се опре. Със сигурност щеше да преживее и това, независимо какво го чакаше. Просто трябваше да помни кой е и от какво е направен. Трябваше да се държи за тази мисъл и да не им позволява да го отделят от нея.

Чака дълго и през това време си разказваше наум любими вицове. Онзи за мечката, който каза на Рейн, беше велик. Той не обичаше много да се смее, затова удовлетворението да го разсмееш беше още по-голямо. Като се измъкнеше от тази ситуация, със сигурност щеше да му разкаже и онзи за кабунга. Щеше да е много подходящо.

От време на време си напомняше, че очакването е част от играта, от опитите им да го сломят, да го накарат да се чувства несигурен във всичко — кой го е отвлякъл, с каква цел, къде се намира, какво го очаква и кога ще се случи. Беше обучен да издържа на разпити и ако знаеше какво да очаква, значи бе спечелил битката наполовина. Изненада се приятно, дори се поласка, когато осъзна, че това обучение му помагаше.

След три часа — по негова преценка — вратата на стаята се отвори. Русият, когото помнеше от паркинга, влезе пръв, последван от застрашителен на вид гологлав мъж и по-дребен индивид, който изглеждаше прекалено млад, за да движи с такива хора. Гологлавият и младият сигурно са били двамата с каските пред супермаркета, реши

той. Чу още нечии стъпки и тогава се появи самият той, Хилгър, точно както очакваше. Добре, отмятаме графата „кой“. Но „защо“ и „къде“ още не бяха изяснени.

Четиримата го заобиколиха и се взряха мълчаливо в него. Така изминаха петнайсет секунди.

Докс се прозя.

— Ако нямате бърза работа — каза, — ще ви помоля, момчета, да ми дадете още дващестина минути, да си довърша дрямката. Сигурен съм, че не сте имали лоши намерения, но ме прекъснахте наскре дъня.

Засмя се, доволен, че все още може да се гъбарка с тях. Вероятно нямаше да му дадат възможност да продължи да го прави, но част от плана им бе да го накарат да изпитва ужас и в никакъв случай нямаше да им достави удоволствието да го видят изплашен.

Освен когато вече стане неизбежно.

Хилгър издърпа един дървен стол и седна с лице към Докс. Загледа се за кратко в едрия мъж, мълчаливо и безпристрастно, както учен изучава микроб. Искаше Докс да разбере, че не го смята за човек, а просто за обект, фокус на поредица от свързани с причинно-следствени връзки събития, които не значат за него нищо повече от постигане на определени резултати.

— Ще направя така, че и за двама ни да е по-лесно — каза Хилгър с тих разумен тон. — Няма нужда да те подлагаме на страдания, нито дори да ти причиняваме неудобства. Информацията, която искам, няма да навреди на никого. Няма да постави никого в опасност. Просто ще ми даде възможност да се свържа с един човек. Това е.

Докс се усмихна.

— Дамите от малкото ми черно тефтерче няма да ти обърнат никакво внимание, амиго. Съжалявам, че аз трябва да ти го кажа. Но те май предпочитат да се занимават с привлекателни и потентни мъже.

Хилгър въздъхна. И преди беше виждал хора в положението на Докс, много такива хора. Общото за всичките беше страхът. Различното и интересното беше начинът, по който се опитваха да се справят с него.

Изтезанията караха някои да буйстват. Други пък се молеха. И двата типа бяха различните страни на една и съща монета: фокусираха

се върху разпитващия и точно заради това лесно се пречупваха. Веднага щом осъзнаеха, че молбите и буйстването са безполезни, че няма да успеят да влязат в човешки отношения, които да спрат болката и мъченията, психиката им сдаваше багажа и започваха да издават всякаква информация.

Но имаше и друг тип, които се умълчаваха още преди разпитът да е започнал и не казваха и дума по-късно, дори докато крещяха. Те бяха по-овладени и затова и трудно се преодоляваха. Не очакваха нищо от разпитващия. Те го разглеждаха не като човешко същество, а като природна стихия, като лошо време или болест. За тях той не беше човек, с когото разумно да се разбереш, да преговаряш или да му повлияеш по какъвто и да било начин, а нещо, което просто трябва да се изтърпи.

Имаше и трети тип, също много корави мъже, и Хилгър от опит знаеше, че той е най-рядък. По време на мъченията се свързваха с някаква своя много дълбока същност, от която черпеха сили и спокойствие. Изглежда, Докс беше точно от тях. Те не се отчуждаваха от разпитващия като стоиците, а поведението им нямаше за цел да въздейства върху мъчителя, както правеха молещите се и буйстващите. Те по-скоро налагаха присъствието и личността си. Според Хилгър, макар и не съвсем съзнателно, Докс се опитваше да покаже, че щом продължава да пуска смешки, той е себе си. А щом е себе си, владее положението и то не е толкова трагично.

А това правеше пречупването на хора като Докс наистина трудно. Не беше само въпрос на болка. Тя бе на повърхността. За да пречупиш човек като Докс, се налагаше да бръкнеш дълбоко в него. Дори и с фундаменталистите тази работа беше неприятна. А с американец, бивш офицер от службите, можеше да бъде направо зловещо.

— От досието ти знам, че си минал през ОИСБ — каза Хилгър.
— Заливаха ли те с вода?

ОИСБ бе военна програма, съкратено от оцеляване, изплъзване, съпротива, бягство. Въпросът целеше две неща: първо, да провокира спомени, които да предизвикат тревожност; и второ, да покаже, че Хилгър знае много за Докс и владее напълно положението.

— Ти ми кажи — отвърна Докс и Хилгър си помисли: хвана се!

— Направили са го — продължи на глас Хилгър. — Удържал си почти пет минути. Инструкторите ти са били впечатлени.

Докс се усмихна.

— Дадоха ми златна звездичка.

— Но извън класната стая е доста по-различно. По-тежко е.

Докс хвърли поглед към завързаните си крака.

— Знаеш ли, това, че последните тъпи закони позволяват подобни неща, не значи, че трябва да ги вършите. Засрамете се.

Панчо се изхили.

— И защо не? Законите дори ни обещават да ни обезщетят, ако някой реши да ни съди.

Докс се обърна към него.

— Особено ти, синко, трябва да се засрамиш. Ти си позор за морските пехотинци.

В първия момент Панчо се стресна, но после погледна татуировката на бицепса си и разбра откъде Докс знае.

Хилгър едвам се сдържа да не се усмихне. И Докс играеше същата игра като него: знам повече, отколкото ви съобщавам.

— И какъв е този акцент? — попита Докс. — Да не си от Мексико?

Панчо присви очи.

— Проблем ли имаш с народността ми?

Докс извърна глава и се изплю.

— Е, това обяснява доста неща.

Панчо понечи да тръгне напред. Демеер застана пред него.

— Спокойно, спокойно — каза.

— Хайде де — подкани го Докс. — Може и да ме победиш така, както са ме вързали.

След това добави нещо на испански, което накара Панчо да побледнее като платно. Той се опита да заобиколи Демеер, но едрият мъж го върна обратно.

Хилгър беше впечатлен. Докс използваше всички налични средства, за да установи максимален контрол, и набираще все повече стабилност. Преди да продължи да манипулира обстановката в своя полза, Хилгър се намеси:

— Прав си, странно е, че се вдигна толкова шум покрай тези... как ги нарече президентът? „Алтернативни техники на разпит“, точно

така. И е вярно, че се оказват до голяма степен неефективни. Завличаш в мрежата някакви редови бойци на джихада. Не знаеш кои са, да не говорим каква информация имат. Слагаш им клемите, пускаш ток до дупка и те бълват толкова глупости, че дори в тях да има някаква полезна информация, няма как да разбереш, още по-малко пък знаеш как да я използваш — млъкна, сякаш се замисли.

— Но когато знаеш кого си пленил? И когато си сигурен, че има информация, която ти трябва? И можеш да я провериш незабавно, в мига, в който си я изтръгнал? Е, в такава ситуация клемите и токът са най-добрия ти приятел.

— Чуй се само какво каза току-що — отвърна му Докс. — Ама хубаво се чуй. Клемите и токът били най-добрият ти приятел? Май работата на терен ти е дошла в повече, амиго. За всички ви важи това. Трябва да потърсите помощ. Спешно ви се налага.

Хилгър започваше да се изнервя въпреки усилията си да се сдържа.

— Това, от което спешно се нуждая — каза той, — е информация. Кажи ми как да се свържа с Рейн.

Докс се изхили.

— Ясно, предположих, че си бесен заради Хонконг. Как е гърбът ти, впрочем? Столът си беше доста тежичък.

5.

Хилгър си заповяда наум да не захапва стръвта. Не биваше да пада на това ниво. Ако реагира като Панчо, накрая всичко щеше да свърши с пребиването на обекта до смърт и нищо ценно налице.

— Гърбът ми е добре — заяви Хилгър. — Благодаря, че попита.

— Какво искаш от Рейн? Да не си му ядосан, че уби онзи тип Ал Джиб? Той искаше да построи атомна бомба за „Ал Кайда“. И ти щеше да му дадеш материал. Ще бъда откровен с теб, повдига ми се, когато стоиш толкова близо до мен.

— Това, което не знаеш за Ал Джиб — изтъкна Хилгър, — би могло да напълни цяла книга. А когато „Ал Кайда“ наистина се сдобият с бомба или радиоактивно устройство, с твоя приятел трябва да благодарите на себе си за това. Провалихте операция, която можеше да го предотврати.

— Това ли си мислиш, когато сънотворните не ти действат и лежиш буден нощем?

Странно. Отначало, като видя Докс така безпомощен, гневът на Хилгър от последното му изпълнение и от дългото възстановяване от удара със стола се поуталожил. Но този кратък и невероятен прилив на симпатия започна да се стопява толкова бързо, че сякаш никога не се бе случвал.

Започна да осъзнава, че това няма да е лесна работа. Наистина, информацията, която искаше, щеше да е съвсем минимално предателство, но честта и представата му за самия себе си диктуваха на Докс, че не трябва да предава нищо без бой. И макар че първоначалните му молби щяха да се окажат толкова безполезни, колкото и съпротивата на Докс по-късно, Хилгър си имаше собствени причини да опита още веднъж. Така споменът за случилото се щеше да е по-малко мъчителен.

— Предпочитам телефонен номер — каза с все още разумен тон. — Или имейл адрес. Или сайт със затворен форум. Защо не ми ги дадеш?

— Не знам как да се свържа с него — отвърна Докс. — Той ме търси.

— Как?

— Обажда ми се. Винаги от различен номер. Но не съм го чувал от месеци.

— Лъжеш, Докс. Видя се с него преди три месеца. В Барселона.

Докс премигна, но моментално се овладя.

— Бях в Барселона да разгледам архитектурата на Гауди и да се позабавлявам с местните жени. Блъфираш и много добре го знаеш.

Хилгър наистина блъфираше — от архивите на митниците знаеше, че Докс е бил за четири дни в Барселона, но нямаше представа дали там се е виждал с Рейн. Манипулацията обаче си струваше заради това единствено, несъзнателно примигване.

Настъпи дълга тишина, накрая Хилгър проговори.

— Последен шанс. Имаш ли нещо да ни казваш?

Докс отново погледна към краката си, после се извърна към Хилгър и се усмихна.

— Нашият герой не изглежда никак добре.

Панчо се ухили, грабна една хавлия и тръгна към него.

— Не — спря го Хилгър. — Знаеш много добре, че си се разгорещил. — И кимна към Демеер. — Направи го ти.

Демеер взе кърпата от Панчо.

— Извади късмет този път, задник — подхвърли на Докс мексиканецът. — Но само този път.

Докс се усмихна и отново каза нещо на испански. Ноздрите на Панчо потрепнаха и той се наведе напред като доберман на каишка.

— Вън — заповяда Хилгър.

Панчо поклати глава.

— Не, добре съм. Като не ми даваш да го направя, поне ме остави да гледам. Искам да чуя как гласчето му ще изтънее като на малко момиченце.

— Вън — повтори Хилгър.

Панчо хвърли последен поглед към Докс, после кимна и тръгна към вратата.

— Ще ми липсваш, чичо Фестър — извика след него Докс. — Да дойдеш пак, чу ли?

Демеер вдигна главата на Докс и уви около нея хавлията със сръчността на хирург. Докс се опита да се измъкне, но без резултат. Гътри, който го беше яхнал върху масата, пусна вода по маркуча. Погледна към Хилгър. Хилгър кимна.

Гътри насочи маркуча към гърдите на Докс. Студената вода напои веднага хавлиената кърпа. Докс въртеше глава наляво и надясно, но Гътри не спираше водата. Измина цяла минута, през която Хилгър знаеше, че Докс бе задържал дъха си. После изведнъж едрият мъж започна да се задавя и да кашля, тялото му се удряше в масата, вързаните му китки и глезени също се тресяха. Гътри продължи да излива вода още няколко секунди, след това отмести маркуча.

Преимуществото на кърпата беше, че с нея можеше да се регулира количеството вода, което обектът да глътне, като в същото време го задушаваше и така създаваше усещане за удавяне. И точно това усещане предизвикваше търсената паническа реакция. Истинското даване не даваше резултати, защото ако изпаднеш в безсъзнание, вече не може да се панираш, а свестяването може понякога да доведе до еуфория, а не това беше целта на суровия разпит. Пък и истинското даване беше рисковано: ако обектът умре, със сигурност не може да бъде разпитван. А дишане уста в уста примерно със заподозрения терорист Абдула, когото току-що си измъчвал, не се смяташе за проява на добър вкус в тази общност.

— Имаш ли нещо да ми казваш? — попита Хилгър тихо, колкото да привлече вниманието на Докс. — Или искаш да опитаме пак същото?

Докс спря да кашля, но не отговори. Хилгър кимна на Гътри, който отново насочи маркуча към лицето на Докс.

Извършиха същата процедура още два пъти, после още веднъж. На петия път, когато Гътри насочи маркуча, видяха, че изпод кърпата се стича повръщано. Хилгър прецени, че е настъпил най-подходящият момент. Ако продължат, паниката ще отстъпи пред изтощението и ще трябва да се премине към по-брутални тактики, което Хилгър не искаше, а Докс — още по-малко.

Затова кимна на Демеер, който пристъпи напред и махна хавлията от лицето на разпитвания. Докс се метна рязко напред и назад, опитвайки се инстинктивно да избегне струята. Гътри отмести

маркуча. Докс изхриптя и се задави, след това отново се надигна с приглушен сподавен вик.

— Някоя смешка ли искаш да разкажеш? — попита Хилгър и веднага се засрами от себе си.

Но на Докс вече не му беше до смешки. Гърдите му се надигаха в ритъма на неконтролируема паника. Зъбите му тракаха, а ръцете му трепереха в оковите. Дробовете му свиреха, от гърлото му излизаше хленч и Хилгър осъзна, че човекът плаче.

Отърси се от срама и отвращението. Наведе се напред и каза:

— Не искам да знам къде е. Просто ми кажи как да се свържа с него.

Докс поклати глава.

— Ти издържа по-дълго от скапания Халид Шейх Мохамед, знаеш ли го? А той е най-издръжливият човек, когото съм виждал. Но никой не може да издържи до безкрайност. Никой. Защо не ми кажеш каквото те питам. Иначе пак ще го направим. И пак.

Хилгър изчака доста дълго, преди отново да кимне на Демеер. Белгиецът пристъпи напред с кърпата. Вдигна главата на Докс, но той я разклати и се освободи.

— Добре! — извика с дрезгав глас. — Добре. — И изстреля поток от мръсни думи, каквито Хилгър никога не бе чувал някой да сглоби заедно така остроумно, дори неподражаемите словотворци от Трета специална част по време на първата война в Залива.

Чакаха. Когато приключи с ругатните, Докс каза:

— Можете да го намерите в един затворен форум. — И им съобщи адреса на сайта, който Демеер си записа.

— И колко често влиза там? — попита Хилгър.

— Не знам. Не си контактуваме често. Предполагам, че веднъж на ден.

— Добре. Това значи, че имаме двайсет и четири часа.

— За какво?

— Рейн да ни отговори. Ако за този срок не се свърже с нас, ще приема, че си ни подвел. В такъв случай ще трябва отново да те попитам. И вероятно няма да е така любезно, както току-що.

Докс извърна глава и плю.

— Така ли? И какво ще направиш? Ще ме обезглавиш и ще продадеш касетата на „Ал Джазира“?

Хилгър го погледна в очите.

— Мисля, че ме бъркаш с някого.

— Нима? И защо да не си като тях? Аз мисля, че си.

Хилгър помълча дълго. След това проговори с леден глас.

— Заради целите — натърти, като не откъсваше очи от Докс, но си мислеше за Рейн. — Всичко е в целите.

6.

Въпреки че днес светът на бойните изкуства е много по-голям, отколкото по времето, когато започнах да се занимавам с джудо — през 70-те години на XX век, трябва много да внимавам. Лицето ми е познато не само в „Кодокан“ в Токио, но и в академията по джиуджицу на Карлино Грасие, където тренирах маниакално в годината, в която живеях в Рио. И в двата клуба никой не знаеше името ми, но ако случайно се окажеше, че някой от посетителите им тренира сега в Париж, не исках да ми задава въпроси какво правя тук и къде живея. При всички решения трябва да се търси баланс между позитивите и негативите, а нуждата ми от тренировки беше толкова силна, че накланяше везните и омаловажаваше риска. Не ставаше въпрос само за поддържане на формата, макар че и това беше важно. Тренировките, също като нощните разходки, намаляваха тревожността. Затова се упражнявах пет следобеда в седмицата в спортен клуб „РД“ на булевард „Сен Дьони“ близо до канала „Сен Мартен“. Клубът разполагаше с доста екипировка — дюшеци, ръкавици, боксови круши — и много яки партньори, с които да си правя спаринги. Освен това бях доволен, че мога да си упражнявам и френския.

Всеки ден, обикновено след тренировка, се отбивах в някое интернет кафене, винаги в различно, за да си проверя съобщенията във форума, който ползвахме заедно с Докс. Не комуникирахме често, но навикът ми беше приятен. Правех нещо подобно дълго време и с Мидори, преди да скъсаме, а когато това стана, затворих форума. След това осъзнах, че ми липсва възможността да й изпратя съобщение, че съм свикнал с удоволствието на малката всекидневна надежда.

Никак не ми се щеше да си го призная, защото буйният нрав на Докс, неговата духовитост и използването на всяка възможност да спомене занаята ни с намигване ме подлудяваха, но никога не бях имал по-близък приятел от него. Когато се запознахме в Афганистан, не ми се искаше да се сближаваме кой знае колко. Беше много способен в операциите, но непрекъснатите му шеги и огромното му его ме

дразнеха. Няколко години по-късно определени кръгове от ЦРУ се бяха опитали да се възползват от афганистанската връзка и да пратят Докс по петите ми в Рио. Но вместо да ме предаде, двамата започнахме да работим заедно. Отначало партньорството ни се основаваше на нуждата и аз му нямах доверие. Но на пристанището Квай Чунг в Хонконг той се отказа от пет милиона долара, за да ми спаси живота. С тази единствена забележителна постъпка той прескочи защитите ми и промени изцяло миогледа ми. Все още се опитвах да се справя с последствията. Щях ли да сторя същото за него? Днес не бих се поколебал, но тогава... не, трябваше да си призная, че по онова време не бих го направил. Тогава не се доверявах на никого, смятах, че никой не заслужава доверие. Вярвах, че всеки има правото да е предател. Веднъж чух следната реплика във филм: „По дяволите, бих убил човек в честна схватка... или ако подозирам, че се кани да започне честна схватка.“ Такъв бях. Не виждах нищо нередно в предателството, нередно беше да се оставиш някой да те предаде. Но Докс промени това ми отношение. Беше единственият човек, повлиял ми толкова дълбоко, колкото и Дилайла.

Веднъж, по време на едно от посещенията ми в интернет кафенето, видях, че снайперистът ми е пратил съобщение. Усмихнах се и го отворих, като очаквах само няколко реда за времето в Бали и може би намек за някое прясно сексуално завоевание. Обичайното от Докс. Но как грешах! В съобщението пишеше:

„Хванахме приятелчето ти във вилата му в Бали. При нас е и засега е добре. Но ако не ни отговориш до двадесет и четири часа от написването на това съобщение, не можем да гарантираме, че ще продължи да се чувства комфортно.“

Усетих как и последната капчица кръв се източва от лицето ми и как се изпълвам с адреналин. Нямаше начин това да е шега. Докс обичаше да ме плаши, но това би означавало да прекрачи границата. Вдигнах очи от монитора и се огледах инстинктивно, но без полза. После отново обърнах очи към съобщението. Имаше и мобилен телефон — на Докс. Това беше всичко.

Съобщението беше пуснато в два през нощта по Гринуич. Това означаваше три през нощта в Париж. Значи... по дяволите, преди повече от дванайсет часа. Оставах ми по-малко от дванайсет, за да реагирам.

Изтрих историята на браузъра и го затворих, след това излязох. По булевард „Дьо Мажента“ се стрелкаха коли и вдигаха във въздуха окапалите листа на дърветата. Пешеходците се отдръпваха да ми правят път, забързани към крайните си цели, привели глави и рамене, за да се предпазят от студения зимен вятър. Множество настойчиви въпроси и уплашени мисли се въртяха около мен и се опитваха да проникнат в ума ми. За няколко минути се съсредоточих изцяло върху дишането си и оставих студения въздух да проветри мозъка ми.

Какво знаете? — мислех си. Не какво подозирате, а какво знаете? Да започнем с това.

Всичко се свеждаше до малко на брой неща. Някакви хора са пленили Докс. Които и да са, добри са. Принудили са го да им каже за форума, което значеше, че са безмилостни. И сега искаха нещо от мен.

Какво друго? Форумът беше компрометиран. Ако бяха толкова добри, че да пленят Докс, значи са хакнали и сайта и са определили местонахождението на терминала, от който току-що бях влязъл. Всъщност, трябваше да призная, вече са получили потвърждение, че съм в Париж.

Мамка му, изругах наум. Мамка му.

Ако се обадох от Париж, това щеше да е още едно потвърждение за местонахождението ми. Но ако вече са хакнали форума, информацията от позвъняването щеше да им бъде излишна.

Мислех си какво мога да направя в оставащите ми часове — да отида в друг френски град или да хвана бързия влак за Брюксел или Франкфурт. Но веднага отхвърлих това предложение. Ако имаха данни за времето и мястото на влизането ми във форума и след часове им се обадя от друг град, това щеше да изглежда като опит да си залича следите, което би означавало, че Париж по някакъв начин е важен за мен. Най-добре да действам все едно съм тук за кратко и градът няма никакво значение за мен. Което означава да се обадя веднага и от тук.

Включих мобилния телефон с предплатена карта, който носех в себе си. Купих го в Ню Йорк преди месеци и все още не го бях

използвал в Париж, нито в Барселона. Ако проверяват следите ми по него, той щеше допълнително да ги обърка къде могат да ме открият.

Сложих хендсфрий с блутуут връзка, набрах телефона на Докс и зачаках. Иззвъня веднъж, два, три пъти. Беше постановка, знаех си. Хората, които ми бяха оставили номера, държаха апарата си подръка. Изчакването трябваше да внуши безразличие, власт, контрол.

При четвъртото позвъняване някой вдигна.

— Да — изрече непознат глас.

— Получих съобщението — казах.

— Един момент — отговори гласът. Имаше лек, неопределим европейски акцент. Погледнах часовника си и започнах да следя стрелката за секундите. Пет секунди, десет. Изчакването трябваше да ми внуши, че си имам работа с група, с организация, и да ме накара да се чувствам сам и безсилен в сравнение с тях.

Всичко е наред, помислих си. И преди съм излизал срещу групи. Може и да ви покажа как се прави.

Но първо анализът, после действията.

Изтече цяла минута. После вече познат ми глас се обади:

— Здравей, Джон.

Изчаках малко и отвърнах:

— Здравей, Хилгър.

Ако се беше изненадал, че го разпознах, не се издаде. Не че имаше кой знае колко основания да се изненадва, след като се бяхме сблъскали в миналото. Първия път с Докс убихме един френско-алжирски търговец на оръжия на име Белгази, с когото Хилгър работеше. После, само след няколко месеца с Дилайла и Докс премахнахме още един от лошите, който Хилгър беше вербувал — терорист на име Ал Джиб, както и израелския агент за свръзка Мани, оказал се ненадежден. В тази операция загина коллегата на Дилайла, Гил. Хилгър го застреля.

Давах си сметка, че толкова опасен човек като Хилгър, който в добавка имаше и ужасно много връзки, никога не би сметнал подобно нещо за приключено. Доколкото разбирах, беше напуснал държавната си служба и беше започнал свой бизнес, някакъв вид частно разузнаване, по-сенчесто, с повече връзки нависоко и доста безотчетно от частните фирми в областта на сигурността, като

„Блекуотър“ и „Трипъл Канопи“^[1]. Мислех, че след Хонконг е въвн от играта, но очевидно е имал спасителен пояс.

Настана мъчителна тишина, която трябваше да ме принуди да кажа нещо и да издам нетърпението си. Пак тактика, помислих си. Все още чертае границите на бойното поле. Отново си погледнах часовника. Беше „Жаже-Льокултр реверс гран тай“^[2] от неръждаема стомана с кафява кожена каишка. Нищо не ми пречеше да нося и „Трасе“^[3], но гледах да избягвам всичко, което можеше да бъде разпознато като тактическо оръжие. Хората, които разбират веднага щяха да се досетят. Пък и имам слабост към скъпите часовници като „Жаже“. Оценявах целия интелектуален потенциал, вложен в проектирането и производството им, представях си как часовникарите ги изработват, сложили дебели очила и извадили лупи и фини инструменти, за да направят всичко както трябва...

— Искам да ти поръчам да свършиш нещо — заговори най-накрая Хилгър. — Всъщност — три неща. Ако се съ согласиш, Докс ще живее. Ако не — умира.

— Дай ми да го чуя — казах, като се стараех тонът ми да е спокоен.

Чудех се дали ще ми откаже. На негово място не бих постъпил така глупаво — нямаше да си мръдна пръста, без да получа това, което в бизнеса с отвличанията наричаха „доказателство, че похитеният е жив“. Никой не дава нищо безплатно. Хилгър можеше да поиска да размени няколко думи с Докс преди да се съ согласи. Дотук беше режисирал всичко много внимателно; може би ще иска да поиграе още малко театър. Но не го направи. Каза само:

— Почакай.

След трийсет секунди чух носовия баритон на Докс.

— Как си, готин? — Тъкмо да му се скарам, че ме нарича така, защото не исках Хилгър да знае колко сме близки, и той продължи. — Да знаеш, че тези четири момчета са пуснали високоговорителя на телефона.

Високоговорител, значи. Трябваше да го предположа, добре, че Докс ми каза. Беше умно от негова страна да спомене и колко са на брой, ей така, между другото. Хилгър сигурно нямаше нищо против, вероятно смяташе, че така ме смазва психически с численото си надмощие.

В тона на Докс се усещаше известна мрачност, която нямаше нищо общо с неговия открит и нахакан характер, който се бях научил да приемам, а после и да харесвам. Отново буря от емоции заплаши да ме погълне: облекчение, че е жив, тревога за предстоящото, гняв, че е позволил да бъде пленен. Опитах да се овладеея, после почувствах как леденостудената ми същност, скрита дълбоко в мен, излиза на повърхността и поема контрола. И когато това се случи, изпитах единствено облекчение. Най-накрая истински повод за страх. Истинска причина да не се боря със собствената си същност.

— Добре ли си? — попитах.

— Жив съм. Смятам, че този разговор цели да установи това.

— Знаеш ли къде си?

— На яхта. Ще ми се да мога да ти кажа повече.

След това гласът му изчезна, а от другата страна на връзката отново се появи Хилгър.

— Ще използваме форума — каза.

Внезапното грабване на телефона ми подсказа, че се притеснява да не би Докс да ми каже нещо, което би ми било полезно. Но какво?

— Не — отвърнах. — Каквото имаш да ми казваш, ще ми го кажеш в лицето.

— Не, ще стане както аз искам или...

— ... или ще вървиш на майната си — и натиснах бутона за прекъсване на разговора. Или по-скоро — направи го леденостудената ми същност. Тя знаеше, че ако не установя някакъв контрол още от самото начало, винаги ще съм след събитията, ще се опитвам да догонвам всяка следваща стъпка и накрая, въпреки отчаяните ми усилия и трескавата ми надежда, Докс щеше да се окаже мъртъв и вероятно и самия мен щеше да ме последва същата съдба.

Погледнах отново часовника си и започнах да следя ритмичното движение на секундната стрелка. Чувствах как сърцето ми бие стабилно, пулсът ми беше малко над нормалния. Бях самият себе си, обитавах пространства, които само аз познавах, отчужден, откъснат от събитията.

Продължавах да се взирам в движението на стрелката. Един оборот. Два. Още един. Улицата вече беше изчезнала. Бях се фокусирал изцяло върху циферблата.

Голямата стрелка започваше петата си обиколка, когато телефонът позвъни. Видях номера на Докс да се изписва на дисплея и вдигнах.

— Имаш късмет, че телефонният ти номер току-що се записа в моя апарат. Иначе приятелчето ти щеше вече да е мъртво. Слушай сега, искам да чуеш нещо.

В далечината се чу как Докс започна да крещи. Отдръпнах телефона от ухото си и отново погледнах часовника.

Каквото и да му правеха, то трая десет секунди. След това писъците престанаха.

— Надявам се, че няма повече да му причиняваш това — заговори отново Хилгър.

— Къде искаш да се видим? — попитах, гласът ми беше равен като ледена пързалка и два пъти по-студен.

— Няма да се срещаме. Казах ти: ще ползваме форума. Това не може да се обсъжда.

— Тогава няма какво да обсъждаме.

Настъпи пауза.

— Пак ли искаш да го чуеш да пищи? — попита той.

— Карайте го да пищи колкото желаете. Но ако искаш да работя за теб, ще ми поставиш задачата лично. Искам да те гледам в очите, когато ми я възлагаш. Така ще знам доколко мога да ти имам доверие, че ще го пуснеш, когато всичко приключи.

Отново мълчание, този път по-дълго. Усещах как обмисля и претегля своите „за“ и „против“. Мислеше си: „И аз щях да поискам същото. И със сигурност щях да търся начин да налагам правилата. Но това е задънена улица... Ако ме удариш, докато моите хора държат Докс — Докс умира. Пък и аз ще избира времето и мястото, така ще контролирам ситуацията.“

Разбира се, имаше и друга възможност: прикритостта на Хилгър беше прочута. Може би той не искаше да убивам никого, а е пленил Докс, за да ме извади на открито и да ме убие. Ако беше така, като настоявах за среща, му давах точно каквото иска.

Но трябваше да поема риска. Докс ми бе спасил два пъти живота. Ако играех на сигурно, нямаше как да му върна услугата. Ако не накарам Хилгър да се движи, ако не успея да го отклоня от собствения

му план, щях във всички случаи да съм една стъпка след него, и така до горчивия край.

— Хонконг — предложи той.

Хонконг беше негова територия. Там беше в свои води. Аз пък държах на обкръжението от азиатци, така можех лесно да се слея с тълпата, а за него ставаше по-трудно.

— Токио — контрирах.

— Не става — отвърна той, тъй като знаеше, че в Токио би бил в същото прецакано положение, както аз в Хонконг. — Банкок.

Започвахме да вървим към споразумение. Не много отдавна беше пратил набързо екип в Банкок, който едва не ни видя сметката с Докс, след като провалихме една от неговите операции. Знаех, че и там ще се чувства като у дома си. Не ставаше. Трябваше да е на място, което ми е познато и където той да няма достъп до местни ресурси. Нещо в мен проговори и преди да се усетя, произнесох:

— Сайгон.

Настъпи мълчание.

— Кога? — попита той.

— Вдругиден.

— Не мога толкова бързо. За Виетнам ми трябва виза.

Знам, казах си наум. И това ще ми осигури още една възможност да те проследя.

— Службите ще ти осигурят виза за един ден — изтъкнах.

— Ами ти?

Щях да пътувам с японския си паспорт и не ми трябваше виза. Но Хилгър нямаше нужда да го знае. Най-добре да си мисли, че ще пристигна в деня на срещата ни. Така не само щях да имам време за разузнаване, ами и той нямаше да знае, че съм имал време.

— Мога да си намеря за един ден — отвърнах. — Дръж телефона на Докс в себе си. Аз ще нося този. Форумът ще е за подсигуряване. Ще се срещнем на публично място, където можем да си имаме доверие, че никой от нас няма да прави пакости.

— Аз ти имам доверие. Защото, ако възникне проблем, писъците, които току-що чу, ще ти се сторят музика.

Стиснах зъби и издишах.

— Внимавай как използваш този лост, Хилгър. В момента единствено той ти спасява живота.

— Възможно е. Но пък ти спасяваш живота на Докс. Ако направиш и една стъпка встрани, ще го убиеш.

— Искам пак да го чуя.

— След като изпълниш първата задача. И то ако не възникнат проблеми — понечих да протестирам, но той вече беше затворил.

Тръгнах пеша към Двореца на републиката, където знаех, че има туристическа агенция. Параноята, която ми помагаше да оцелея, се беше развихрила с пълна сила. Не исках да ровя в интернет за полети до Сайгон толкова скоро, след като бях засечен в Париж. По-добре организацията за пътуването да стане в затворена система.

От информацията, която имах за Хилгър и за държавните служители, които държеше в ръцете си, предположих, че ще разполага с достъп до митническа информация. Ако знаеше с кой полет ще пристигна, много лесно можеше да прати екип да ме причака в Сайгон. Най-безопасно би било да летя до Ханой и да пътувам до Сайгон по земя. Но нямаше време да го уредя. Най-доброто, което можех да направя, беше да тръгна директно от Париж. Така поне щях да замаскирам времето си на пристигане. Имаше полет от Франкфурт в 7,20 тази вечер, с прехвърляне в Банкок, който щеше да ме отведе в Сайгон около 3,25 утре следобед. И разбира се, трябваше да си избира полет от Париж до Франкфурт. Жената, която ме обслужваше, беше малко обърквана защо искам да летя само с „Ер Франс“. Казах ѝ, че така трупам мили за намаление. Целта е да се кача в по-горна категория. Но, по дяволите, някъде съм си изгубил клиентския номер... Ще го потърся по-късно и ще го дам направо на авиолинията. Запазих билет на името на Таро Ямада, лицето от японския ми паспорт, с който смятах да пътувам. Това беше японският еквивалент на Джон Смит. Ямада за момента беше най-стабилното ми второ аз, с напълно достоверна самоличност, в която се включваше шофьорска книжка, кредитни карти, банкови сметки и други атрибути на средностатистическия гражданин.

Не бях ходил в Сайгон от повече от трийсет години и знаех, че имам да уча много нови неща за града за много малко време. Е, можех да си взема пътеводител на летището и да го прочета в самолета. С тази информация, както и със знанията ми от прекараното там време, плюс допълнителния ден, който щях да спечеля, получавах предимство пред Хилгър.

Вече бях в апартамента и си събирах багажа, преобличах се и взимах малко по-малко от десет хиляди долара в брой, когато си дадох сметка, че се бях уговорил да се видя с Дилайла за по питие в Монпарнас. Мамка му! Замислих се бързо какво да правя. Дали да не й се обадя на мобилния? И какво да й кажа?

Погледнах си часовника. Взимах само ръчен багаж, значи можех да се видя с нея и пак да успея за самолета. Излязох и тръгнах по булевард „Анри IV“, където хванах такси.

След като се погрижих за логистиката, ме обзе коварно безпокойство, напълно отделно от страховете ми за Докс. Може би Виетнам беше лоша идея. Сайгон ми даваше известни преимущества относно сигурността, така е, но за мен това беше и земята на непогребаните спомени, на онази част от живота ми, която, макар и оставил я назад във времето, нямаше никога да забравя. Почудих се дали ледената ми същност не иска да се върне там и какво се опитва да постигне по този начин.

Засега се налагаше да изтласкам тези мисли встрани и да се доверя на ледената си същност както винаги преди. Най-важното беше, че тя успя да се появи на повърхността, извикана от кризата. Номерът беше да я накарам да си тръгне, когато кризата свърши.

[1] „Блекуотър“ и „Трипъл Канопи“ — частни военни американски фирми, изпълняващи държавни поръчки за охрана и сигурност. „Блекуотър“ работи в Ирак и за Държавния департамент (външното министерство на САЩ), „Трипъл Канопи“ също работи в Ирак и за транспортното министерство на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Jaeger Le Coultre Reverse Grande Taille — прочут швейцарски модел часовници. Най-характерната им особеност е, че циферблатът може да се обръща по желание и обратната му страна също е часовник. Струват между 5 и 25 хиляди долара. — Б.пр. ↑

[3] Traser — швейцарски часовници, подходящи за екстремни условия, с хронометър и високотехнологичен източник на светлина. — Б.пр. ↑

7.

Дилайла седеше на ъглова маса в бирарията „Ла Клозери де Лиля“ в Монпарнас. Радваше се, че Джон още не беше дошъл. Обикновено винаги той пристигаше по-рано. Веднъж го попита защо и той ѝ отвърна, че така имал възможност да чете вестник и просто да разглежда хората. Но тя знаеше истината, а също така бе наясно, че и той не се заблуждава, че е в неведение, но какъв беше смисълът да казва каквото и да било? Той идваше по-рано по стар навик, като предпазна мярка за избягване на засада. Самата тя упражняваше подобен занаят, затова смяташе, че Рейн стига до крайности. Понякога я оставяше тя първа да се появи, но Дилайла усещаше, че е някъде наоколо и оглежда мястото на срещата. Веднъж тя зае позиция два часа по-рано и се оказа, че го е изпреварила на косъм, видя го как идва само минути по-късно и започва да оглежда проблемните точки. Последно провери мястото, на което бе застанала, защото бе избрала не толкова очевидно скривалище надолу по улицата, без особено добра видимост. След този случай се отказа да го проверява, защото ако Рейн си вътълпеше, че тя ще идва винаги два часа по-рано, щеше да започне да се появява един час преди нейното предполагаемо пристигане.

Хубавото беше, че ставаше все по-спокоен, дори от време на време се чувстваше дотолкова в безопасност, че да идва навреме. Никога не сядаше с гръб към вратата. Беше се научила никога да не го приближава отзад или от страната, от която не вижда нищо, не че това беше лесна работа, защото той никога не държеше главата си извъртяна само в една посока прекалено дълго. Също така знаеше, че не трябва да стои прекалено близо до него, когато го буди. Веднъж направи тази грешка и Рейн се метна отгоре ѝ като пантера. Не я нарани, успя да се отдръпне навреме и въпреки че не каза нищо повече от едно засрамено извинение, Дилайла усети, че беше ужасен какво можеше да направи. След този случай тя внимаваше както заради него, така ѝ заради собствената си безопасност.

И въпреки това той се променяше. Тя забелязваше разни малки неща. Винаги е бил добър слушател, очите му се впираха в нея, цялото му тяло се изпълваше с внимание, което беше много рядко качество при мъжете. Все още беше така, но напоследък говореше все повече и жестикулираше. Не беше забелязвала да го прави преди да дойдат в Париж и знаеше, че това е проява на хамелеона в него, или както един неин колега го наричаше „способност за промяна на формата“, защото хамелеоните сменяха само цвета си, а умението на Рейн да се слива с обкръжението беше много по-голямо. Харесваше ѝ вкусът, който бе започнал да развива за френска музика — Жан Луи Мюра, Патрисия Каас, — а това означаваше, че става все по-отворен към непознати култури, което също ѝ допаднаше. Чудеше се до каква степен способността му да прегърне новото, да го направи част от себе си и да направи себе си част от него, можеше да се отдаде на японския му произход и до каква степен просто на характера му. Искаше ѝ се да го попита, но се страхуваше, защото можеше да го засрами, а това би могло да спре промените, които толкова много ѝ харесваха.

Знаеше, че не му е лесно. Предизвикваше се да се променя, но и промените го предизвикваха. Какво казваше Ницше? „Когато се вгледаш в бездната, и бездната се вглежда в теб.“ Но този феномен имаше и положителни страни.

Понякога се чудеше какво ли се е случило с Мидори и сина им. Доколкото ѝ беше известно, все още живееха в Ню Йорк. Рейн така и не ѝ разказа какво точно се беше случило, само спомена, че вече са в безопасност, а той никога повече няма да ги види. Дилайла тайно се радваше и на двете. Беше съвсем наясно още когато ѝ каза за първи път за тях, че тази тема ще е табу. Да, но какво бе станало с тях? Каквото и да беше, той изглеждаше примирен. Може би и доволен, съзнателно или подсъзнателно, че е постъпил правилно, като е отишъл да ги види и след това се е погрижил за тях, но едновременно и облекчен, че по причини, над които нямаше контрол, те се излезли от живота му. Уважаваше го за първото и беше доволна от второто. Вдигна очи и го видя пред себе си, и още от този миг знаеше, че нещо много сериозно се е объркало. Беше както винаги елегантно облечен, този път в син кашмирен блейзер и риза на райета, която му бе купила от „Шарве“. Чертите на лицето му, разбира се, бяха същите — азиатски, с лек намек за още нещо, имаше хубава черна коса, съвсем

леко посивяла около ушите. Но веднага забеляза, че погледът му е различен. Беше делови, почти безизразен, а когато станеше такъв, Рейн изглеждаше опасен за всеки, който имаше очи да забелязва подобни детайли. И тялото му беше различно, даде си сметка тя. Той се поддържаше във форма и винаги беше пъргав, но сега изглеждаше напрегнат, раменете му бяха леко приведени, а главата непрекъснато се въртеше на всички страни, очите му попиваха и най-малката подробност, докато обхождаха пейзажа. Всичко се бе завърнало, сякаш месеците в Париж не беше ги имало, убиецът в него бе надделял.

Той седна и я погледна, след това обходи с очи заведението.

— Какво има? — попита Дилайла.

— Хилгър е хванал Докс.

— Как така „хванал“? — изненада се тя, усещайки как лицето ѝ пребледнява, защото подозираше най-лошото.

— Пленил го е. Отвялякъл го е. Държат го някъде на яхта. Получих съобщение от тях в затворения форум, който ползвахме с Докс. Не знам какво са му направили, за да го накарат да ме предаде, но мога да си представя. Аз...

Млъкна за момент, сякаш се обърка.

— Налага се да вървя. Но реших, че трябва да ти кажа.

— Разбира се, че трябва да ми кажеш. Иначе какво — щеше да изчезнеш, без да се обадиш!? — докато го произнасяше, осъзна, че за малко не бе постъпил точно така. Беше го правил и преди всъщност. Дължеше се на вярата му, че трябва да се грижи за себе си, че не може да споделя всичко просто така, оттам идваше и обърканото му изражение в момента.

Рейн не ѝ отговори и тя разбра, че му е много трудно дори само да остане още малко при нея.

— Къде отиваш? — поинтересува се Дилайла.

— Да се видя с Хилгър.

— Да не си полудял? Може да...

— Да, вече обмислих и тази възможност. Взел съм всички предпазни мерки, за да я предотвратя.

— Накарал те е да реагираш. Трябва да укротиш топката.

— Знам какво правя.

— Джон, недей...

— Не ми казвай как да постъпвам. И ти непрекъснато се излагаш на рискове, и ти никога не ме слушаш, когато те моля да се оттеглиш.

— Различно е. Родината ми...

— Не искам да слушам за родината ти. Става въпрос за мой приятел.

Той се изправи. Изведнъж Дилайла се уплаши, без да знае дори от какво.

— Поне ми кажи къде отиваш — промълви.

Той поклати глава.

— Не мога.

Тя също се изправи.

— Нека ти помогна.

Той отново поклати глава.

— Помагала си ми прекалено много пъти за прекалено много неща. Това не е твой проблем.

— Не ти предлагам милосърдие, по дяволите. Пука ми за Докс. А и моите служби си имат сметки за уреждане с Хилгър, не разбираш ли? Задето уби Гил. Мога да се обадя на Боаз. Той ще помогне.

Боаз беше неин колега и съратник, компетентен, опасен оперативен агент, специалист по взривовете, човек с измамно ведър смях. Тъкмо той беше въвлъкъл Рейн в операцията в Манила, която от самото начало така се обърка, че службите на Дилайла се опитаха да убият собствения си наемник.

— Нямам доверие на Боаз — отвърна той.

— Аз му имам.

— Не желая той да се намесва, нито някой друг от неговата пасмина. Пръста си няма да мръднат, за да спасят Докс, само ще искат да убият Хилгър.

— Грещиш — възрази тя, но не много убедено. Искаше ѝ се да продължи спора с него, но знаеше, че ако го направи, той отново щеше да подхване играта „око за око, зъб за зъб“. Държеше се глупаво и детински и тя нямаше представа как да го убеди.

Опита се да измисли нещо, някакъв начин да го вразуми. Но преди да успее, той се обърна и се отдалечи. Дилайла се загледа след него поразена. Сякаш я беше забравил на секундата.

8.

Надявах се да поспя по време на тринайсетчасовия полет от Франкфурт, но дълго не успях да се унеса. Умът ми беше прекалено зает с Докс, с мястото, на което отивах, и с това, което ми предстоеше. И с Дилайла. Може би бях прекалено... рязък с нея. Тя само се опитваше да помогне. Трябваше да съм ѝ благодарен, да намеря начин да ѝ покажа признателността си. Но колкото и добри да бяха намеренията ѝ, те не надхвърляха императивите на службите, за които работеше. Убиха Гил в Хонконг, докато ме преследваше. Същото можеше да се случи и сега. И въпреки че от Мосад вече не ме искаха мъртъв заради операцията в Манила, която се обърка, преди да я довърша в Хонконг, не умирах от ентусиазъм да се появя отново в радарите на тези служби.

Да, но Дилайла можеше да помогне. Дискретно. И преди го е правила. Докс е и неин приятел, както тя самата отбеляза.

Глупости. Тя е слабо звено. Виж колко е предана на службите си. Колко пъти си я молел да ги напусне?

Но аз ѝ имам доверие. Ако подозирах, че ще се издаде за нас двамата, за собствената си безопасност бих напуснал Париж. Бих напуснал и нея.

Това е различно. Тя не е длъжна да се отчита пред тях за теб. Хилгър уби един от нейните хора. Всичко, което ѝ кажеш за Хилгър, тя веднага ще предаде на началниците си.

Притиснах слепоочията си с юмруци и стиснах очи. За бога, сякаш двама души се бореха в главата ми. Доверие и подозрение. Надежда и страх. Рационалната и ледената ми същност.

Най-накрая съм заспал. Когато се събудих, се приземявахме в Сайгон, така наречения град Хо Ши Мин.

Май чак когато сляхох от самолета, осъзнах къде съм, при какво се бях завърнал. Тръгнах по пистата към чакащия автобус и влажната

жега върна всички спомени, както и онази миризма на плодородна почва, кал и буйна тропическа растителност и гнилоч. Вратите на автобуса се затвориха и за миг всичко сякаш изчезна. Но си беше там, разбира се. Винаги си е било там.

Пред летището беше истинска бъркотия. Тълпи от хора, клаксони на таксите и пак онази лепкава жега. Странно познатият ми ритъм на езика, който приличаше на китайски, но беше по-мек и по-гърлен. Замириса ми на дизел и подправки, после веднага отново на джунгла, на кал, тя бе полепнала по спомените така, както някога полепваше по обувките ми. Съмнявах се, че Хилгър е успял да изпрати някого толкова бързо, че да ме засече тук. Дори и да искаше, нямаше да успее да разбере кога пристигам заради начина, по който организирах цялото пътуване. А дори и да бе улучил часа, летището с всичките му камери за следене и други средства за сигурност, беше крайно неподходящо място за удар. Все пак бях оцелявал толкова дълго, защото не приемах нищо за даденост, така че първо огледах дали теренът е чист. Метнах на рамо чантата си с багажа и помолих таксиметров шофьор с приличен английски да ме закара до центъра. Бях с японска самоличност, затова се придържах към японския акцент. Когато се срещна с Хилгър, ще съм американец. През останалото време исках да съм японец. Двете ми самоличности винаги са били леко отчуждени от мен и преминаването от едната в другата ме правеше труден за описване и затова и труден за проследяване.

Гледах назад, докато се отдалечавахме от летището. Няколко таксите ни последваха в натоварения трафик. Изчаках три минути и извиках:

— Чакай! Върни се, върни се! Забравих си слънчевите очила!

Шофьорът ме погледна объркано, не беше много сигурен какво става.

— Слънчевите очила! — повторих и посочих очите си. — Летището, моля.

Той кимна, след това обърна така рязко колата, че ако на мое място беше някой по-възрастен пътник, сигурно щеше да получил инфаркт. Гледах пак назад, докато се връщяхме към летището. Нито едно превозно средство, дори някой от стотиците мотористи, не направи същия обратен завой.

Платих на шофьора пет долара — все още предпочитана валута тук, толкова би струвало возенето ми до центъра, ако бяхме го докарали докрай. Върнах се на летището и изчаках вътре, оглеждайки се. Никой не ме проследи, никой не се озърташе и отпред. Намерих друго такси и му поръчах да ме закара до хотел „Рекс“.

Заради натоварения трафик изминаването на осемкилометровия маршрут ни отне почти час. Седях на задната седалка и подскачах, когато минавахме през дупка на пътя. Бях ограден от бръмчаща и натискаща клаксони армада от мотоциклетисти. Само гледах и мислех.

Никога не бях имал намерение да се връщам тук. Не мразех хората, макар мнозина бивши войници да изпитват точно такива чувства — по дяволите, има дори ветерани от Втората световна, които още ненавиждат японците! По онова време ги мразех, да. Искях да ги мразя, да докажа, че въпреки азиатското си лице съм различен от тях, че съм американец, дори по-голям американец от тези, които теглеха и се биеха рамо до рамо с мен.

Имах много възможности да разпаля тази омраза, много причини. Виетнамците бяха майстори на психологическите мъчения. Можеха да превърнат всичко, дори и най-безобидното нещо от окръжаващата среда, в смъртоносно оръжие, така че накрая целият свят започваше да ти се струва вражески. Писалки бомби и консерви бомби, трупове на умрели войници. Опъваха въжета зад клоните, които да ни съборят, криеха мини в пръстта. Слагаха шипове на пътя и след това правеха засади и убиваха тези, които се опитваха да се прикрият в храстите.

Представете си, че загубите така приятел, човек, чиято усмивка винаги успява да ви разведри, който ви е спасявал живота, който ви е подкрепял каквото и да се случи. Представете си омразата след това. И после си представете следното: докато още не сте осъзнали какво става, докато униформата ви все още е подгизнала от кръвта на приятеля ви, двама, които никога преди това не сте виждали и никога повече няма да видите, го слагат в чувал и го хвърлят грубо в медицински вертолет. След миг вече го няма, до такава степен е нереален, че не можете да си обясните откъде е тази кръв по вас. Няма погребение, няма церемония, само мъка, толкова силна и объркваща, че се давите в нея, и единственото нещо, които ви предпазва тази мъка

да не ви парализира напълно и да не ви убие, е гневът. Той е толкова силен, че нормалните хора дори не могат да си го представят.

Знаете ли, гневът си има своето предназначение: той ви дава възможност за бягство от действителността. Но цената му е жестока. Правиш неща, на които не си предполагал, че си способен, на които не си предполагал, че е способно което и да е човешко същество, за които после не можеш да говориш, дори с хората, които са ти помагали да ги направиш. В такова състояние човешките ти качества, като съчувствие, дори страх, изчезват. Чувстваш се сякаш вече си умрял и в известна степен е така, част от теб е умряла и никога повече няма да се съживи. Тогава да те убият, е почти проява на милост. Защото ако надживеееш собствената си смърт, обратният път към живота е почти невъзможен. След войната останаха изпразнени от съдържание мъже, чийто единствен начин за общуване със света беше смяната на мълчание с гняв, те се опитваха по този безсмислен път да обяснят и себе си. „Аз умрях там“, казваха те.

Дълго време и аз се чувствах така. Но сега, когато гледах през задното стъкло на таксито сменящите се гледки на суровата страна, която беше погълнала невинността ми, си мислех: „Не, не умрях тук. Във Виетнам се родих.“

Така и не бях си тръгнал оттук. Не и напълно. Върнах се в Щатите, после обиколих целия свят, накрая се установих поне за известно време в Япония. Но роденият тук човек не успя да порасне, не се промени фундаментално. Тялото му беше скитало, но умът му бе останал там, където се бе появил.

Веднъж, когато казах на Мидори, че искам да изляза от бизнеса, тя ме попита колко усърдно съм се опитвал да го направя. При спомена челюстта ми отново се стегна. Знаеше ли тя изобщо какво е ужас? Как би могла тя, а и всеки, който не е бил на война, да си представи как войната променя хората?

Когато губиш близки и не можеш да потъгуваш за тях както трябва, светът ти се смалява. Опитваш се да не се привързваш към нищо, чиято загуба ще те нарани. Казваш за всичко: това няма никакво значение за мен. Най-вече за важните неща. Научаваш се да се доверяваш на много малко хора и с годините те стават все по-малко и по-малко. Чувстваш се използван от собственото си правителство. Гадни са ти снаряжението и заповедите, знаеш, че на политиците

изобщо не им пука жив ли си или мъртъв, стига да ги преизберат. След това, ако си специален човек, какъвто аз определено бях, те изпращат на мисия, в която да убиеш най-добрия си приятел, излязъл извън контрол: кръвния ми брат Лудия Джейк, все още най-опасния човек, когото познавах. И тогава всичко се събира в едно: ужасът, потиснатата мъка, мълчанието, недоверието, гневът, всепоглъщащата омраза.

Слязох от таксито пред „Рекс“ и отклоних предложението на пиколото да ми помогне за багажа. Нямах намерение да отсядам там, но помнех този хотел от един отпуск в Сайгон и реших, че е добра начална точка, от която да опозная отново града. Зарадвах се, че е все още там, че всичко си му беше на мястото, дори глупавата корона над навеса му. Не само защото беше успокоително да установя, че спомените ми не са населени само с реликви, а и защото познатият терен щеше да ми спести време и да ми помогне да се опазя от враговете.

Погледнах през улица „Ле Лой“ и се усмихнах. Търговският център със странното име „Сайгон Таке“ все още си беше там, беше точно такъв, какъвто го помнех, с единствената разлика, че неоновият надпис „Сони“ беше заменен с реклама на „Моторола“. Не беше мръднала и проектираната от французи община отдясно на „Рекс“, бежовата ѝ фасада с балюстрада светеше ярко под лъчите на залязващото слънце.

Влязох в хотела. Фоайето беше поосвежено, но все още в общи линии същото западнало помещение. Усмихнах се учудено, като си помислих, че едно място може да преживее война, комунизъм и десетилетия наред да си остане непроменено. Докато крачех навътре, ми се струваше, че се връщам назад във времето. Някога, като младеж, бях идвал неведнъж тук с проститутки. Бях удивен колко ясно си спомням лицата, миговете, дори имената на хората отпреди десет хиляди нощи.

Качих се по вътрешните стълби до петия етаж и без да обръщам внимание на табелите, че само гости на хотела се допускат чак до тук, разгледах лабиринтите на сградата. Всичко си беше както преди: коридори с открити балкони в края им, избелялата дървена ламперия и твърдата теракота по подовете, празните дивани и тапицираните столове в скрити ниши, малките масички и пепелниците, наредени с някаква абсурдна готовност за парти, което са преместили на друго

място още преди десетилетия. Дори и тлъстите gekoni, които се хранеха обилно с насекоми, привлечени от студеното флуоресцентно осветление в коридорите, сякаш чакаха точно мен.

Тръгнах по едно стълбище надолу към третия етаж, след това излязох на балкона в края на коридора. Оттам се откри прекрасна гледка към общината и площада пред нея. Отлично.

Имаше само един проблем: крушката на тавана над мен. Извадих носна кърпа и я развих с няколко завъртания, докато излезе от фасонката. Чудех се дали някой ще забележи и ще завинти нова до утре. Ако стане така, просто ще я отвия отново.

Слязох обратно по стълбите и отидох до паметника на Хо Ши Мин на площада пред общината. Погледнах към хотела. Балконът, който затъмних, се отличаваше от останалите, но не се набиваше много на очи. Имаше достатъчно тъмни петна по фасадата и се съмнявах Хилгър да забележи точно него. Но дори и да го забележи, няма как да знае, че аз съм там, обвит в тъмнина.

„Сайгон Таке“ ми беше по-малко познат, най-вече защото доста бе вдигнал нивото си след последното ми посещение. Освен бижута, часовници, плазмени телевизори и системи за домашно кино, там се продаваха и масажни столове на „Панасоник“. Сайгон бавно, но стабилно забогатяваше. Ала сградата си беше такава, каквато я помнех: четири етажа, отворен атриум от приземния чак до тавана, три стълбища, два ескалатора, един асансьор, входи и изходи на три от страните. Идеално.

Късно вечерта се разходих из центъра на града и си припомнях обстановката, попивах подробностите. Не само „Рекс“ не се беше променил кой знае колко, за мое учудване това важеше за целия град. Ходих в Банкок преди година и едвам познах града, който помнех от войната, но тук комунизмът беше забавил прогреса и чак напоследък Сайгон бе започнал да се развива. Имената на някои улици бяха променени. Имаше и няколко нови високи сгради — на „Ситибанк“, Ейч Ес Би Си, — но като цяло градът си беше нисък както и преди. Разпознах някои от съвременниците на „Рекс“: „Каравел“, който имаше нови високи крила, „Мажестик“, който все така си стоеше над реката. Президентският дворец, чиито порти от ковано желязо бяха размазани от танковете на Севера, когато Югът падна през 1975 година, беше запазен и преименуван на Дворец на обединението и в

момента бе туристическа забележителност. Бях поразен от почти осезаемото присъствие на младия мъж, вървял някога по тези улици и гледал тези сгради. Вече не бях този младеж, но неговите спомени бяха мои, мрачният му подарък за мен, те ни обединяваха като потомството на разпаднал се брак, в който няма любов.

Вървах. Навсякъде нещо се търгуваше, това също не се беше променило: мотоциклетисти предлагаха бърз превоз, магазините продаваха квадратен метър на ъгъла за паркиране на скутера, амбулантни търговци размахваха часовници втора употреба, рециклирани двигатели и кокосово мляко в пластмасови чашки. Същински див капитализъм — икономическата динамика тук беше забележителна. Чудех се защо изобщо някой се бе страхувал, че комунизмът ще пусне корени в местната култура. Северът беше погълнал Сайгон като вирус и за двайсет години този вирус така беше заразил гостоприемника, че Ханой настояваше за промяна, благоприлично наричана „реформи“, но всъщност ставаше въпрос просто за „капитализъм“. Да спасяваме тези хора от комунизма? Господи, ако някой днес се нуждаеше от спасение, това беше Ханой. А ние можехме просто да си седим и да се наслаждаваме на представлението.

Но за това се изискваше търпение, предполагам, както и далновидност, а тези качества не влизаха в първата десетка на американските ценности. Е, поне не се налагаше да участваме в сегашното продължение на същия филм: „Америка използва армията си, за да преобрази Близкия изток и да сложи край на съвременната тирания“.

Продължение друг път, помислих си. Това си беше шибан римейк. И краят ще е абсолютно същият.

С радост открих познатата ми от миналото опера, която сега бе преименувана на „общински театър“. Както и катедралата „Св. Богородица“, която също като сградата на общината беше остатък от френското управление по тези земи. Харесваше ми, че местните не се бяха опитвали дори да заличат колониалното си наследство. Приемането му, дори гордостта им от него говореше за културна зрялост, на която установих, че се възхищавам.

Усмяхнах се. Може би много ги ласкаех. Може би бяха прекалено заети да печелят пари, за да им пука.

Открих магазин, в който продаваха ножове. В него за десет долара си купих сгъваемо хладно оръжие от неизвестна марка с десетсантиметрово острие. Предпочитах нещо по-качествено, но трябваше да се примиря с наличното. Ударих тъпата страна на ножа няколко пъти в дланта си и останах доволен от доброто заключване. Сигурен бях, че острието е наточено, поне засега. Докс, който беше почти фетишист на тема ножове, сигурно щеше да ми се изсмее на покупката. Но когато става въпрос за остриета, аз се придържам към основните неща: да може да се забие в целта. Упражнението се повтаря колкото е необходимо. Досега тези правила ми вършеха работа.

Мисълта за едрия снайперист заседна в ума ми. Не исках да мисля за него — точно сега с нищо не можех да му помогна и тези мисли си бяха разхищение и отвличане на вниманието. Но онзи последен негов вик отекна отново в главата ми и пак ме обзе тревожност. Спрях и се опитах да се съсредоточа върху други неща — като къде се намирам и какво планирам, — докато емоциите ми се уталожат.

С напредването на деня се чувствах все по-уморен. Тъмнината смекчаваше контурите на града и окуражените ми спомени изгряваха като ярки звезди на потъмняващото небе. Бяхме деца, на петнайсет хиляди километра от дома, току-що излезли от джунглата, плъзнали из града за пиячка и момичета, да си търсят белята. Лудия Джейк се нахвърли върху някакъв тип, който му казал нещо накриво в бара на „Донг Хой“, след това битият бе откаран с линейка, а Джейк отрече всичко пред военните полицаи, ухилен като акула. Лудостта, светнала в очите му, сякаш казваше: „Ако се ебаваш с мен, по-добре се пригответи да умреш“. Всички се смееха нервно, след като военните полицаи признаха грешката си и се изнизаха. Всички, с изключение на Лудия Джейк, който беше готов да умре на място и точно това очакваше. И сякаш бе разочарован, че пак не му се случи, че боговете на войната имаха други планове за него далеч от лъскавия, огрян от светлини град, пълен с веселие и други светски наслади.

Не бях се сецал от години за Лудия Джейк. Той се хранеше с лудостта на войната, потъваше все по-дълбоко в сърцето на мрака, докато то го погълна, докато се просмука в жилите му и потече във вените му. Аз останах единственият, на когото имаше доверие, и затова

пратиха мен по петите му. Той го знаеше. Нямах да мога да го направя, ако той не ми беше позволил. Той не можеше да убие това, в което се беше превърнал. Някой друг трябваше да го направи вместо него. Изведнъж изпитах отчаяна нужда от четири стени около себе си и от сън, особено от сън. Качих се на едно мотоциклетно такси и поех към хотел „Нов свят“, за който в пътеводителя ми пишеше, че е голям, анонимен и популярен сред групите японски туристи. Взех гореща вана, легнах в удобното, но с нищо не впечатляващо легло и заспах моментално, сякаш бях мъкнал трийсеткилограмово снаряжение през джунглата, макар само да се бях разхождал по улици, населени с неспокойни призраци от миналото.

9.

На следващия ден продължих да опознавам терена: правилата на трафика (такива нямаше); къде има охрана (пред банките, бижутерските магазини и лъскавите хотели); най-удобните позиции (хотел „Рекс“, „Сайгон Таке“, някои от хотелските ресторанти). Търсех нещо, което не си е на мястото, някакви знаци за засада. Експериментирах с различни самоличности. Като американец носех карта и бях засипан от предложения за превоз с мотоциклети и рикши; като японец не ми обръщаха толкова внимание. Когато си купих местни дрехи и се опитах да имитирам походката, осанката и израженията на вьетнамците, ме оставиха напълно на мира.

Обядвах юфка „Фо“ и сок от пъпеш, след това си купих триножник за дигиталния фотоапарат „Никои“ D70, който носех със себе си. Приключих с огледа и останах доволен. След това нямаше какво друго да правя, освен да чакам.

В шест часа същата вечер слънцето вече бе залязло, но въздухът все още беше горещ и лепкав. Гърбът и предницата на ризата ми бяха потъмнели от пот, бях погълнат от тълпите хора и от бръмченето на мотоциклетите. Спрях в сладоледена къща зад ъгъла на улицата, на която се намираше „Рекс“, за да си почина и да почакам. Купих си фунийка сладолед и почувствах истинско облекчение, за което допринасяше и единственият клатещ се вентилатор на тавана. На столовете около мен се бяха натъпкали трийсетина души, но не ми обръщаха никакво внимание, бях се слял с местните и не правех никакво впечатление.

Телефонът ми иззвъня. Погледнах екрана — мобилният на Докс. Вдигнах.

— Да.

— Тук съм — каза Хилгър. — В града. Ти къде си?

Оставих банкнота от петдесет хиляди донги на масата и тръгнах.

— В центъра. А ти?

— Също. Къде смяташ да го направим?

Не спирах да вървя и оглеждах тротоара и улицата.

— Знаеш ли сградата на банка Ейч Ес Би Си?

— Не, но съм сигурен, че ще я намеря.

— Питай някого. Вижда се почти отвсякъде в центъра — няма много високи сгради. На приземния етаж има кафене. Да се срещнем там след десет минути.

Изключих апарата и тръгнах към „Рекс“. След две минути бях на балкона на третия етаж. Никой не беше оправил крушката. Нагласих фотоапарата на триножника, след това погледнах надолу към паметника на Хо през телескопичните 400-милиметрови лещи. Виждах и най-малкия детайл. Ако някой ме попиташе какво правя тук, щях да кажа, че съм японски турист, любител фотограф, който се опитва да запечата духа на площада отдолу. Но не очаквах да ме прекъснат. „Рекс“ никога не е бил такова място.

След десет минути телефонът ми отново иззвъня. Беше Хилгър.

— Няма те — каза.

— Изнервих се. Искам да сме на по-публично място. Мълчание.

— Не се занасяй с мен, Рейн. Ако отменя тази среща, приятелят ти ще умре.

Блъфираше. Каквото и да искаше от мен, го искаше достатъчно силно, че да дойде чак до тук. Можех съвсем безопасно да го разкарам още малко.

— Не се занасям — отвърнах. — Просто отиди до общината, огромната френска сграда една пресечка на юг от теб. Пред нея има площад с паметник на Хо Ши Мин. Около него са се събрали доста хора. Ще се срещнем пред паметника.

Той се появи след две минути. През обектива на камерата виждах всичко по ярко осветения площад, дори капките пот по лицето на Хилгър. Беше обърнат с дясната си страна към мен. Не видях слушалка. Дотук — добре.

Този път аз му се обадох.

— Там ли си вече? — попитах.

Той се огледа.

— Да, тук съм. А ти защо не си?

— Внимавам.

— Прекаляваш с внимаването. Ще провалиш всичко.

— Откъде да знам, че не си ми устроил капан?

— Ти поиска тази среща, не помниш ли?

Мълчахме.

— Ако си с гръб към общината — заговорих накрая, — точно пред теб е търговският център. „Сайгон Таке“, на фасадата му има голяма реклама на „Моторола“, намира се от другата страна на улицата, срещу „Шератон“. Зад него се вижда сградата на „Ситибанк“. Аз съм вътре, в кафенето „Гок Сайгон“. На покрива на търговския център. Качи се горе и ще ме намериш.

Видях как хвърли поглед зад себе си, след това се огледа и настрани, после вдигна очи и към сградите наоколо. Изчаках и бях възнаграден с гледка към другото му ухо — нямаше нищо, също като дясното. Погледът му се плъзна по тъмното петно, в което се бях скрил. Точно така, помислих си. Може би съм тук. Или пък в „Сайгон Таке“. Или в стая в „Шератон“. Или може би съм инсталирал видеонаблюдение в един от вановете пред „Рекс“ и те следя от разстояние. Или пък изобщо не те виждам. Важното е да се чудиш какво става.

Той затвори телефона, без да каже дума, и тръгна по площада към „Сайгон Таке“. Следих го с камерата известно време, след това огледах площада с невъоръжено око.

След няколко секунди видях набит рус мъж да тръгва небрежно зад Хилгър в същата посока. Погледнах през обектива и видях, че очите му шарят навсякъде, попиват всеки детайл, главата му бавно се въртеше наляво и надясно, докато крачеше. Състоянието на пълна визуална готовност не се връзваше с небрежността на походката и затова разбрах, че е подкрепление на Хилгър. Толкова бързо го разкрих, че дори се почудих дали задачата му не е по-скоро да ми отвлече вниманието. Идеята е, че врагът подозира, че търсиш подкреплението му или някакви средства за наблюдение, затова ти поднася точно каквото очакваш. И щом го забележиш, мозъкът ти се затваря за други, не толкова очевидни опасности. „Знаех, че ще има нещо такова... о, ето го!“ — така разсъждават аматьорите и тези, които не се надяват на дълголетие в занаята. „Знаех си, че ще има нещо... ето го едното, сега къде са другите“ — така разсъждават оцеляващите.

Мъжът продължаваше да се придвижва плавно като пантера, уверен и стабилен. Носеше квадратни очила без рамки и ми приличаше на европейец. Почудих се дали той не вдигна телефона,

когато се обадох първия път от Париж. От него се излъчваше готовност, не просто усещане, че е нащрек, имаше и още нещо в уравновесеността и походката му. Ако трябваше да го премахна, това щеше да стане с оръжие и с всичката изненада, която можех да му организирам.

Направих десетина снимки, после огледах площада за други възможни подкрепления на Хилгър. Това беше кварталът на хотелите и навсякъде имаше чужденци, но никой от тях не задейства радара ми. Бяха или прекалено стари, или прекалено отпуснати, или пък жени и деца. Нямаше начин някой от тях да играе тази роля, независимо колко прикрит беше, дори да имаше изключителни сетива. Почти невъзможно беше да замаскираш издйническите знаци, че си част от операция. Скрит зад парка, който не съществуваше при предишното ми посещение, имах идеална гледка към тротоара пред „Сайгон Таке“. Блондинът чакаше точно там.

Щом Хилгър беше оставил господин блондина да върви толкова дълго след него, значи наистина беше уверен, че няма да се опитам да го очистя, докато държи Докс. Или пък господин блондинът наистина беше за отвлечане на вниманието, което би означавало, че някой подскретен ще последва Хилгър в сградата. Изчаках, но не видях никого, който да ми се стори проблемен.

Тръгнах надолу по вътрешната стълба, поех на югозапад по „Ле Лой“, след това пресякох улицата заедно с петдесетина други пешеходци, докато около нас бръмчаха мотоциклети. От другата страна имаше покрит паркинг с вход към „Сайгон Таке“. Шмугнах се в него, като оглеждах горещите точки, докато вървах. Нищо не сигнализираше за опасност. Завих и зачаках. Никой не се появи след мен. Изчаках още една минута, за да съм сигурен, че Хилгър ще се качи в заведението преди мен.

Влязох в „Сайгон Таке“ и тръгнах по едно от вътрешните стълбища, като спирах на всеки етаж, за да погледна отгоре към приземния. Всичко си беше на мястото. Продължих така до четвъртия етаж, където преминах в североизточната страна на сградата, оглеждайки всичко по пътя си. Все още беше чисто.

Отидох до стълбите, които водеха към „Гок Сайгон“. Огледах се за последен път. Чисто. Добре.

Изключих телефона и включих другото миниатюрно електронно устройство, което носех — детектор за подслушване, направен за мен в Токио от загиналия ми приятел Хари, хакер любител, който обичаше да сглобява всякакви необичайни джаджи. Ако Хилгър носеше микрофон, детекторът щеше да започне да вибрира в джоба ми и да ме предупреди. Тръгнах по стълбите към заведението.

То беше разположено в Г-образно пространство, част от него беше под покрива, а част — под тъмното небе над Сайгон. Дървени подове, маси и столове от летви, потрепващи светлилки около растенията като коледна украса. Съвсем малко посетители, защото беше още рано. Никой от тях не изглеждаше да е пристигнал току-що.

Към мен се приближи сервитьорка. Хвърлих ѝ един поглед, не ми изглеждаше опасна. След това продължих да оглеждам заведението. Жената предложи да ме настани. Поклатих глава и напълно я пренебрегнах, продължавайки движението си.

Все още не виждах Хилгър, ако беше тук, сигурно е зад ъгъла, в късата черта на Г-то. Вървах близо до вътрешната стена, стигнах до ъгъла и хвърлих незабелязано бърз поглед от другата страна. Там беше, седнал в ъгъла с гръб към бетонната стена, с подвити крака, готов да скочи, главата му беше изправена, а очите му шареха. Всички маси около него бяха пусти, тази част от заведението беше моментално опразнена.

Стана, когато ме видя да идвам, и направи крачка назад от масата, но бавно, като ми показва ръцете си. В тях нямаше нищо, пръстите му бяха леко раздалечени. Приближих се към него по същия незаплашителен начин.

Спрях пред масата, след това се обърнах с лице към него, така че ъгълът остана от едната ми страна. Искях да мога да видя дали някой няма да влезе след мен и да имам време да реагирам.

Той се изви леко настрани от мен, така че да може да вижда по-добре разположеното вляво от него и по-малко от намиращото се фронтално. Поглади брадичка с лявата си ръка, като подпря лакътя ѝ с другата. Стойката му издаваше, че е десняк, точно както си спомнях от последните два пъти, в които се бяхме засичали — когато го видях да демонстрира уменията си по стрелба в Китайския клуб и в Квай Чунг. Въпреки че беше замислена да изглежда вгълбена и незаплашителна, позата му позволяваше да покрие повечето уязвими части от тялото.

Притесняваше се, че мога да го атакувам. И беше прав да се притеснява.

Не за първи път ми хрумна, че сигурно е силно мотивиран да се излага на риск. Чудех се какво цели и за кого би могъл да работи.

— Да тръгваме — казах.

Той изглеждаше разколебан.

— Къде?

— Някъде другаде. Може да си се обадил на някого и да си му казал къде сме.

— Сам съм.

Нямах намерение да се издавам, като го попитам за блондина отвън.

— Радвам се да го чуя — отвърнах. — Въпреки това — направи ми удоволствието.

С годините не ставам по-млад, но все още имам две предимства. Първо, винаги съм необикновено бърз — отчасти това се дължи на наследственост, отчасти на жестоки тренировки. Второ, мога да премина от каменна неподвижност към експлозивна агресия, без да давам обичайните сигнали, че това ще се случи. Нито очевидните знаци, които хората търсят — като крещене, жестикулиране и други състояния от езика на тялото, нито по-незабележимите — като пребледняване на лицето и разширяване на зениците. Не ги показвам, по-точно съм се научил да ги замаскирам. Мога да те нараня или направо да те убия, но единственото предупреждение, което ще получиш, е приближаването ми към теб.

Хилгър не знаеше това. Бях близо до него наистина, но опитът му казваше, че трябва да има някакъв сигнал, някакъв видим преход, който ще му даде достатъчно време да реагира. Така че нямаше вина, задето не беше подготвен за случилото се след това.

— Трябва да... — започна той.

Аз се приближих към него с една дълга крачка и желязната ми длан се стовари в лицето му. Очите му изскочиха от изненада и той протегна инстинктивно ръце напред, за да се предпази от коляното ми, което се издигна нагоре и леко закриви настрани, преди окончателно да се сблъска с неговите топки. Издаде звук, който може да бъде описан като „вомитус интеруптус“^[1], сви се надве и залитна към мен. Блъснах го към стената и го изправих, като веднага получих достъп до

врата му. Острието може и да не изглеждаше много надеждно в магазина, но беше достатъчно наточено. Притиснах го към сънната артерия, колкото да среже кожата над нея, а юмрукът ми затискаше адамовата му ябълка. Лявата ми ръка държеше неговата дясна китка и не му позволяваше да си бръкне в джоба.

— Горе ръцете, лайнар — изсъсках. — Към стената, над главата ти. Ако мръднеш, за да извадиш оръжие; ще те разпоря до гърба.

Освен че имах животоспасяваща необходимост да го пребъркам за оръжие, беше важно да му дам и избор, който да не е нито съпротива, нито смърт. Ако беше убеден, че ще го убия, не можех да очаквам от него съдействие. В този случай обаче той реши да отстъпи. Направи гримаса и бавно вдигна ръце към стената. Главата му също беше облежната на нея, а брадичката му се притискаше в юмука ми. Ноздрите му се разширяваха от тежкото дишане. Очите му се бяха свили до цепки, които хладно ме наблюдаваха.

Отвърнах на погледа му и се стреснах колко близо бях до убийството. Само трябваше да го сграбча за косата, да наведе главата му наляво, да срежа надясно и да отстъпя, за да не ме опръска кръвта. Да изляза навън, да заколя господин блондина, преди да е имал време да реагира. Да се превърна в Кайзер Соузе^[2] и да накарам остатъците от екипа на Хилгър да разберат с кого са се опитвали да се занасят и какво им се готви.

— Няма нужда да им се обаждам, моите хора ще премахнат Докс — процеди той, сякаш прочете мислите ми. — Процесът е автоматизиран.

Може би, помислих си. А може твоите хора да пуснат Докс, ако те убия, за да ме предупредят. За какво им е той, щом ти си мъртъв? Да, ще го пуснат. Ще развеят бяло знаме, ще поискат мир.

Господи. Толкова много исках да го убия, че леко се бях задъхал. Опитвах се да се вразумя, премислях как е най-правилно да постъпя, включително и за да запазя живота на Докс, за да си дам разрешение за действие.

Направи го. Просто го направи, мамка му. Довърши го и ще можеш да си тръгнеш.

Представих си Докс безпомощен някъде, отрязан от света, сгърчен от болка и този образ някак си спря ръката ми. Цялото ми тяло трепереше от съпротивата към това действие. Обърнах Хилгър и го

претърсих. Носеше два ножа, един сгъваем и един на колана. Прибрах ги в джоба си. След това взех мобилния телефон на Докс. Изключих го и също го прибрах. Освен една пачка долари у него нямаше нищо друго, дори портфейл.

Отстъпих и затворих ножа си. Пъхнах го в джоба на панталона и забелязах, че детекторът за подслушвателни устройства на Хари е спрял да вибрира в мига, в който бях изключил телефона на Докс. Хилгър беше чист.

Видях, че е силно учуден, че все още е жив, че успях да се удържа. Преглътна, дясната му ръка се вдигна към гърлото и разтри, леко погали непокътнатата кожа. Дишаше тежко.

Сервитьорката зави зад ъгъла и се спря на място. Не беше видяла какво се случи, но усети последствията. Погледнах я и ѝ казах:

— Дайте ни минута — тя кимна и се оттегли. Погледнах към Хилгър. — Да вървим.

Той поклати глава.

— Изключено — заяви дрезгаво.

— Ти не мислиш трезво — отвърнах и нещо в мен изкрещя: „Не е прекалено късно — просто отстъпи и го довърши!“ — Ако исках да те убия, вече да си плувнал в кръв. Ти сам го каза: не мога да те пипна, докато държиш Докс. Аз трябва да се притеснявам от изненади, не ти. Няма причина да не излезем заедно оттук. Освен ако не искаш да останем, защото имаш подкрепление, на което си съобщил мястото на срещата. А в такъв случай ще приема, че си ми устроил капан.

Мисълта ми беше логична. Затова исках да ми откаже. Ако го направеше, нямаше да имам друг избор. Можех да го заколя и каквото и да се случеше след това с Докс, нямаше да тежи на съвестта ми.

Той не каза нищо. Вероятно обмисляше аргументите ми. Вероятно мислеше за сервитьорката и се чудеше дали се е паникьосала достатъчно, за да повика полиция. Сигурно прочете в очите ми колко много се надявах да откаже. Въпреки това след секунди кимна.

Излязохме от „Сайгон Таке“ през паркинга и тръгнахме на югозапад по „Ле Лой“, след това завихме наляво по „Пастьор“. Спрях едно такси и поисках да ни закара до пазара „Бен Тан“, търговски лабиринт, който се простираше върху цял градски квартал. Гледах назад, докато пътувахме, но нямаше как да съм сигурен, че сред всичките тези мотоциклетисти по пътя няма някой, който ни следи. Из

пазара се разхождаха стотици виетнамци. С Хилгър вървахме бързо и целенасочено. Не видях никой да се движи със същата скорост и устременост, но въпреки това не бях сигурен както обикновено или както ми се искаше да бъда. Напомних си, че Хилгър е в града само от ден. Много трудно би било за това време да наеме и организира местен помагач.

Хилгър вървеше в крачка с мен и не ми създаваше повече проблеми. Наехме друго такси от страната на „Ле Тан Тон“, на което поръчах да ни закара до „Парк Хаят“. Този маршрут ми даде още една възможност да проверя дали имаме опашка, това стана, когато завихме надясно по „Хай Ба Трунг“. Не видях никой да ни следва на излизане от пазара, но... по дяволите, имаше толкова много мотоциклетисти и толкова притулени участъци от улиците, а и толкова много от мотоциклетистите носеха каски срещу мръсния въздух. Дали и по-рано не видях онзи кльошавия с бялата тениска и черната кърпа, вързана на лицето? Или беше някой друг?

Пътувахме, без да казваме дума. Отново се замислих, че Хилгър е силно мотивиран да върши това, което върши. Но защо?

Не очаквах да видя толкова много мотоциклети. Когато идвах тук за последно по време на войната, имаше предимно коли, джипове и камиони, разбира се. Сега беше по-трудно да провеждаш контраразузнаване. По-късно, след края на срещата ни, щеше да ми се наложи да бъде изключително внимателен. Но поне вътре в сградата щях да съм сигурен. Причината да избира най-новия и луксозен хотел на Сайгон беше, че в него имаше камери за наблюдение и охрана, които не позволяваха там да се извърши убийство.

Таксито ни остави по средата на хотелската алея във формата на полукръг. Двама почти идентични пикола отвориха вратата и ни приветстваха с добре дошли. Тръгнахме през фойето с излъскан дървен под, украсен с персийски килими. Известно време избирахме къде точно да седнем. Накрая се настанихме един до друг на маса до външната стена, като и двамата останахме с лице към просторното двуетажно помещение. Лоби-барът беше осветен с мека светлина, идваща от няколко полилея от ковано желязо високо над главите ни. Около нас бяха насядали предимно чужденци, които разговаряха и се смееха. Беше безопасно място и затова изглеждаше малко сюрреалистично.

Седяхме безмълвно известно време, като всеки чакаше другия да заговори. Красива сервитьорка разби тишината между нас, като се приближи и ни подаде меню.

— Казвам се Нган — представи се тя. — Да ви донеса ли нещо за пиене?

Хилгър ме изненада с въпроса си:

— Гладен ли си?

Всъщност, да. Бях под напрежение през целия следобед и цялата вечер и бях изгорил без да се усетя калориите, погълнати на обяд. Сега, когато бях поставил под контрол непосредствената опасност, стомахът ми настояваше за внимание.

Кимнах уморено.

— Защо не поръчаш и за двамата? — предложи той. — Познаваш местната кухня по-добре от мен.

Хвърлих бърз поглед на менюто и избрах един вид пролетни ролца и пелмени. Хилгър отново ме изненада, като си поръча бира. Аз останах на портокалов сок. Никой от нас не проговори, докато Нган не се върна с напитките и храната. Когато си тръгна, Хилгър отпи от бирата и подхвърли:

— Сигурно се чувстваш странно да се върнеш отново тук.

Предположих, че този коментар беше опит за сваляне на защитата ми и за измъкване на нещо от мен.

— Защо мислиш така?

Той сви рамене.

— Спомени. На мен така ми действа пустинята. Бях за първи път на мисия в Ирак. Ако сега ме пуснеш на място с много пясък и горещ сух вятър, веднага се връщам обратно в спомените си. Сякаш никога не съм си тръгвал. Хората, които не са преживели подобно нещо... няма как да ни разберат. Сякаш живеят в две измерения, ние — в три.

Разбирах за какво говори. Онази част от теб, която се формира в битка, винаги ще откликва при вида на бойното поле. Вече започваше да ми става ясно, че когато се завърнеш на такова място, сякаш някаква дълбоко заспала част от теб се размърдва и разбужда, а личността, която си мислил, че си, се разтваря в небитието като сън. Може би на това се дължеше параноята ми. Връщаше се старата ми същност, която ме запази жив в джунглата и в места и обстоятелства, при които мнозина загинаха.

Заехме се с пролетните ролца. Масата отдясно, пълна с американци, изригна в силен смях заради шега на един от събеседниците. Хилгър погледна към тях и поклати глава.

— Виж ги тези — каза, — държат се все едно притежават това място. Мислят си, че светът е техен. Драйфа ми се от това понякога.

Загледах се в тях за момент и трябваше да призная, че няма как да не се съглася. Видях група прекалено охранени, потънали в привилегии говеда, родени със сребърни лъжици в устата, чиято единствена представа за истински страх и лишения идваше от образите, които им предаваха по Си Ен Ен между рекламните паузи за избелващи паста за зъби и ароматни омекотители за пране. Отнасяха се снизходително към местните, защото местните се нуждаеха от техните пари и трябваше да ги обслужват, за да ги получат. Не разбираха, че това е обслужване на персонал, грижещ се за обитатели на старчески дом. Бъркаха стоицизма с пасивността, обслужването със сервилността, сегашния световен ред с някакъв предначертан план. Не осъзнаваха, че хората, на които гледаха отвисоко, ще ги притежават само след няколко десетки години. Или направо ще ги погребат, като се имаше предвид с какви темпове се развива Западът.

Хилгър сложи в устата си една пелмена, сдъвка я и преглътна. Поклати глава.

— Понякога се чудя защо изобщо ми пука — промърмори.

Погледнах го, заинтригуван, че може да се шегува и да яде заедно с човек, който преди час за малко не го екзекутира. Не приемах това за слабост. Напротив, бързото окопитване на Хилгър от предишния ни сблъсък показваше, че отдавна и добре познава насилието. И не само това, а и че човек, който така безстрастно разделя професионалното от личното, е способен на почти всичко. Очаквах от него да действа без никакво угризение и предупреждение, ако сметне, че нещо е необходимо да се извърши.

— И защо ти пука? — попитах.

Извърна глава и за миг погледът му стана отнесен. Чудех се какво ли се появи пред очите му.

— Защото всичко е объркано — отвърна той. — Преди хората мислеха, че една система е обърквана, когато се опитва да реагира на криза. Но това не е объркване. Объркване има в система, която не може да реагира на криза.

— За каква криза говориш?

Той отпи от бирата си. Погледна ме и веднага поклати глава, сякаш беше разочарован.

— Щом питаш, значи няма да разбереш.

— Да видим.

— Говоря за Америка. Гумите ѝ са спукани, не си ли забелязал? И какво се очаква да направиш, ако ти пука? Да се включиш в протестен марш? Да изпратиш писмо на лицемерния си конгресмен? Какво?

От опит знаех, че хора, които изразяват политическите си възгледи само с метафори или пламенни обобщения, са фанатици. Може би и Хилгър беше такъв. Или пък се опитваше да прикрие истинските си пристрастия, или липсата им. Или пък с целия този разговор целеше да ме накара да се разкрия, да научи нещо за мен. Или пък всичко, взето заедно.

— Не знам — казах. — Какво трябва да се направи?

Психотерапевтите наричат това „отразяване“: да повтаряш думите на пациента като въпрос. Бях си имал вземане-даване с достатъчно армейски психиатри в миналото и смятах тази техника за тъпа и дразнеща, а тя е толкова основна, че дори някои компютри са програмирани да работят по нея. Но може да създаде усещане за емпатия или в този конкретен случай — илюзия за емпатия, която да накара събеседника да се разкрие. Но на Хилгър не му мина този номер.

— Каквото можеш — отсече той кратко. А знаех много добре, че в неговия случай това означава много.

Изчаках с надеждата, че ще добави нещо, което да ми свърши работа. След миг той продължи.

— Жалко, че така се стекоха обстоятелствата при нас. Изпитвам уважение към теб. Трябва да можем да работим заедно. Работя с много хора като теб.

— В какъв смисъл като мен?

Той сви рамене.

— Умни. Независими. Достатъчно прозорливи, за да вникнат в нещата до дъно.

Усетих манипулацията, но не знаех накъде се опитва да ме насочи.

— Нямам представа за какво говориш.

— Разбира се, че имаш. Знаеш, че демокрацията е просто една красива картинка. И че за да осигурим оцеляването ѝ и запазим красотата ѝ, определени хора винаги са вършили някои тайни работи.

— Убийства?

— Точно така.

— Преврати?

— Разбира се.

— Отвлечения?

Той сви рамене.

— Можем да ги наречем „необикновени транспортирания“.

— Абу Гариб^[3]?

Той поклати глава.

— Не ти говоря за Абу Гариб. Там нещата станаха точно както не трябва. Казват, че случилото се там е неморално. Глупости, по-лошо е. Некомпетентно е. Все едно бяха тръгнали на излет. Много хора знаеха и чакаха разрешение. Както можеше да се очаква, след като се разчу, трябваше да отскочим в обратната посока заради вниманието на медиите.

— Не каза ли вицепрезидентът^[4], че мъченията с вода не са кой знае какво? И това стана след Абу Гариб.

— Повярвай ми, правилните хора имаха много повече свобода преди Абу Гариб. А вицепрезидентът не знае какво говори. Никой от политиците не знае. Точно това се опитвам да ти кажа. Че с такива хора под прожекторите повече отвсякога правилните неща трябва да се вършат тайно.

Добре, значи това било: „Ние с теб сме професионалисти и всички други са некомпетентни“. Ако си мислеше, че това ще го спаси, когато всичко приключи, много бъркаше.

Погледнах го.

— Нима? И как разбираш кога нещо е правилно?

Той отвърна на погледа ми.

— Когато е необходимо.

— И кога е необходимо?

— Когато се нуждаеш от него и няма друг начин да го постигнеш.

— И откъде знаеш, че няма друг начин? Никога не си ме питал.

— Някои неща просто ги знаеш.

— И защо не ме попиташ сега?

Той поклати глава.

— Сега не те питам. Сега ти казвам. Затова трябваше да мина през Докс. Защото е задължително да стане.

Последва дълго мълчание. Опитах се да не мисля за Докс. Изчистването на съзнанието ми помогна да държа потенциалното си желание да убия Хилгър под контрол.

— Добре — кимнах. — Каж ми какво искаш.

Той се огледа и след това се приведе напред.

— Три неща, както вече ти казах. Когато изпълниш първата задача, ще ти възложи втората. Когато свършиш с втората, ще ти кажа и третата. Когато приключиш и с трите, ще пусна Докс.

Погледнах го. Когато заговорих, отчасти говорех на Хилгър, отчасти се опитвах да укротя ледената си същност.

— Ако го увредиш трайно — процедих, — знаеш, че ще те намеря. И знаеш какво ще направя с теб.

Той се усмихна леко, но без настроение.

— Много си щедър. Ще се опиташ да ме намериш в мига, в който го пусна, ако не и по-рано.

— Трябва да знаеш нещо. Опитвам се да изляза от занаята. Щом се налага да се върна, за да защитя приятел, ще го направя. Но не искам да правя нищо повече от необходимото. Да, точно в момента съм ядосан. Не ми хареса начинът, по който ме накара да седна на масата за преговори. Но ако от тук нататък играеш почтено, ще успеем да излезем от тази ситуация.

Имаше доста истина в думите ми. А това ги правеше съвършената лъжа.

Хилгър кимна, но не каза нищо. Не разбрах дали се върза.

— Нека говоря пак с него — продължих.

Той поклати глава.

— Вече говори веднъж. Ще имаш друга възможност по-късно. След всяка изпълнена задача.

Нещо ми подсказваше, че няма да се споразумеем по този въпрос, и не настоях повече. Извъртях си главата и прешлените на врата ми изпукаха.

— Добре — отвърнах. — Каква е първата задача. Кой, къде, кога и как?

— Ян Яник, холандец, мъж на четиридесет и пет години. Заливът на Сан Франциско, където живее временно. До пет дни, броено от днес. Как — по начин, който да изглежда естествен.

Имитацията на естествена смърт беше моята специалност и затова винаги взимах най-високата възможна цена. Освен, разбира се, когато работех по принуда, тогава таксата за услугите ми обикновено беше... отказвана. Предположих, че необходимостта убийството да изглежда като естествена смърт е принудило Хилгър да се обърне към мен.

— И защо да е като естествена смърт?

— Знаеш защо. Не искам никой да задава въпроси.

— Питам защо не искаш никой да задава въпроси.

— Няма нужда да знаеш.

Замислих се за момент.

— Пет дни, за да стигна до Сан Франциско, да потърся човека, да го намеря, да проуча навичките му, да намеря възможност за интервенция, да планирам оттеглянето си... няма как да стане. Знаеш го много добре.

— Вече сме събрали много от информацията, която ще ти трябва. Домашен и служебен адрес, такива неща. Ще ти спестят време. Ще кача всичко във форума.

— Дори и така да е...

— Яник е цивилен. Няма никакъв усет към сигурността си, няма охрана, нищо. Той е най-лесната мишена на света. Единствената трудност е всичко да изглежда като естествена смърт. Затова имам нужда от теб.

— Ако е толкова лесно, всеки може да го направи така, както го искаш.

— Той е само един от тримата, не забравяй. И не си прав, че всеки може. Да направиш всичко да изглежда като естествена смърт е ужасно трудно, освен във филмите, ти също го знаеш много добре. Имаш талант. И затова сме сега тук.

Разбира се, че не ми казваше всичко. Нямах какво друго да направя, освен да продължа да ангажирам вниманието му и да събера достатъчно информация, за да измъкна Докс. Бях напълно наясно, че

Хилгър ще го убие в мига, в който приключи със задачите. Дори аз да бях склонен да не му преча да върши престъпните си дела, нямаше как да разчита на Докс за нещо подобно. А ако двамата с Докс го погнем заедно, перспективите му никак нямаше да са добри.

Хилгър можеше и сам да си направи тези сметки. А безмилостното му отношение, което долавях, щеше да превърне ситуацията в просто уравнение за него, чието решение ще е очевидно и затова — задължително.

Той бе наясно, че аз знам всичко това. Което означаваше, че третата мишена вероятно е фиктивна. Ще убия първите двама, за да спечеля време, като си мисля, че имам още една задача, преди Хилгър да убие Докс, но съвсем неразумно ще съм му свършил работата още след втората цел и тогава Докс ще умре. Значи третата задача е постановка. Ще ми дадат координатите на някой лесен за намиране цивилен на място, което познават добре, и когато се появя там, захапал стръвта им, ще вляза в засада. Което на практика означава, че третата мишена ще съм аз.

Или може би още втората. Може би Яник е единствената цел на Хилгър и когато го убия, заминава и Докс. Както и аз. Имаше много възможности и нито една от тях не беше добра.

— Доволен ли си? — попита Хилгър, сякаш прочете мислите ми.

— От какво?

— Че се видяхме очи в очи. И че можеш да ми имаш доверие, че ще пусна Докс, когато всичко свърши.

— Не, нямам ти доверие, че ще го направиш. Но разбрах нещо друго, като ти видях очите.

— Така ли? Какво?

От тона му усетих, че май съм научил нещо, което той не иска да знам. Защо иначе ще настоявам за среща? Да се довериш на някого, като го погледнеш в очите, е пълна простотия, но последният клоун в Белия дом твърдеше, че така е надникнал в душата на Владимир Путин. А и след случилото се в „Гок Сайгон“, беше ясно, че няма да го убия. Затова какво друго съм търсел, ако не информация?

Спомних си за господин блондина. Измъкнах му се. А може би не. Може би имаше и други, които не бях забелязал. В този миг осъзнах колко грешах, че господин блондинът и останалите са подкрепление на Хилгър или част от засадата. По-вероятно беше да са

резервен план Б. Ако откажех да следвам указанията им, щяха да се опитат да ме убият на място. След това веднага щяха да премахнат и Докс.

Поех дълбоко дъх, след това издишах.

— Разбрах, че нямам избор.

Той кимна.

— Правилно си разбрал.

Станах и извадих ножовете му. Избърсах ги със салфетка — не обичам да оставям отпечатъци от пръсти по оръжия — и ги поставих на масата. Той не посегна веднага към тях, което беше умно от негова страна. Оставих и телефона на Докс на масата. Нямах начин Хилгър да е бил толкова глупав, че да го е използвал за издайнически обаждания, ето защо нямах да спечеля нищо, ако го задържа. А и исках да имам начин моментално да се свържа с него, ако се наложи.

— Кога ще качите информацията във форума? — попитах.

— Вече е там.

Погледнах го. Засега желанието ми да го убия се беше укротило и превърнало във фоново, както се случва, когато си толкова гладен, че апетитът ти временно изчезва.

— Ще се свържа с теб, когато приключа — казах.

Той кимна.

— Знам.

Обърнах се и си тръгнах. Можеше да си позволи да плати пролетните ролца.

[1] Vomitus interruptus — игра на думи с латинския термин coitus interruptus (прекъснат полов акт), тук значи „прекъснато повръщане“. — Б.пр. ↑

[2] Кайзер Соузе — митичен герой от филма на Брайън Сингър „Обичайните заподозрени“, известен с жестокостта си, чиято самоличност не става известна до самия край. — Б.пр. ↑

[3] Абу Гариб — град в Ирак, край Багдад. След последната американска инвазия в Ирак затворът в града е използван от предвожданата от САЩ коалиция, която завладява азиатската страна. През април 2006 година става ясно, че американските надзиратели са измъчвали задържаните, като са насъсквали против тях кучета, малтретирани са ги сексуално, и т.н. — Б.пр. ↑

[4] Вицепрезидентът на Джордж У. Буш — Дик Чейни. — Б.пр. ↑

10.

Докс седеше на койката в малката каюта без прозорци. Светлините бяха изгасени, очите му — затворени, а на лицето му имаше усмивка. Беше си припомнил плана на къщата, в която живееше като дете, и си бе представил как я строи, като започва от основите, а след това полага тухла по тухла, стига до покрива и приключва с довършителните работи. Сега се опитваше да си спомни имената на всички момичета, с които беше спал, но това беше просто невъзможно, защото не бяха никак малко. За първите десет се сети лесно, макар да се бе случило много отдавна, но след като стигна до двуцифрените числа, доста се затрудни. Опита друг подход и се фокусира само върху онези късметлийки, които му бяха отдали девствеността си, но и този списък се оказа доста дълъг. Знаеше, че никога няма да си ги спомни всичките, а това беше тъжно, но все пак беше забавно да опита, пък и нямаше с какво друго да занимава ума си тук. Беше окован като федерален престъпник: имаше пранги на краката, белезници на китките и верига, която ги свързваше. Не бяха много щедри с дължината на веригата. Можеше да се движи само със ситни стъпки и приведен като старец. Ако го засърбеше носът, единственият начин да се почеше, беше като си потрие лицето в стената. Стаята имаше тоалетна и той предполагаше, че трябва да е благодарен за това, но пък да си избърше задника окован не беше най-приятното нещо на света. Беше почти изкушен да лъсне бастуна, даже повече от изкушен, особено с тези мисли за момичетата, които е дефлорирал, а и ръцете му бяха оковани точно пред чатала, така че нямаше да е трудно. Но ако вниманието на похитителите му бъде привлечено от ритмичното потракване на веригите в тъмното, унижението би било непоносимо. Пък и как, по дяволите, щеше да почисти последствията?

Единственото, което искаше повече от всичко — освен, разбира се, да се изправи и да се протегне, това наистина го искаше най-много, — беше да си измие зъбите. За последен път го беше направил

сутринта, в която го отвлякоха, и вече му се струваше, че в устата му е поникнал горски мъх.

Беше обмислил всеки възможен план за бягство, но не виждаше никакъв шанс да успее. Вратата винаги беше заключена. Пробва я с рамото и разбра, че е тежка и масивна. Ако не беше окован, можеше и да успее да я разбие, въпреки че се отваряше навътре и това щеше да го затрудни, но пък с тези вериги нямаше никакъв начин да я ритне. На вратата имаше малко прозорче и те винаги поглеждаха през него, преди да влязат. Но дори и да влязат с превръзки на очите, той какво можеше да направи? Да се довлече до тях и да ги блъсне като тъпия Черен рицар от „Монти Пайтън и Светият граал“? Да им крещи мръсотии? Можеше да опита да крещи с всички сили, когато усети, че са на пристанище, но се съмняваше, че някой ще го чуе. Не знаеше колко голяма е яхтата — държаха го с превръзка на очите, докато го водеха из нея, — но си спомняше, че го свалиха няколко стъпала надолу, след това минаха по къс коридор и го затвориха в тази каюта, затова бе наясно, че е на долен етаж и почти със сигурност във вътрешно помещение. Не, надеждата, че може да се случи нещо добро, ако започне да вика, беше много слаба, но пък рискът някой да влезе и да го пребие от бой с палка, а след това да му залепи устата и да му сложи качулка, беше много голям. Двете възможности изобщо не бяха съпоставими.

Трябваше да признае, че не се държаха много лошо с него, ако не броим заливането с вода в началото и електрическият ток по краката, с който го накараха да вика, за да го чуе Рейн по телефона. Всемогъщи Боже, заливането с вода си беше ужасно. Най-страшното е, че ефектът е много кратък. В един миг подмокряш гащите от паника, а минута по-късно отново си с всичкия си и се кълнеш, че този път няма да се пречупиш. Но го правиш. Беше много изнервящо така да те помете слепият ужас — все едно да не можеш да си контролираш отделянето или нещо подобно, само че сто пъти по-гадно. Хилгър беше прав, преминаването през това изпитание на тест е едно, а когато лошите ти го прилагат със съвсем реални намерения — съвсем друго. На онзи вицепрезидент, който го нарече „мокрене“, трябва да му извадят главата през задника за наказание.

Оставиха го цял ден с мокри, студени и изцапани дрехи и отначало не го хранеха. Това означаваше, че проверяваха

информацията, която им беше дал, и искаха да се чувства зле и уплашен от последващите мъчения, за да могат да го пречупят по лесно, ако се окажеше, че ги е излъгал. Когато го отвързаха от дъската, преоблякоха го в чист и сух гащеризон и му оставиха храна и вода, той разбра, че са се придвижили напред. И каквото и да бяха договорили, животът му беше част от този договор.

След това почти го оставиха на мира, с изключение на момента, в който се обади на Рейн по телефона. Този разговор също беше труден. Рейн му бе приятел и знаеше, че няма да се откаже, докато не го освободи или не умре, опитвайки се да го спаси. Срамуваше се от разсеяността си, заради която партньорът му беше изпаднал в това положение, и се чувстваше ужасно, че Рейн е принуден да върши бог знае какво, а той през това време е тук, окован и безпомощен да промени дори с малко нещата.

Хранеха го добре, нещо като две топли храненияа на ден в пластмасови чинии. Ядеше приведен с пластмасова лъжица. Понякога беше китайска храна, понякога малайзийска, друг път индийска. Кое то нищо не значеше, защото такива ястия можеш да си купиш почти от всяка сергия в Югоизточна Азия замразени, след това да ги сложиш в микровълновата и да получиш топла храна. Възможно бе да се намират къде ли не. В каютата му нямаше люк и единственото усещане за място получаваше от люлеенето на вълните и звука на двигателите, когато плаваха. Дори не знаеше кое време на деня е, дали е нощ или ден.

Най-тежката му непосредствена грижа, освен срама, скуката и чувството, че по езика му растяха лишеи, беше мексиканецът, когото беше нарекъл чичо Фестър заради голата му глава и откачения поглед. Имаше излъчване на садист, не само излъчване, всъщност. Обичаше да се отбива от време на време в каютата и да му фрасва по един, както беше в безпомощно състояние. Първия път беше в корема, но Докс го предвиди, пък и изродът знаеше как да удря, та пораженията не бяха големи. Но имаше и други открити за удари места. Беше го ритнал веднъж с коляно в опашната кост, мястото още го болеше и правеше сядането му в оковано състояние по-неприятно. Човекът така си избираше местата за удари, че да не остават следи. Предполагаше, че Хилгър, който си беше тотален психопат по един свой си начин, все пак се ръководеше от някаква професионална етика и имаше особено

мнение за неправомерното третиране на пленените, затова мръсникът внимаваше.

Последните два дни бяха особено тежки. Единствените хора, които видя през тях, бяха гологлавият и онзи с момчешкия вид, за когото вече можеше да се закълне, че е всичко друго, но не и по детски наивен. Предполагаше, че Хилгър и русият са отишли някъде. Когато край него имаше по-малко хора, чичо Фестър добиваше повече кураж.

Но ударите не спряха Докс да го провокира с обиди. Даже напротив, сега повече отвсякога достойнството му изискваше да доказва, че не са го пречупили. Нямахше с какво особено да се гордее в момента, но като се опъваше на това лайно, като го обиждаше толкова обилно, че да го превърне в свой враг, се чувстваше по-добре. Тялото му си плащаше за това, но така поддържаше духа си жив.

Завъртя се на койката и премигна от болката в задните си части. Да, обичаше да унижава тъпака и нямаше нищо против да страда за това. А когато всичко свърши, чичо Фестър щеше да си плати за всичко, и то с такъв ентузиазъм, че дори не предполагаше. Ала първо трябваше да преживее изпитанието.

11.

Излязох от задната страна на хотела и направих множество агресивни маневри, докато не се уверих, че нямам опашка. После намерих интернет кафене. След обичайната проверка за следящ софтуер отворих форума, който ползвахме с моя човек от ЦРУ в Токио, млад американец от японски произход на име Томохиса — Том — Канезаки. С него се запознахме преди няколко години, когато беше още зелен идеалист, току-що нает от Управлението и пратен в Токио. Той бързо разгада начина, по който шефовете му го използваша, учеше се с невероятна скорост и успя да обърне играта в своя полза и да оцелее. Бях му помагал при няколко неописани в учебниците операции и можех да разчитам на него за информация, понякога и за оборудване, макар и на известна цена. Чудех се каква цена ще поиска този път. Каквато и да беше, трябваше да я платя. Знаех, че без помощта на Канезаки няма да мога да отърва Докс от бъркотията, в която бе попаднал.

Нямаше никакво съобщение. Не знаех кога Канезаки ще влезе във форума, затова му изпратих съобщение от една електронна поща, която знаех, че ще разпознае като моя: „В Токио ли си? Трябва да се видим.“ Въпреки че с годините Канезаки беше успял да си извоюва добър рейтинг по моята система за преценка на опасността, предпочитях да не го предупреждавам кога пристигам в Токио. Но също така исках да съм сигурен, че когато отида там, той също ще е в града, а не някъде в командировка.

Замислих се. Хилгър сигурно имаше семейство. Дали да не ги намеря, да ги отвлека... и да му предложи размяна на зложниците? Не е лошо. Канезаки може да ме насочи в правилната посока, ако не се усъмни в интереса ми. Но пък ако Хилгър имаше семейство, доколко беше близък с него? Доколко му пукаше какво ще им се случи? Дори да предположим, че държи на тях, дали беше възможно да отвлека някой негов близък, да го държа като зложник и да преговарям за

размяната му с Докс съвсем сам? И то при наличието на краен срок след пет дни?

Може би не е зле да използвам семейството като заплаха: „Ако убиеш Докс, ще заколя възрастните ти родители или прекрасната ти племенница, и т.н.“ Вероятно Хилгър знае за правилата ми относно жените и децата, но това, което видя в очите ми в „Гок Сайгон“, сигурно е поразклатило увереността му.

Не, такива заплахи понякога имат непредвидими последствия. Бях дал на Хилгър сламка, за която да се хване, когато му казах, че възнамерявам да изляза от занаята. По-добре да оставя нещата така, да печеля време и да се върна обратно при него или на мястото, където държи Докс.

След пет минути отново си проверих пощата. Отговорът на Канезаки вече ме чакаше. Гласеше просто: „Тук съм.“

Прочистих си мейла, изтрих историята на браузъра и го затворих, след това тръгнах към друго интернет кафене. Параноята ми се засилваше и не исках да правя нищо повече на този компютър, от същия ай пи адрес, от който се бях свързал току-що с Канезаки. Съмнявах се, че Хилгър ще успее да ме проследи по ай пи адрес от сайгонско интернет кафене, а дори да можеше, щеше да разбере само, че съм влизал в мрежата, но не и какво съм правил и писал. Но бях оцелял досега, защото не поемах излишни рискове.

От второто интернет кафене проверих полетите от Сайгон. Тази вечер в 21,10 имаше полет на японската авиокомпания АНА до Банкок. Идеално. Оттам можех да хвана самолет до Токио. Резервирах си билет, отново изтрих историята на браузъра и отидох в трето интернет кафене.

Този път пузнах името на Яник в търсачката „Гугъл“. Първият резултат го идентифицира като основател и изпълнителен директор на компютърна фирма от Силиконовата долина на име „Деус Екс Текнолоджис“^[1]. Божествени технологии... нямах представа какво продават, но никак не бяха скромни.

Отворих линка и разгледах сайта. След като се ориентирах в жаргона и разбрах всичко за миграционния идентификационен код^[2], кросплатформеното програмно обезпечение^[3], метода на обратното разпространение на грешките^[4] и теоремата на Бейс^[5], разбрах, че

фирмата се занимава основно с бази данни, особено с търсене в бази данни.

Яник беше получил докторска степен по компютърни науки в университета „Станфорд“ през 1982 година. След това беше работил за „Майкрософт“, „Оракъл“ и няколко други малки компании, за които не бях чувал. „ДЕТ“ беше първата му собствена фирма. Погледнах секцията на спонсорите и видях с почуда, че Яник е бил финансиран от „Ин-Кю-Тел“ — фонда за рискови капиталови вложения на ЦРУ. Не знаех какво означава, но със сигурност означаваше нещо.

Спомних си какво ми беше казал веднъж Канезаки — че Хилгър действа като частник в разузнаването. Небезпокояван от надзора на Конгреса, той можеше да ходи на места и да върши неща, които ЦРУ не можеше. Не беше ясно как е започнал — дали сам или с подкрепата на някоя държавна фирма. Какъвто и да беше отговорът, следите на парите със сигурност са заматени. Ако деянията на Хилгър излязат наяве, неговите клиенти или спонсори просто ще се направят на шокирани и отвратени от „престъпната“ операция, ще потвърдят необходимостта от стриктен надзор и ако е необходимо, ще създадат специална експертна комисия, която ще заличи следите от съучастничеството на държавата и ще определи съответната изкупителна жертва. Благодаря, че платихте цената, господин Хилгър. Следващият, моля.

Съвсем нормално развитие на нещата. Демокрацията се основава на проверки и баланс. Но ако политиците установят, че някой прекалено много ги проверява и балансира, те започват да търсят заобиколни пътища. Можем ли да ги виним? Все едно да виним водата, че заобикаля скалата. Вината няма нищо общо тук. Това е естествена природна склонност. Ако нямаше търсене за услугите на Хилгър, или за моите, нямаше да има и предлагане.

Зачудих се защо Хилгър ще иска да елиминира изпълнителния директор на финансирана от ЦРУ фирма, която се занимава с технологии за бази данни. Да не би Яник да му беше някакъв конкурент? Да не би да пречеше с нещо на Хилгър или да заплашваше пазар, на който той се опитваше да се настани? Поне засега нямаше как да знам.

Замислих се как Хилгър може да се опита да ме проследи и се постарях да не пропусна нито една подробност. Вероятно очаква

веднага да пусна името на Яник в търсачка. Ако има достъп до информацията, може да започне с търсения за името Ян Яник да речем един час след срещата ни в „Парк Хаят“, да отдели тези, които са възникнали на сървър във Виетнам и да получи ай пи адреса на компютъра, който съм използвал. Доста разширен кръг от вероятности, но не беше невъзможно да ме засече така. Но сега, дори и да има достъп, той не може да разбере нищо повече от това, че съм проверил Яник, и то точно както е подозирал. Останалото, което съм правил по интернет, ще остане недостъпно за него. Хванах такси обратно до хотела, взех си нещата и се отправих към летището. Хилгър може да очаква този ход и да е поставил хора на някои от възловите места вътре — гишетото за чекиране може би или пред митническия пункт, — но се съмнявах да е така. Има прекалено много камери и охрана. Освен това инстинктът ми подсказваше, че той наистина желае смъртта на Яник. И ако беше така, щях да съм в безопасност, докато го убия.

След това нещата се променяха.

[1] Deus Ex Technologies — игра на думи с латинския израз Deus ex machina, означаващ буквално „Богът от машината“, а иначе е похват за внезапна и чудотворна развързка на някакъв заплетен сюжет. — Б.пр. ↑

[2] Миграционен код (Migration Authorization Code — MAC) — код от 17 до 19 знака, използван от потребителите на интернет, когато искат да сменят интернет доставчика си. — Б.пр. ↑

[3] Кросплатформено програмно обезпечение — програмно обезпечение, работещо на повече от една платформа и или операционна система. — Б.пр. ↑

[4] Метод на обратното разпространение на грешките — алгоритъм за минимизиране на грешки в математиката и информатиката. — Б.пр. ↑

[5] Теорема на Бейс — използва се в теория на вероятностите за изчисляване на вероятността за настъпване на някакво събитие след като вече е известна част от информацията за него. По името на английския математик Томас Бейс. — Б.пр. ↑

12.

Хилгър пое по такъв маршрут, че да може да разбере дали има опашка, и когато се убеди, че нито Рейн, нито някой друг го следи, тръгна към „Шератон“, където трябваше да се срещне с Демеер. Вървеше бавно и се потеше в горещата тропическа нощ, долавяше високата влажност и миризмата на дизел и подправки, които му бяха непознати. Не обръщаше никакво внимание на непрекъснатото натискане на клаксони, изречените на висок глас покани за мотоциклетите таксита и неприятния вой на двутактовите двигатели.

За малко да стане бяля с Рейн. Ако случилото се в „Гок Сайгон“ беше блъф, то беше най-добрият блъф, който Хилгър някога беше виждал. Когато Рейн опря ножа до врата му и го погледна в очите, беше сигурен, че с него е свършено. Помисли си: „Прецених грешно, не му пука за Докс, лудото копеле ще ме убие на място.“

На два пъти преди е бил на косъм от смъртта. Първият път беше в Багдад, когато внезапно вятърът повя и вдигна във въздуха пясък и прах, а това го накара да си дръпне леко главата, достатъчно, за да може куршум от снайпер, предназначен да пробие черепа му, само да го одраска. Хилгър веднага се обади на артилерията и снайперистът беше взривен. Втория път оръжието му засече и трябваше да влезе в ръкопашна схватка с един от федаините на Саддам. Иракчанинът се опита да го изкорми с бедуински нож, който се счупи в предпазната жилетка, след което Хилгър го повали с дулото на пушката си и го преби до смърт с приклада, като направи черепа му на пихтия. И двата пъти първоначалната приповдигнатост отстъпи на шока пред чудото на оцеляването, а след това последва дълго размишление върху крехкостта на живота. Беше надлъгал два куршума, един от тях съвсем буквално, но само за тези два знаеше. А колко ли са минали покрай него, без дори да подозира?

Е, току-що бе оцелял за трети път и след като вече Рейн не беше около него, след като непосредствените оперативни нужди бяха зад гърба му и след като осъзна какво се бе случило, нервността след

битката започваше да го завладява. Краката му омекнаха и ръцете му затрепераха. Познаваше репутацията на Рейн, бяха се срещали за кратко веднъж в Хонконг, но сега за първи път бе застанал очи в очи с него. Разбра какъв тип човек е, въпреки че познаваше малцина подобни: Рейн беше убиец, роден хищник. Колебанието, извиването на ръце и дори парализата — от това страдаха обикновените хора, но в очите на Рейн той не видя и следа от тези неща. Хилгър също беше убивал, последната му жертва беше онзи идиот Драно в Бали, но не смяташе, че е от класата на Рейн. Познаваше собствената си способност да убива и макар да беше ужасяваща, все пак имаше връзка с разума, беше придобита. Рейн принадлежеше към различна порода. Убийството беше вътре в него, дълбоко в душата му и както и да се наричаше това качество, Хилгър подозираше, че Рейн е роден с него. Не бе сигурен дали това е благословия или проклятие. Но със сигурност не го искаше за себе си. Ценеше прекалено високо самоконтрола, а беше съмнително дали Рейн владее добре тази своя тъмна същност на убиец. В ресторанта очевидно влезе в битка с нея и всичко можеше много бързо да се обърка.

Пресече улицата и видя Демеер, който го чакаше пред хотела. Приличаше на човек, който има среща или се опитва да хване такси. Бдителен както винаги. Хилгър му кимна едвам забележимо, когато мина покрай него, за да му даде знак, че всичко е наред, след това взе асансьора към бара на двайсет и третия етаж. Демеер пристигна няколко минути по-късно. Седнаха на терасата, където лепкавият вятър развяваше покривките на масите. Шумът от трафика беше вече понамалял и не дразнеше толкова, навсякъде около тях трепкаха светлините на града.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита Хилгър. — На мен ще ми дойде добре.

— Разбира се — съгласи се Демеер.

Поръчаха два двойни джина и когато сервитьорът се отдалечи, Демеер каза:

— Нямахме как да остана при теб. Щеше да ме разобличи, усещах го.

Хилгър кимна.

— Постъпи правилно, пък и двамата знаехме, че най-вероятно ще ме оставиш сам. Всичко мина по план.

— Значи ще го направи?

— Така изглежда.

— Ще успее ли за пет дни?

Хилгър се замисли отново за онова, което видя в очите на Рейн.

— Да. Мисля, че ще успее.

— А после?

— После нещата започват да се нареждат. Посочваме му втората жертва.

— И след това третата?

Хилгър го погледна и разбра, че както винаги интуицията на Демеер работеше.

— Третата жертва е Рейн — каза Демеер.

Хилгър кимна.

— Той е прекалено опасен, за да бъде оставен жив. Особено след като свърши това, което го накараме.

Питиетата пристигнаха и те отпиха мълчаливо. Хилгър имаше нужда точно от джин. Усещаше как го отпуска, успокоява леко напрегнатите му нерви. Планираше това отдавна, а имаше още толкова много работа, преди всичко да свърши. Но стартът беше добър. Странно, колко благоприятно ще се отрази на страната, а всички ще си мислят, че е дело на враговете. Е, понякога така става със силните лекарства. Но горчивият вкус не беше важен. Важен беше благотворният ефект.

13.

Прехвърлих се на друг самолет в Банкок и спях през почти всичките шест часа до Токио. Кацнахме на летище „Нарита“ в седем и трийсет следващата сутрин. Час и половина по-късно бях на гарата в Токио. Изкачих четирите етажа от метрото до повърхността и се потопих в студената слънчева утрин. Постоях няколко минути пред масивната тухлена фасада на сградата с метната на рамо пътна чанта. Гледах и слушах. Двигатели на камиони и клаксони на коли. Строителни машини и пневматични чукове. Хиляди безименни граждани, забързани за работа, примижаваци срещу силната сутрешна светлина на слънцето и приведени заради вятъра, стиснали куфарчетата си като спасителни пояси. Веднага щом усетих духа на града, осъзнах колко много ми липсва той, липсва ми като парфюма на жена, в която съм тайно влюбен, която бавно ме убива със своето безразличие.

Въздъгнах. Токио беше тъжно място за мен, хората, които ме привързаха към него, изчезваха един по един, като светлините от прозорците на почти празна сграда през нощта. Първо Мидори. После Хари, когото вкараха в капан и след това изхвърлиха от покрива на една сграда. След това Наоми, сладката танцьорка полуяпонка, полубразилка, с която бях, докато гонех един наемен убиец на якудза на име Мураками, и която изоставих в Рио, след като разбрах, че е казала на ЦРУ къде да ме намери. И накрая, само преди година от рак си отиде Тацу, някогашният ми враг, а после верен приятел от Кейсаучо, японското ФБР. След това Токио се превърна за мен просто в една спирка, място за среща. А скоро и това нямаше да бъде, когато върнеха Канезаки в централата или го преместеха на друго място, или той напуснеше, за да се посвети на бизнеса с частните убийства. Тогава за мен този град щеше да се превърне в гробище за спомени.

Обадих се на Канезаки от уличен телефон.

— Аз съм — казах му.

— Много си бърз.

— Може ли да се видим?

— Разбира се.

Каза „разбира се“ точно като Тацу, имитацията беше перфектна чак до леко нервния тон, който прикриваше огромните резервоари от търпение, несъмнено необходими пред лицето на толкова много тъпи въпроси. Натъжих се като чух как духът на Тацу оживява в Канезаки, който беше и негово протеже. Тацу почти го осинови, тъй като бе загубил собствения си син. Въпреки това леко се усмихнах.

— Какво ще кажеш за закуска? — попитах.

— По-добре ранен обяд. Имам да свърша някои работи.

Никак не бях съгласен с неговото предложение. То му даваше време да организира нещата, ако... Ако какво? През последните няколко години Канезаки имаше поне пет-шест възможности да ме изпържи. Но не го направи, а и поне доколкото ми беше известно, нямаше причина за това. Бях се появил внезапно, той си имаше работа, както ми каза.

Въпреки това предложението не ми харесваше. Ако не ми трябваше толкова много в този момент, щях да го зарежа. Но вместо това се съгласих.

— Добре. Какво ще кажеш за мястото, на което се видяхме последния път? Когато отваря — ставаше въпрос за кафенето „Бен“ в Такаданобаба, в единайсет и половина. Хубаво закътано квартално заведение, в което се сервираха пресни гевреци, киш и отлично кафе. Познавах добре района. Щях да отида там по-рано, за да огледам. Просто за всеки случай.

— Ще се видим там — каза той и затвори.

Взех метрото по линията Яманоте към Такаданобаба и стигнах до „Бен“ почти два часа по-рано от уговореното време. Настаних се зад витрината на една бакалия на отсрещния тротоар малко по-надолу от заведението и впих поглед в улицата. В японските бакалии нямат нищо против да им четат списанията като в библиотека и аз се възползвах напълно от това предимство. Нищо не смути радара ми и Канезаки се появи точно навреме. Хвърли поглед назад през витрината, когато премина покрай нея, без съмнение ме беше видял в ъгъла, но не се издаде.

Мамка му, помислих си. Не обичам да ме хващат, дори и потенциални приятели. Погледах след него, за да се уверя, че е сам,

след това се измъкнах от магазина и го настигнах, когато влизаше в „Бен“.

— Здравсти — казах, появявайки се зад него.

Той се обърна, без да покаже никаква изненада.

— Здравсти.

— Видя ме в бакалията.

Той сви рамене.

— Да, и аз там бих заел позиция. Но не предполагах, че си падаш по мръсни списания.

— Какво друго четат хората, когато се мотаят така безцелно? — подхвърлих, все още малко отбранително. — Изглеждах като най-обикновен перверзник на средна възраст. Сливах се с тълпата.

— Май работата ти доставяше удоволствие.

Осъзнах, че не за първи път подценявах хлапето, или по-скоро младия мъж, който с всяка наша среща ставаше все по-умел. Поумняваше, аз също трябваше да започна да приемам това по-умно. Вече познаваше тактиката ми, знаеше, че няма да чакам там, където съм казал. А и самият той бе започнал да прилага достатъчно добри тактически похвати, за да се сети къде бих могъл да бъда. Трябваше да спра да си играя с него, все едно още е новак. Не беше, и то от доста време. Усмихнах се.

— Може би малко. Висях там два часа. Нямах да минат така бързо с автомобилно списание.

Стиснахме си ръцете и аз го огледах. Кимнах одобрително: беше строен трийсет и няколко годишен американец от японски произход, със сериозен поглед, който придобиваш, когато осъзнаеш, че светът не е невинен, както си мислел преди, и когато започнеш да подозираш, че работата ти допринася той да е толкова лош.

Поръчахме си сандвичи и кафе, и като снижих глас дотолкова, че да не може никой друг да ме чуе, му разказах на английски какво се беше случило с Хилгър и Докс. Обясних, че ще трябва да убия трима души, но го излъгах, че още не знам никакви подробности. Като се имаше предвид подкрепата на ЦРУ за Яник, прецених, че всякакво споменаване на името му би било прекалено рисковано. Можеше да се окаже, че връзката с ЦРУ значи нещо за Канезаки по причини, които още не разбирах. Бе възможно да се почувства длъжен да предупреди Яник или да ми попречи да го убия. Ако закрилата на Яник се окаже

достатъчно важна за Канезаки, може дори да стане опасно, ако му разкажа за намеренията си. Иска ли някой да ти види сметката, щом знае коя е жертвата ти, няма нужда да те търси. Просто трябва да намери жертвата и да изчака да се появиш.

— Съжалявам, че е станало така — каза той, когато свърших.

Погледнах го.

— Съжалението ти няма да ми свърши работа. Искам да знам какво можеш да направиш по въпроса.

— Какво очакваш да направя?

Усетих прилив на раздразнение.

— Да помогнеш на Докс.

— Не знам дали ще мога.

— Колко твои задачи е изпълнил? Три? Четири?

— Работили сме заедно. Но това не означава, че...

— Стига си дрънкал глупости — срязах го, като сграбчих масата от двете страни и се наведох напред. — Сега е загазил, много е загазил. И ти какво ще направиш? Ще го зарежеш ли?

Усетих се, че почти съм станал от стола си. И думите, които произнасях, разпалваха още повече гнева ми. Ледената ми същност говореше вместо мен, търсеше си причина да нарани някого, който и да е, заради Докс.

Успокой топката, казах си. Спокойно. Издишах рязко и бавно седнах обратно на мястото си. Пуснах масата и свих длани.

Канезаки беше притихнал като човек, който завива зад ъгъла и се натъква на агресивно куче, готово да нападне. Ако не беше седнал, щеше да отстъпва назад. След миг проговори.

— Докс е добър човек. Благодарен съм му професионално и лично го харесвам. Но той е изпълнител. Това е негов избор.

Погледнах го, като продължавах да се мъча да се овладее. Мислех си да му кажа, че всичко е наред, да прави каквото сметне за добре, но да има предвид, че ако Докс умре, и с него е свършено.

Поклатих глава. Какво ме прихващаше? Със заплахи действия, когато бях млад и глупав. Имах късмет да живея достатъчно дълго, за да открия и по-ефективни методи за убеждение. А помощта, от която се нуждаех в момента, не можеше да бъде изтръгната със сила.

Кротко, казах си, сякаш говорех с другата ми личност вътре в мен. Кротко.

— Виж — поде той, като вдигна ръце с дланите към мен. — Не казвам, че няма да помогна. А само, че още сте ми длъжници за играчките, които ви доставих миналата година.

Имаше предвид една упойваща пушка и няколко доста по-смъртоносни оръжия, които бе поръчал от Токио за мен и Докс. Бяхме ги използвали всичките, за да провалим сделка за наркотици в Уаджима и да разпалим малка война между японската якудза и китайските триади. Войната принуди стар мой враг от якудза, Ямаото, да излезе на открито и най-накрая да ми даде възможност да го убия. Думите на Канезаки ме успокоиха. Трябваше много по-рано да се досетя, че се опъва не защото е злонамерен. Пазареше се, дразнеше ме, но поведението му не беше лош знак.

— Длъжници ли? — попитах. — А защо според теб току-що ти разказах какво е намислил Хилгър? Да не искаш да кажеш, че това няма никаква стойност за теб? Добре, следващия път няма да ти досаждам с информация.

Той въздъхна.

— Наистина няма стойност, освен ако не ми кажеш повече. Ако знаех например кои са набелязаните жертви, това вече би било съвсем друго. Но без да знам кого иска мъртъв... — не довърши изречението, замълча, като обърна дланите си към тавана и ги постави на масата.

Да, пазареше се, точно както очаквах. Но поне се движехме в правилна посока.

— Както вече ти казах, очаквам тази информация — отговорих. — Веднага щом я получа, ще ти я предам.

— Имам ли честната ти дума?

Хм, някогашната му наивност не бе напълно изкоренена. През по-голямата част от живота си си вадех хляба с убийства. Той какво си мислеше, че няма да мога да заспя, ако излъжа?

— Имаш думата ми — уверих го. — И тогава — пито-платено, нали?

— Вече няма да си ми длъжник. Но ако искаш повече, ще трябва да направиш още нещо за мен.

А, ето го мига на истината, помислих си аз. Най-накрая.

— Така ли? — отвърнах. — Кого?

— Имаш предвид — какво?

— Аз вече знам какво.

Той кимна в знак на съгласие.

— Дори и да освободиш Докс, пак ще премахнеш Хилгър, нали?

— Не знам.

— Напротив. Единствено ме притеснява дали ще си достатъчно търпелив. Виж колко дълго чака, за да очистиш Ямаото.

— Не знам защо си мислиш, че аз съм го очистил. Четох, че бил прострелян, а после починал в болницата от сърдечен удар.

— Кой сега дрънка глупости? Знам, че Докс го е прострелял. Било е с патрон с калибър 7,62 от автоматично оръжие, точно каквото ви доставих. А ти си му предизвикал сърдечния удар. Виж, с Тацу бяхме много близки, много повече, отколкото предполагаш. Той ми казваше доста неща.

Възможно бе да блъфира. Но че бяха близки с Тацу, беше вярно, знаех го.

— Тацу ми спомена, че работите по някаква задача заедно — отвърнах.

Той кимна.

— Да го наречем неофициални партньорски връзки.

— Затова ли искаш да убиеш Хилгър?

— То е част от цялото.

— Защо го искаш мъртъв?

— Откога пък на теб започна да ти пука за такива неща?

Свих рамене.

— Не ми пука.

— Добре. Искаш ли да ти помогна за Докс? Помогни ми за Хилгър. Не се колебай, когато го намериш. Хванеш ли го на мушка, стреляй.

— Става — съгласих се. — Вече сме на една и съща вълна. Искаш да премахна Хилгър, а аз искам да го намеря. Трудно ще се справим един без друг.

— Добре — кимна той. — А сега ми кажи от какво имаш нужда.

14.

От Токио излетях за Лос Анджелис, кацнах там в хладна и ясна зимна утрин. Щеше да ми е по-удобно да пристигна в Сан Франциско, но Хилгър знаеше, че отивам там, а не исках да правя нищо, което той би могъл да предвиди. Беше достатъчно зле и така, тъй като бе наясно, че ще следя Яник. Нямах да му давам нови информационни сламки, освен ако нямах друг избор.

Преди да излетя, влязох в едно интернет кафене и пратих снимките на блондина на Канезаки. Не беше кой знае какво като начало, но блондинът и Хилгър трябва да са кандидатствали за виетнамски визи през последните седемдесет и два часа. Това можеше да се окаже достатъчно за Канезаки, за да ги провери. Ако не стигаше, трябваше да му доставя още информация. Изпратих му и телефонния номер на Докс — този, който Хилгър използваше в момента. Вероятно държеше апарата изключен от страх да не засекаат сигнала, но въпреки това си струваше да се опита.

Можех да му дам и адреса на компрометирания форум. Сигурно щеше да успее да ми каже откъде са влизали в него. Но реших засега да го премълча. Дори и да имаше техническите средства да го засече, се съмнявах, че Хилгър е толкова глупав, че да го отваря от места, на които може да бъде проследен. А ако Канезаки успее да хакне сайта, щеше да прочете кореспонденцията ми с Хилгър, включително и информацията за Яник, а аз не исках да поемам такъв риск заради толкова малко вероятни ползи. Поне засега.

Бях проверил и вече компрометирания форум, през който си кореспондирахме с Докс. Хилгър беше качил подробно досие със снимки на Яник, домашен и служебен адрес, марка и модел на колата, всичко.

Разгледах снимките. До една бяха от публични източници: албума на випуска му в „Станфорд“, служебни автобиографии, няколко изрезки от вестници. Беше рус, с кръгло лице, квадратни очила без рамки и несигурна усмивка, която се уравниваше от

решителността на погледа му. Нямахме снимки със скрита камера. Очевидно Хилгър не се е доближавал до него. Домашният адрес беше на улица „Кристофър“, служебният — на Йист Бейшор Роуд, и двете места бяха в Пало Алто. Никога не бях ходил там, но бях чувал за града, разбира се: рожденото място на „Хюлет Пакард“ както и други технологични гиганти, седалището на университета „Станфорд“. Някога е бил задрямало малко градче с кайсиеви горички, а сега беше един от световните центрове на високите технологии, сърцето на самата Силиконова долина.

На международното летище на Лос Анджелис наех мерцедес Е500 с навигационна система. С всичките допълнителни километри, които щях да измина, колата щеше да ми излезе около две хиляди долара, но си струваше. Не знаех колко трябва да дебна и да се спотайвам, за да се доближа до Яник, но Пало Алто беше богат град и очаквах процентът мерцедеси и беемвета да е висок. За местните жители и местната полиция автомобил за шейсет хиляди долара, паркиран на тротоара, щеше да изглежда по-малко подозрителен от буик.

Отбих се в магазин за спортни стоки, където си купих 7,5-сантиметров сгъваем нож „Бенчмейд“. Изхвърлянето на такива качествени ножове всеки път при качване на самолет определено беше скъп навик, но пък къде по-лошо беше да нямаш нищо остро подръка, когато ти потрябва. След това влязох в магазин на АТТ и си купих айфон на „Епъл“. Мобилният, който използвах, за да се свържа с Докс, вече беше компрометиран, разбира се, и затова имах нужда от нов стерилен апарат. Айфонът имаше огромен екран, което го правеше удобен за достъп до интернет — нямаше толкова много функции като лаптоп наистина, но беше много по-удобен за носене и винаги свързан с мрежата.

Поех по магистрала 5 с включена навигация за магистрала 72, като се движех със скорост близка до пределно разрешената — 115 километра в час, за да не си изпрося глоба, но и достатъчно над лимита, за да изглеждам като всички. Подминаха ме много коли, които караха с над 130 километра и аз им благодарих наум, че привличат вниманието на патрулиращите пътни полицаи, а на техния фон аз изглеждам напълно безинтересен.

Припомних си кой съм и какво правя тук, легендата, която смятах да използвам, ако някой ме попита нещо — съсед, хотелски администратор, полицай. Американските шпиони го наричат работа под прикритие. Ставаше въпрос за фиктивните причини, с които трябва да си готов, ако те хванат да вършиш нещо, което не бива. Трябва да се действа доста интуитивно, всеки, който е имал извънбрачна връзка, ще ви го каже. Когато на тайната ти любовна среща по обяд в любимия ти закътан ресторант неочаквано се появи някой колега и извика: „Джим! Каква изненада да те видя тук! А коя е прекрасната ти придружителка?“, най-добре е да имаш предварително измислено обяснение, иначе отговорът ти ще бъде вечното бавно самоубийство под формата на мънкане или нещо като „Не е каквото изглежда“, или „Мога да обясня“ — и двете са универсални признания за вина.

На теория е лесно, но когато трябва да се направи в реалния живот по ефективен начин — тогава става трудно. Изисква се въображение, актьорски талант и опит. За мен тактическите ходове се бяха превърнали във втора природа. Представих си кой съм: Таро Ямада, наскоро разведен, давец болката от раздялата в пътешествие по американския западен бряг. Фотоапаратът, който носех, щеше да подкрепи легендата и затова се погрижих да направя няколко снимки на красиви гледки по пътя. Тази самоличност бях използвал и преди и добре бях усвоил подробностите, включително името на бившата ми съпруга, на порасналата ни дъщеря, адреса на апартамента ни в Токио, на офиса, в който работех като мениджър на един от големите концерни за електроника. Тези данни не бяха истински, но нямаше и нужда. Мнението на американците за днешна Япония беше като за страна на спокойни хора, произвеждащи луксозни стоки, снимащи непрекъснато, учтиви, преуспели, почтителни, добронамерени към американската война против тероризма. Нищо във външността и поведението ми не би предизвикало подозрения. Напоследък цялото внимание бе насочено към мургавите брадати типове на име Абдула, въпреки протестите на обществото, което не одобряваше подобен стереотипен подход. Дори някой да реши да провери информацията от моята легенда, Япония и японският език бяха толкова обтекаеми и прибулени, че с времето щяха да объркат всички, освен ако не са изключителни експерти или изключителни ентузиасты.

Ако имах време, щях да поема по Тихоокеанската крайбрежна магистрала, нещо, което винаги съм искал да направя. Но нямах, затова се наложи да изтърпя доста по-монотонен маршрут. Преминавах през огромни равни полета, стърнища, изпепелени от пожари, почти километър и половина дълъг кален участък, стъпкан от копитата на хиляди крави.

Едно място ме порази особено много: язовирът „Сан Луис“, на запад от магистрала 5 по виещ се участък на шосе 152. Внезапно появилата се сред меките нагънати хълмове и мрачните чворести дървета водна повърхност ме стресна. Карах километри наред покрай язовира и го гледах как се е ширнал вляво от мен, очарован от това невероятно море във вътрешността на континента. Когато стигнах до края му и 152-ро шосе започна да се отклонява от него, спрях и изминах стоте метра до водата. Под краката ми скърцаше чакъл. Няколко коли просвистяха зад мен и ме подминаха, но иначе районът беше напълно тих и спокоен.

Водата се намираше в басейн с вълнисти стени, простиращ се на километри площ. Въпреки че следобедното слънце напичаше, на брега беше студено и в чукарите свиреше остър вятър. Стените на язовирната чаша бяха прорязани от хоризонтални бразди, графити от природата, изрисувани от хилядолетния натиск на водата и вятъра. Стоях и гледах, скрит от шосето и от всичко зад мен.

— Не знам кой е — казах на глас след няколко минути. — Но или той, или приятелят ми. Нямам избор. Не ти харесва? А ти какво би направил? Би оставил Докс да умре?

Изчаках. Но разбира се, отговор не последва. Край мен бяха само ярките слънчеви лъчи и режещият вятър.

— Защо изобщо питам? — продължих и поклатих глава. — Ти не си тук. Никога не си. — Обърнах се и се върнах на шосето.

Пристигнах в Пало Алто малко преди четири часа. Първото, което направих, беше да отида в оръжеен магазин близо до „Маунтин Вю“, където си купих пухено яке с качулка и кожени ръкавици. Според бордния компютър на мерцедеса навън беше 12 градуса, така че пухенката беше малко прекалена. Но обемът ѝ щеше да скрие фигурата ми, а качулката — лицето. Ръкавиците щяха да ми трябват по-късно.

След това отидох до къщата на Яник. „Кристофър“ беше тясна, дълга, стръмна задънена улица, обградена от масивни нови къщи като

палати със също толкова големи дворове със забележителни гледки към хълмовете на Пало Алто. Не видях никого наоколо, но се радвах, че карах мерцедес. Много добре се вписваше в квартала.

Къщата беше близо до подножието на хълма. Беше по-стара от останалите, двуетажна сграда, облицована с боядисани в бяло дъски и със слънчеви батерии на покрива. Не се виждаха коли на алеята. Може би нямаше никой вкъщи, а може би возилата бяха в гаража. Нямаше как да разбере в този момент. Беше делничен ден и се предполагаше, че Яник е в офиса си.

Минах бавно покрай къщата и се огледах за място, където мога да заема позиция. От дясната страна на улицата, на около петдесетина метра от дома имаше чакълена отбивка. Бих могъл да изчакам там и да го видя кога се прибира или излиза, но това място ми даваше само възможност за наблюдение, не и за действие. Още по-лошо, ако паркирах там, Яник щеше да мине точно покрай шофьорското място на колата, ми. И дори да нямаше никакво отношение към личната си сигурност, както твърдеше Хилгър, бе възможно да види лицето ми, а непременно щеше да забележи мерцедеса.

Отидох в края на улицата. „Кристофър“ свършваше до „Старият мелничарски път“, тясна и тиха асфалтова уличка, успоредна на четирилентовата магистрала „Мелничарски път“. Реших, че „старата“ версия е служела на местните обитатели, преди градът да нарасне, малката уличка да стане недостатъчна и да възникне нуждата от нещо по-голямо и бързо на нейно място. Завих наляво по „Старият мелничарски път“ и поех бавно на север. Стотина метра нагоре, на юг от друга малка уличка, наречена „Гърт“, имаше черна отбивка. Направих обратен завой на нея и спрях с лице към „Кристофър“. Огледах се и реших, че мястото ми харесва. Не бях пред къщата, никой нямаше да ми обърне никакво внимание. А и имах добър изглед към „Кристофър“ там, където се сливаше със „Старият мелничарски път“. Нямаше как Яник да пристигне или да тръгне, без да го видя, а същевременно бях достатъчно далеч и беше малко вероятно той да ме види, но дори и да ме види — нямаше да му направя впечатление.

По „Мелничарски път“ се зададоха група велосипедисти, които ме подминаха. Всички бяха с каски, в ярки и лъскави велосипедни екипи и ми се струваше, че всяко от превозните им средства струва хиляди долари. Напомниха ми за туристическите клубове в Япония,

чиито членове не биха и помислили дори за разходка по нисък тревист хълм без планинарски обувки, бастуни и толкова екипировка на фирма „Норт Фейс“, че всеки професионален алпинист би се изчервил. Разбирах защо колоезденето е толкова популярно тук. Времето беше прекрасно през по-голямата част от годината, въпреки че сега беше малко мрачно, а и хълмовете бяха много красиви.

Чувствах умора, но имаше само час до залез-слънце и исках да разузна още малко преди да се стъмни.

Вкарах служебния адрес на Яник в навигационната система и поех нататък, за да проуча вероятния му всекидневен маршрут. Беше доста директен: по-голямата част от него минаваше право на север по „Мелничарски път“, общо осем километра. Никъде нямаше пусти участъци. Точно обратното, навсякъде имаше натоварен трафик. Магистралата имаше четири ленти за автомобили, няколко километра велосипедни алеи, тротоари и пъстра смесица от офис сгради, които на север преминаваха в жилищни квартали. Лесно щях да го проследя в натовареното движение, но освен ако не се отклонеше и не спреше на някое затънтено място, не виждах никаква възможност за действие.

„Ийст Бейшор“ се оказа локална алея, успоредна на шосе 101, една от основните пътни артерии, свързващи Залива и южна Калифорния. Паркирах в една нейна пряка на име „Ембаркадеро“, срещу китайския ресторант „Мин“. Наречете ме параноик, дори ще го приема за комплимент, но не исках по никакъв начин колата, която карах, или регистрационният ѝ номер да се мяркат около офиса на Яник, независимо дали щеше да ги запечата окото на някой служител или наблюдателна камера, или и двете.

Сложих си пухенката, нахлупих качулката и слязох от колата. По най-бързия начин влязох в роля. Започнах да мисля на японски и си припомних, че отново съм Ямада, като промених някои подробности за героя, за да отговарят на настоящата ситуация. Този път работодателите ми от „Мацушита Електроник Индъстриъл“ в Осака ме местеха в Силиконовата долина, бях пристигнал в града, за да си намеря жилище и да се погрижа за училището на детето, и изобщо да подготвя пристигането на семейството си. Имах визитка, която можех да дам, в случай че някой ми я поиска, на нея имаше мой телефонен номер, който продължавах да държа в Япония и на който отговаряше телефонен секретар на неразбираем японски. След преместването на

жена ми ще ѝ трябва офис, в който да работи като преводач на свободна практика. „Това място ми изглежда добро, толкова е близо до магистралата... какви компании се помещават тук?“ Не беше много студено, затова изглеждах донякъде странно с пухенката, но американците са толерантни към чужденците и техните особености. Вижте с колко много обиди във филма „Борат“ са се примирили.

Офис сградата на Яник се намираше три постройки по-надолу на „Ийст Бейшор“, от дясната страна на улицата. Минах покрай алеята за коли и забелязах, че се споделя от няколко офис сгради, всяка от които беше незабележителна двуетажна кутийка от стъкло и бетон. От размера на постройките заключих, че Яник държи помещенията под наем. Или това, или „Деус Екс Текнолоджис“ беше много по-голяма компания, отколкото можеше да се предположи по уебсайта ѝ. Не ми харесваха всичките тези прозорци. Ако Хилгър искаше да ме убие, можеше да настани снайперист в някоя от сградите, знаейки, че ще се появя край тях, докато проследявам Яник. Или пък някой може да ме снима оттам, да натрупа доказателства за вината ми и след това да ме изнудва с тях. Но нямах избор. Продължих да вървя, а по гърба ми полазиха тръпки, предизвикани от чувството за беззащитност пред всичките тези зловещи прозорци.

Минах през паркинга, търсех колата на Яник, която според досието на Хилгър беше черно волво S80. Не я видях. Зачудих се дали не е излязъл на среща. Или си е тръгнал по-рано и съм го пропуснал. Или пък беше някъде в командировка. От опит знаех, че всеки предвидим модел на поведение, който прехвърляш по време на анализа, отива по дяволите в мига, в който започнеш операцията. Въображението идва на мястото на планирането, а умението за импровизация е единствената контрамярка.

Мина ми през ума да му се обадя от уличен телефон, но идеята не ми хареса. Щях да получа по-достоверна информация къде е и дори дали е в града точно в момента, но щеше да се наложи да разказвам на него или на някой друг история и да оставям още една потенциална улика срещу себе си. Реших да изчакам, докато такова обаждане стане неизбежно.

Поех към сградата на Яник. Когато се приближих до входа, видях, че прозорците до вратата са покрити с материал, който отразява светлината. На стъклото имаше залепен знак. Бях далеч, за да го

прочета, но имах усещането, че предупреждава за наличие на видеонаблюдение. По-разумно беше да има охранителна камера там, а не на паркинга. Естествено, че биха искали да опазят сградата и каквото има в нея, а не им пукаше за колите на служителите.

Обърнах се и се отдалечих, замислен дълбоко. Ако имаше камера, нямаше как да се приближа до него пред сградата. Оставаше ми паркингът. Проблемът беше, че смъртта му трябваше да изглежда естествена, затова имах нужда от някакъв временен контрол над околната среда. Ако от мен се изискваше просто да се приближа към Яник и да го застрелям, това можех да свърша почти навсякъде, като единствената ми грижа щеше да е как да избягам. Но щяха да ми трябват и няколко минути насаме с него. А паркингът не беше най-подходящото място за това.

Продължих да вървя. Небето притъмняваше, а нямаше още пет часът. По това време на годината почти никой не се тръгваше от работа преди да падне мрак. В тъмното бих могъл да го завлека зад колата, зависи къде беше паркирал. Но освен ако не беше много късно и паркингът — напълно пуст, имаше доста голяма вероятност човекът, паркирал до нас, да реши точно в този момент да се прибира вкъщи. А дори и най-разсеяните стават по-предпазливи на паркинг вечерно време. Бих могъл да се справя с Яник, но ако имаше и други хора край нас по това време, те със сигурност щяха да са нащрек, което никак не беше в моя полза.

Сутринта обещаваеше точно противоположен набор от рискове и предимства. От една страна, хората, пристигащи на работа, са потънали в мисли за сутрешните срещи, задачите за деня, съобщенията, които ги очакват. Паркингите не крият никакви опасности по това време, така че никой не обръща внимание какво се случва там. Но освен ако Яник не дойдеше много рано на работа, трудно бих могъл да разчитам да остана насаме с него, както ми беше необходимо. Пък и трябваше да мисля за всичките тези прозорци на сградите... дори и да не бях заплашен от вероятността човек на Хилгър да ме дебне зад някой от тях. Само един да гледа навън през стъклото към паркинга в неподходящия момент, щяхме да имаме свидетел на напълно неестествената смърт на Яник. С Хилгър не бяхме обсъдили какво ще се случи, ако успея да убия Яник, но по

начин, който е пълен провал. Няма значение. Не исках да поемам никакви рискове.

Повървях още около километър и половина надолу по „Ийст Бейшор“, за да почувствам мястото, неговия ритъм и ритуали, какво се сливаше с обстановката и какво би се отличавало, дори и леко. Струваше ми се, че районът е преходен — офис сгради в южния край, нов магазин на ИКЕА и мол в срещуположния, парк за каравани и дългосрочни складове между тях. Тук не беше никакъв проблем да се слееш с околната среда. Но беше трудно да се получи достъп и да се установи контрол.

Почудих се дали да не се дегизирам, за да проникна в сградата на Яник. Може вътре да намеря някакво удобно място — стая за отдих, фитнес, гардеробна. Някъде, където Яник няма да е нащрек и ще мога да остана с него достатъчно дълго, за да направя всичко както трябва. Не ми се искаше обаче да създавам връзка между себе си и мястото, където той работеше, особено ако щеше да умре там.

Върнах се при мерцедеса, като минах пак напъряко през паркинга. Колата на Яник още я нямаше. Вече се беше стъмнило, но уличните лампи хвърляха достатъчно светлина. Трябваше да намеря по-добро място.

Подкарах обратно към къщата на Яник. И там автомобилът му го нямаше. Всеки път леко променях маршрута и след като преминах разстоянието пет пъти, вече се чувствах уверен, че познавам улиците и трафика. Някъде из тези улици и в този трафик трябваше да намеря удобни възможности. Винаги има такива. Понякога ги разпознавах веднага, понякога трябваше да преспя една нощ и да оставя подсъзнанието ми да реши задачата.

Сън. На другата сутрин трябваше да стана рано, за да съм сигурен, че ще хвана Яник, преди да тръгне за работа. Чувствах се много уморен от смяната на часовите зони. Време беше за почивка.

Спрях до телефонна кабинка на една бензиностанция и разгледах указателя, намерих в него хотел „Станфорд Парк“. Намираше се в следващото градче, Менло Парк. Позвъних и се зарадвах да чуя, че има свободно място, голяма стая с камина. За непущачи, каза извинително администраторът, може би заради японския акцент, който използвах. Никакъв проблем, уверих го аз. Стая за непущачи ме устройва

напълно. Беше свободна само две вечери? Това също ме устройва. Не възнамерявах да остана в града по-дълго.

Прочистих навигационната система на колата преди да се регистрирам в хотела, след това получих прекрасна вечеря в „Кафе Борон“, на около километър и половина надолу по улицата: салата, лазаня и чудесно каберне от долината Напа с марка „Емилио Терас“, което по силата на глобализацията бях открил преди година в Банкок. Самото заведение също беше хубаво, просторно и за непушачи, калифорнийска версия на някои от ресторантите по левия бряг на Сена, които много харесвах. До него имаше голяма книжарница, която не беше обвързана с никое от големите издателства. Казваше се „Кеплер“. След вечеря се разходих измежду лавиците ѝ, разглеждах хората, попивах подробностите. Всички изглеждаха толкова преуспели, доволни и добронамерени. Чувствах се като някакъв чужденец със секретна мисия между тях, вирус в системата, микроб в операционната.

Попитах една от книжарките, хубава жена на име Синтия, къде има достъп до интернет. Тя ме насочи към обществена библиотека на по-малко от половин километър. Отидох до там пеша и проверих форума. Нищо.

Последното, което свърших, преди да потъна изтощен в дълбок сън, беше да включа стария си мобилен телефон и да проверя гласовата му поща. Имаше съобщение от Дилайла. „Не ме отблъсквай така — казваше тя. — Моля те, обади се.“

Не се обадох. Не можех. Трябваше да се съсредоточа. Трябваше да бъда този, който винаги съм бил.

15.

На следващата сутрин станах в пет часа, взех душ, избърснах се, подкрепих се с яйца и кафе в хотелския ресторант и излязох. Не беше вероятно Яник или някой друг местен да ходи на работа толкова рано, но все пак за начало минах покрай паркинга му. Беше празен. След това спрях в „Старбъкс“ в търговския център в другия край на „Ийст Бейшор“. Поръчах „Венти Лате“, като се почудих защо не го нарекат просто дълго кафе, и излях проклетата помия в една мивка до магазина. Трябваше ми чашата. Първо, защото забелязах, че всички в Пало Алто се разхождат с кафе от „Старбъкс“ в ръка, ако и аз носех, щях да изглеждам като един от тях. Второ и по-важно, не знаех колко дълго трябва да чакам Яник и въпреки че едва ли някой щеше да обърне внимание на кротко паркиран мерцедес, може да изглежда странно, ако мъжът вътре в него излиза час по час, за да пусне една вода.

Минах покрай дома на Яник. Пак не се виждаше никаква кола отпред, затова предположих, че е в гаража. Слънцето все още беше ниско над хоризонта, а къщата беше тъмна. Подкарах надолу по „Старият мелничарски път“ и паркирах на моето място. Оттук не виждах дома му, но щях да го забележа, като излезе на „Мелничарски път“.

Докато чаках, слушах по радиото жена на име Алиса Кланси, която водеше програма, наречена „Сутрешна чаша джаз“. Чудех се кой е всъщност Яник. Човек, умел в технологиите? И откъде идваше амбицията му? Липсваше ли му родината Холандия, или това място с жители с изваяни от йога тела и чисти и богати улици вече се бе превърнало в негов дом?

Само един въпрос не си задавах, макар че отговорът беше очевиден — дали има семейство. Разбира се, че имаше. Къщата беше прекалено голяма и прекалено семейна, за да живее в нея сам човек. А и колата му — волво S80 — говореше, че в нея се возят деца. Но колкото по-малко знаех за всичко това, толкова по-добре. Едно е да

установиш нещо по логически път, а съвсем друго — да го видиш, или по-скоро да го наблюдаваш със собствените си очи. Последния път, когато се доближих толкова до семейството на жертвата — беше в Манила, — замръзнах и едва не умрях. На моменти, когато свалях гарда, си спомнях за малкото момченце, чийто баща бях убил. Не исках да го преживея отново.

Чаках. Никой не ме притесняваше. Трябваше да изгася мотора, защото ако работеше, можеше да привлече внимание. Вътре стана студено, но дебелилото яке ме спаси. А и чашата от „Старбъкс“ се оказа полезна.

Когато преминаваше седем и половина, по „Кристофър“ се спусна велосипедист и зави наляво по „Старият мелничарски път“. Носеше бяла каска и шушляково яке в яркочълт цвят, което хем му топлеше, хем се виждаше отдалеч от шофьорите. Сنيших се леко надолу и загледах през предното стъкло, реших, че някой е излязъл да си направи сутрешната физзарядка. Но когато велосипедистът се приближи, ми проблесна, че може да е той. Бях толкова вторачен във волвото, че ми трябваше малко време, за да си пренастроя мисленето. Мъжът подмина, без дори да погледне мерцедеса. Съдех само по няколко стари снимки, но формата на лицето, очилата... Бях почти сигурен, че е Яник.

По дяволите, колелото променяше всичко. Спортуваше ли, или така ходеше на работа? Ако беше второто, нямах представа по какъв маршрут минава и не можех да го проследя незабелязано с колата си.

Помислих известно време. Дали да не го последвам по „Старият мелничарски път“? Идеята не ми хареса. Улицата беше само стар двойник на „Мелничарски път“. Не беше затворена за коли, но нямаше причина автомобил да я използва. Ако тръгна след него, щях да привлека прекалено много внимание.

Запалих мерцедеса и завих наляво по „Мелничарски път“, успоредна на старата улица със същото име. Вдигнах до 80 километра в час, исках да карам по-бързо, но не смеех заради риска да ме спре полицаи. Напред имаше отбивка към „Диър Крик“. Светеше червен светофар и трябваше да изчакам. Хайде, хайде, подканях го наум. Исках да го изпреваря, преди да излезе на „Мелничарски път“, за да го огледам още веднъж.

Светофарът се смени и аз натиснах газта. Стигнах до края на старата уличка точно навреме, когато колоездачът се престрояваше във велосипедната алея от другата страна на магистралата. Сто метра напред имаше друго кръстовище и друг светофар. Добре, помислих си. И двамата ще трябва да спрем, тогава ще мога да го огледам пак.

Бях наполовина прав. Когато аз трябваше да спра на светофара, колоездачът зави по велосипедната пътека на „Джуниперо Сера“. Мамка му!

Светофарът задържа червеното болезнено дълго. Когато най-накрая светна зелено за завиващите вляво, обърнах веднага по „Джуниперо Сера“. След минута го настигнах. Хвърлих един поглед, докато го подминавах, но пак не можех да бъда напълно сигурен.

Спрях и се зачудих дали не отива към кампуса на „Станфорд“. Но той зави надясно. По дяволите! Направих обратен завой и поех към мястото, където беше изчезнал — булевард „Станфорд“. Завих наляво и продължих напред, но не го видях. От двете страни на булеварда излизаха множество малки улици, обградени с къщи. Бях го загубил, освен ако късметът ми не проработеше.

Помислих малко. Може би отиваше на работа. Избягваше „Мелничарски път“, защото имаше натоварено движение и по на север нямаше велосипедна алея. Минаваше по по-заобиколен маршрут и заради безопасността, и за да се натовари повече физически.

Изглеждаше ми логично. Върнах се на „Джуниперо Сера“, след това на „Мелничарски път“ и поех право към офиса му. На паркинга вече имаше няколко коли — достатъчно, за да се скрия между тях, но не и чак толкова, та да се притеснявам, че прекалено много хора ще видят и запомнят мерцедеса. Спрях до един джип лексус, който ме отдели от входа към паркинга. Изгасих мотора и зачаках.

След десет минути колоездачът се появи и пое право към сградата на Яник. Бинго.

Видях го да си внася велосипеда вътре, след това отидох с колата до търговския център в другия край на „Ийст Бейшор“. Вече беше време да се обадя. Набрах служебния му номер от уличен телефон. Звънна веднъж, два пъти и тогава чух:

— Ян Яник.

— А, извинете... сбъркал съм номера — промърморих и затворих. Изтрих отпечатъците по слушалката и се върнах в колата.

Подкарах бавно мерцедеса към дома му и се замислих. В офиса нямаше да стане. В къщата в най-добрия случай щеше да е трудно. Но той караше велосипед... От това можеха да изскочат възможности, които не бях предвидил.

Прегледах фактите, които знаех. Имахме две места — в дома му и в работата, те не бяха подходящи. Може би някъде между тях. Почудих се дали да не си купя велосипед и да го следя по-отблизо, за да видя какви възможности имах, но ми се стори прекалено голяма и несигурна импровизация. Трябваше ми място за засада, на което да го причакам и което да съм подготвил и да контролирам.

Отново се замислих за уличката „Старият мелничарски път“. Ако си с кола, никога не би минал по нея, защото е по-бавна алтернатива на четирите платна на новата улица със същото име, която се намираще точно до нея. Но ако си на велосипед, тя е по-удобният път. И не само теоретично — Яник я използва тази сутрин. Имаше много голяма вероятност да мине пак по нея, като се прибира у дома.

Върнах се на старата уличка. Минавал бях по нея по-рано, разбира се, но исках да я огледам пак, този път през призмата на новопридобитата информация за начина на придвижване на Яник до работа.

Това, което видях, ми хареса. Улицата имаше две тесни платна и очевидно не се използваше много. Тревата от двете страни беше висока и по асфалта бяха нападнали листа, които обичайно натовареният трафик измиташе. Дърветата покрай платното бяха подкастрирани, за да не падат изсъхнали клони, а изсеченото беше струпано на големи купчини. Растителността от източната страна, там, където пътят се извиваше от „Мелничарски път“, беше по-гъста и на два километра по-нататък беше невъзможно да се види голямата пътна артерия, дори шумът от трафика беше приглушен почти напълно. От западната страна имаше телена ограда с табели, които предупреждаваха:

УНИВЕРСИТЕТСКИ АКАДЕМИЧЕН РЕЗЕРВАТ,
НЕ ПРЕМИНАВАЙ!

Зад телената ограда се виждаха пусти меки хълмове, очевидно собственост на „Станфорд“, и там случайни минувачи не бяха желани.

Там, където пътят се свързваше с магистралата, колите можеха да завиват наляво, но в натоварените часове левият завой беше забранен — още една причина шофьорите да не се интересуват от тази улица. Но западната ѝ страна преминаваше плавно във велосипедна алея, успоредна на „Мелничарски път“, която после завиваше наляво по „Джуниперо Сера“. Това беше маршрутът на Яник. Вдигнах очи и сякаш за да докажат предположението ми, две жени на велосипеди се спуснаха по колоездачната алея на магистралата и минаха покрай мен. Кимнах. Мястото ми се струваше подходящо. Сега само трябваше да намеря начин да го превърна в поле за действие.

Върнах се обратно, откъдето дойдох, сухите листа пукаха под стъпалата ми. Между старата и новата улица с име „Мелничарски път“ имаше строителна площадка, до която се стигаше по къс мост. Приблжих се и видях, че се извисява над поток, който се извиваше от старата уличка и поемаше към резервата на „Станфорд“ от другата страна. Минах по моста и се обърнах назад. Проклет да бъда, ако се виждах от пътя. Наистина много добре.

Под моста имаше бетонна стена, изпоцапана с графити. Боята изглеждаше стара и на някои места рисунките се подаваха само на сантиметри над водната повърхност. Предположих, че тук децата играят през лятото, когато е по-топло, водата е по-ниска или изобщо я няма. Тогава сигурно мястото е много привлекателно за пушене на джойнт, тийнейджърски непохватни опипвания или младежки вандализъм.

Върнах се горе при моста, а от там — до строителната площадка. Беше заобиколена от телена ограда, имаше всякакви съоръжения, но не се виждаха работници и изглеждаше изоставена също като улицата. Поредица от табели на оградата предупреждаваха:

ВНИМАНИЕ
ГАЗОВ ТРЪБОПРОВОД
СТАНЦИЯ 3
ГРАД ПАЛО АЛТО

В сенките на дърветата и сред абсолютната тишина тези знаци и станцията изглеждаха като реликви, които бъдещите поколения ще открият и ще им се чудят, но това ще стане много години след като днешната драма свърши.

Цял час се разхождах по пътя, запаметявах детайлите, търсех резервни маршрути, усъвършенствах плана. След това се върнах при колата. Време беше за пазаруване.

В място, наречено „Шпионски магазин“, в Сан Франциско си купих бинокъл „Юкон Вайкинг Про“ 2x24 за нощно виждане. В магазин на РЕИ^[1] в Маунтън Вю си взех чисто черен екип за джогинг на „Ъндър Армър“^[2] — горнище, клин, ръкавици, черна плетена шапка, голяма черна чанта за кръста и черна самозалепваща се лента. В оръжеен магазин на име „Рийд“ в Санта Клара се сдобих с професионално фенерче на „Шуърфайър“ — в диаметър нямаше и осем сантиметра, но светлинният му поток беше 500 лумена^[3]. Накрая от магазин на „Нордстром“ в търговски център в Пало Алто си купих маратонки „Найк“.

Свърших малко след три часа следобед и след като хапнах набързо супа и сандвич в ресторант в мола, се върнах в „Станфорд Парк“. Пуснах завесите, загасих лампата и проверих оборудването си. През бинокъла за нощно виждане всичко изглеждаше осветено. А фенерчето „Шуърфайър“ грееше ослепително. Лъчът му беше толкова силен и ярък, че дори когато го насочех право пред мен, трябваше да присвия очи, преди да го погледна.

Облепих с черната самозалепваща се лента отразителните повърхности на екипа за джогинг и на маратонките. Проверих резултата, като ги поставих на леглото в тъмното и насочих към тях фенерчето от различни ъгли. Никакво отразяване. Облякох се, сложих бинокъла и фенерчето в чантата за кръста, върху целия ансамбъл навлякох пухенката.

Върнах се с колата до офиса на Яник и оставих мерцедеса на паркинга на ресторант „Мин“ с лице към „Ембаркадеро“ и „Ийст Бейшор“. Ако Яник не завие надясно по „Ийст Бейшор“ и не тръгне в обратна на дома си посока — както не направи и предната сутрин, — тогава ще мине покрай мен, когато се отпрати към вкъщи. Ако го изпусна тази вечер, винаги мога да стана малко по-агресивен утре. Всъщност, беше напълно възможно вече да съм го пропуснал и той да

се е прибрал. Но се съмнявах да е станало така, беше само четири часът, а местните не си тръгваха толкова рано от работа. А хора като Яник, които имаха амбицията и страстта да основат собствена компания, обикновено си тръгваха много по-късно. Притеснявах се повече, че може да ме накара да чакам до след полунощ, а не че си е тръгнал по-рано. И в двата случая, ако днес не се получи, винаги имаше и следващ ден.

Точно преди да се стъмни, завая. Това можеше да е добра, но можеше и да е лоша новина. Добра, защото щеше да направи пътя хлъзгав. Лоша, защото не бе изключено съпругата на Яник да дойде да го вземе или колега да го откара у дома, или пък той да си остави велосипеда в офиса. Предполагах обаче, че времето работи в моя полза. Тази сутрин беше с шушляково яке заради вятъра, то можеше да го спаси и от дъжда. Пък и предприемчивите хора бяха пълни с решителност. Да, нещо ми подсказваше, че Яник не е от онези, които се плашат от няколко капки вода. Дъждът ми се стори добър знак.

Така и беше. Точно в седем и трийсет, в края на дванайсетчасов работен ден, видях яркожълтото шушляково яке и бялата каска да се приближават към мен. Погледнах през бинокъла за нощно виждане, за да потвърдя самоличността му. Без съмнение беше той.

Зави надясно по „Ембаркадеро“. Когато излязох от паркинга и минах под светлините, той вече беше набрал достатъчно преднина и нямаше как да ме види. Бях готов да се обзаложа, че ще остане на „Ембаркадеро“ и ще мине по маршрута, който бе използвал тази сутрин. Заставах на изхода за шосе 101 и „Мелничарски път“. Изчислих, че заради бързата си кола и по-краткия път ще стигна на „Старият мелничарски път“ десет минути преди него.

Спрях на служебен паркинг на ъгъла на „Мелничарски път“ и „Джуниперо Сера“. Сложих си шапката и ръкавиците, закопчах чантичката на кръста и слязох от колата. Вървах около минута, но веднага щом се отдалечих от колата и от всички, които бе възможно да са ме видели в нея, започнах да тичам. Студеният дъжд капеше по лицето ми, от устата ми излизаше пара, но екипът на „Ъндър Армър“ топлеше. Сърцето ми биеше силно, но не заради физическото натоварване. Стигнах до строителната площадка и с доволство установих, че районът е изключително тъмен. Чувах как дъждът барабани по шосето и в потока и този успокоителен шум правеше

тихото място още по-тихо, замаскираше другите звуци и намаляваше разстоянието, до което могат да достигнат. С бинокъла за нощно виждане огледах шосето, площадката и под моста. Бях сам. Въпреки това трябваше да внимавам за някой кучкар, спортист ентузиаст или друг, който се връща с велосипед от работа, но засега шансовете тихият участък от пътя да бъде само за мен в необходимия момент и да остана напълно незабелязан, дори някой да мине, бяха толкова добри, колкото се надявах. Заех позиция до моста край строителната площадка, приведох се и не спирах да разглеждам наоколо с бинокъла. През него всичко се виждаше прекрасно осветено. Чантичката на кръста ми беше отворена и фенерчето, както и бинокълът, се мокреха, но оборудването беше първокласно и водонепроницаемо. Не се тревожих. Пет минути чаках и разглеждах. И тогава го видях да идва към мен по велосипедната пътека край магистралата. Виждах лицето му идеално през бинокъла за нощно следене, чак до капчиците вода по очилата. Предният фар на колелото се показва в обектива като светеща точка в радар.

Усетих внезапна топлина под лъжичката, сърцето ми заби още по-силно. Вдишах дълбоко и издишах няколко пъти, след това разгледах за последно района. Всичко беше чисто.

Върнах бинокъла в чантичката на кръста си, извадих фенерчето и тръгнах по средата на улицата. Без уреда за нощно виждане не виждах Яник, но предният му фар светеше като маяк от сто и петдесет метра. Сто. Петдесет.

Той забави малко скоростта, когато по велосипедната алея влезе на старата улица, но все още се движеше — доколкото можех да преценя на око — с около 25 километра в час, а това беше доста бързо.

Вече оставаха трийсет метра. Вдигнах фенерчето. Затворих едното си око, а другото присвих, за да се предпазя от силната светлина и да запазя зрението си адаптирано към тъмнината. Двайсет. Десет.

Точно преди светлината на фара му да достигне до мен, натиснах копчето на фенерчето. Петстотин лумена го удариха право в лицето, бяха ярки и блестящи като светкавица. Чух вик на изненада и болка.

Сигурно беше натиснал инстинктивно спирачки, както се надявах. Чух скърцане на гуми по мокрите листа и отскочих от пътя. Светлината от фара се замая панически, докато Яник се опитваше да

овладее велосипеда. Но беше прекалено стреснат и заслепен. А и пътят беше мокър. Движенията на фара станаха още по-хаотични. След това велосипедът се наклони и Яник падна на асфалта.

Прибрах фенерчето в чантичката до бинокъла и закопчах ципа. Огледах се, за да се уверя отново, че сме сами.

— Добре ли сте? — попитах, като се приближих до него. Той беше на четири крака, плюеше кръв и се опитваше да стане.

Яник простена, звучеше като човек, на когото са изкарали въздуха.

Отидох още по-близо, сърцето ми щеше да изскочи от гърдите.

— Не се движете — посъветвах го. — Може да сте зле ударен.

Той понечи да каже нещо в отговор. Не чух какво. Пристъпих към него и с всички сили седнах върху гърба му. Той изсумтя и падна на земята. Поставих двата си крака от двете страни на главата му, посегнах с облечените си в ръкавици ръце под брадичката му и я дръпнах силно назад. Чу се изпукване като от чупене на сухи съчки, вратът му се скърши и тялото му потрепна в предсмъртна агония под мен. Станах и веднага се отправих обратно към моста, където беше първоначалното ми скривалище. Извадих бинокъла и разгледах района. Никой. След това проучих ситуацията пред мен. Колелото на Яник беше катурнато, фарът хвърляше безполезно светлина нагоре към падащия дъжд, предното колело все още се въртеше бавно. Яник лежеше с лице към земята, от тялото му се издигаше пара, дъждът продължаваше да капе с пълно безразличие по него и наоколо. Изглеждаше като нещастен случай: велосипедист, прекалил със скоростта в тъмното по мокрия път, изгубил контрол над колелото и паднал по най-неподходящия начин. Нямаше причина някой да се усъмни, че е станало другояче, нямаше и как да докажат, че е убийство.

[1] REI — водеща верига магазини за стоки за планинарство, излети, къмпинг, спорт. — Б.пр. ↑

[2] Under Armour — фирма производител на спортни стоки. — Б.пр. ↑

[3] Лумен — единица за светлинен поток. Електрическа крушка от 100 вата има светлинен поток от 1100 лумена. — Б.пр. ↑

16.

Затворих ципа на чантичката, в която беше бинокъла, и се изтеглих към „Мелничарски път“. Изчаках няколко минути, докато от двете посоки изчезнаха приближаващи се светлини на фарове, след това изтичах през шосето и се върнах в колата. Отидох с нея до Сан Франциско в квартал Тендърлойн, където знаех, че има много бездомници. Оставих всичко, което беше по мен, до различни кофи за боклук по уличните ъгли, знаех, че дрехите ще бъдат прибрани, разпространени и усвоени от тълпите бездомници за часове, дори може би за минути. Бинокълът и фенерчето полетяха от моста на Сан Матео в тъмните и непроследими води на залива на Сан Франциско.

В Сан Матео намерих интернет кафене, което се казваше „Сайбър Лаундж“, и проверих от него форума, през който общувах с Канезаки. Беше празен. Оставих му съобщение: „Ян Яник, холандец, изпълнителен директор на «Деус Екс Текнолоджис» в Пало Алто, Калифорния, спонсориран от «Ин-Кю-Тел».“

Щях да изчакам до утре и тогава да се свържа с Хилгър. Две неща ми трябваша, ако исках да освободя Докс — информация и време. Ако веднага осведомях Хилгър за смъртта на Яник, щях да изгубя и двете. Не можех да чакам и прекалено дълго, защото рано или късно той щеше да научи, че Яник е умрял, а аз не исках да изглеждам като човек, който се опитва да печели време. Но можех малко да позабавя нещата. Съобщение сутринта, за да уговорим телефонен разговор за по-късно през деня, щеше да ми даде допълнителни двайсет и четири часа, дори може би повече. Ако имах късмет, през това време Канезаки може да се сдобие с нова информация.

Канезаки. Нямах да е доволен, като научи самоличността на първата жертва при свършен факт. Трябваше да разсея подозренията му по възможно най-добрия начин. Излязох и му се обадох от уличен телефон.

— Откри ли нещо? — попитах, когато той вдигна.

— Не. А ти не...

— Проследи ли телефонния номер?

— Държи апарата изключен. Не съм изненадан. Не провери ли форума?

— Да, току-що ти оставих съобщение там. Името и подробностите за първия човек в списъка.

— Нашият приятел ти е дал списък?

— Само първото име. И аз вече се погрижих за него.

— Значи вече... Беше тук преди четиридесет и осем часа. Как си могъл... сигурно ме пързаяш, трябва да си знаел името, когато беше при мен. Иначе нямаше да успееш толкова бързо.

— Не те пързаям. Знаех само, че трябва да отида в Калифорния. Информацията ме чакаше, когато пристигнах вчера. Имах късмет да изникне възможност. Нямаше как да ти кажа по-рано, затова ти казвам сега.

Настъпи дълго мълчание. Беше наясно, че съм знаел от по-рано. Но какво можеше да направи?

— Сега чакам второто име — продължих. — Веднага щом го получа, ще ти го предам. Междувременно прегледай каквото съм ти изпратил във форума и виж дали има някаква връзка с данните, които вече ти дадох. Доколкото зависи от мен, ще протакам, докато мога.

— Надявам се, че няма да ме изпържиш.

— И защо да го правя? И двамата искаме едно и също. Въпрос на съвпадение по време. Утре пак ще вляза във форума, става ли?

Той помълча малко и накрая каза:

— Става.

Върнах се в хотела и си взех дълъг горещ душ. След това запалих камината и седнах само по хавлия около кръста да гледам пламъците. Не бях ял повече от осем часа и реших, че трябва да сложа нещо в стомаха си. Но не бях гладен.

Исках да изпитам нещо. Облекчение, че откупих малко време за Докс. Ужас, че току-що съм убил човек, вероятно съпруг и баща, и то на километър от дома му, докато се прибираше при семейството си. Страх, че съм пропуснал някоя подробност и сега местната полиция, или по-лошо — Хилгър и неговите хора, са засекли координатите ми и затягат обръча около мястото, на което се намирам, и идват да ме убият.

Но не изпитвах нищо. Сякаш емоционалният ми гръбначен мозък беше прекъснат и мозъкът ми оставаше напълно безчувствен и безполезен.

Това, че бях безчувствен, ме притесняваше. Винаги така съм се чувствал, или по-точно — не съм чувствал нищо, след като отнема живот. Рационален, аналитичен, отчужден. Когато в Манила замръзнах пред невъзможността да травмирам дете, като убия баща му пред него, за мен беше един вид пробив, макар че го осъзнах чак по-късно. Беше първият знак, че не съм стопроцентов убиец, първата пукнатина в леда, от който бях направен. Но сега ледената ми същност се беше върнала. И изглежда не само за да изпълни задачата. А и за след това. Завинаги.

Тези неща на куп правеха всичко да изглежда много зле. Но по-лошото беше, че ми носеха... комфорт. Като любим стол или храна, с която си израснал, като стари износени обувки, които ти лепват по крака, след като дълго време не си ги обувал.

Казах си, че нямам причини да се притеснявам. Да бъда отново себе си, ми се струваше естествено и със сигурност беше много лесно. Реших, че може би трябва да се оставя на течението и да се примиря. Какъв смисъл имаше да се съпротивлявам? В края на краищата не можеш да спечелиш битка срещу себе си. Известно време съм бил разклатен, но ледената ми същност бе търпелива. Изчакала си е времето и когато е видяла своя миг, се е завърнала.

Не, не се е завърнала. Може би през цялото време си е била там. Както май винаги щеше да бъде.

17.

Рано на другата сутрин напуснах „Станфорд Парк“ и тръгнах по шосе 101 на юг. В интернет кафене в Сан Хосе влязох във форума, през който контактувах с Канезаки. Беше празен. Намерих друго кафене и проверих дали Хилгър ми е оставил нещо. Отново нищо. Написах му съобщение:

„Каж ми как да се свържа с теб по телефона.“

Премълчах, че Яник е убит. Не споменах и Докс. Искан да си оставя отворени възможности.

Изглежда имах малко време на разположение. Реших да се върна в Лос Анджелис по крайбрежния маршрут. Странни обстоятелства ми дадоха шанса да сбъдна мечтата си да карам по брега, но пък щом ми се предоставяше, защо да не се възползвам? Освен това щях да имам възможност да мисля.

Гледката беше прекрасна. По пътя апетитът ми се възвърна и спрях в Кармел да обядвам. Натъкнах се на италиански ресторант на име „Казанова“ в уютна старовремска сграда. Обядвах във вътрешния двор, стоплен от яркото слънце. Храната беше превъзходна: брускети с местни домати, гордостта на града, лингуини с пресни гъби и лук шалот, шоколадов пай с нуга. И всичко това придружено от прекрасно шардоне на винарната „Хъдзън Виниярд“. Само то си струваше разходката дотук.

Беше от онзи тип заведения, които Дилайла харесваше и в каквито аз обичах да я водя. Хрумна ми, че не е лошо да ѝ се обадя. Но не знаех какво да ѝ кажа. Работата ѝ и светът, който обитаваше, налагаха своите правила, но извън това Дилайла беше най-етичният човек, когото познавах. Не исках да ѝ казвам какво съм извършил току-що. Нямах желание да чуя подозрението в гласа ѝ, ако откажа да отговарям на въпросите ѝ. И със сигурност не исках да ме съди.

Достатъчно ми беше с Мидори и нямах намерение да се примирявам с подобно отношение от страна на Дилайла. Как би могла да ме разбере? Как би могъл да ме разбере който и да е, без да е преживял това, през което бях преминал аз?

Да, но Дилайла те познава по-добре от всеки друг. Тя ще те разбере.

Глупости. Никой никога няма да ме разбере. Казват, че разбират, но не е така.

Продължих на юг със спуснати прозорци и отворен шибидах, вятърът развяваше косите ми, При Биг Сур пътят се стесни, трафикът намалю, магазините, къщите и другите признаци на живот бавно започнаха да изчезват. Виждах около себе си предимно тихи поляни, хълмове, покрити с борови гори, и тихоокеански скали с полепнали по тях миди. Нагоре-надолу, наляво-надясно, с всеки завой се разкриваше нова, още по-впечатляваща гледка. Океанът искреше на двеста метра под мен, чувствах се все едно карам по ръба на света, през някакви тайни и сурови места, отвъд досега на цивилизацията, отвъд понятията за спасение и разкаяние, там, където всичко съществува само по себе си, където към преминаващите живи същества, изпълнени със страхопочитание, не се проявява нито гостоприемство, нито враждебност, нито каквото и да е друго отношение.

Сан Симеон. Писмо Бийч. Санта Барбара. Слънцето се снижи над водната шир, тя пожълтя, после порозовя и накрая от хоризонта към мен тръгна яркочервена ивица, която в края си преминаваше в тъмносини нюанси. Чудех се дали Дилайла някога е минавала по този маршрут и си представях какво би било да сме двамата и да наблюдаваме как денят постепенно поляга под обсипания със звезди небесен купол. Опитах се да отпъдя тази мисъл, но тя не искаше да си тръгне.

Продължих да карам и след като се стъмни. Вече го нямаше огрението от слънцето пейзаж, който ме разсейваше, и умът ми се зарея, но в лоши пространства. Мислех за Яник и това, което му бях отнел. Осъзнавах, че нямах друга възможност, изборът беше той или Докс. Сетих се за Хилгър, но разкаянието и съжалението ми бяха засенчени от омраза и хладен гняв. Първо да спася Докс, напомних си. После ще дойде ред и на Хилгър. Търпение. То ще ти помогне нещата да се обърнат в твоя полза.

Спрях в Санта Моника и проверих форумите. Нищо от Канезаки. Кратко съобщение от Хилгър:

„Обади ми се в 8 часа по Гринуич.“

Осем часът по Гринуич... това значеше полунощ в Калифорния. По дяволите, тук вече беше почти осем. Още няколко часа и щях да изпусна времето на обаждането. Хрумна ми да го направя, да му кажа, че съм видял съобщението прекалено късно, и така да дам на Канезаки още малко време да поработи върху информацията. Но реших да не рискувам. Ако Канезаки не е намерил нищо досега, значи нямаше вероятност да го направи и по-късно, освен ако не му дам още данни. А с обаждането си до Хилгър може да изтръгна нещо ново. Пък и исках да проверя как е Докс.

Помислих известно време. Съобщението на Хилгър беше оставено в девет сутринта, което значеше полунощ или по-късно почти в цяла Азия. Предположих, че Хилгър е спал, преди да отвори съобщението, и го е направил вечерта по моето време и сутринта по неговото. Доста логично предположение, което ми говореше, че той все още е някъде в Азия на яхта, както каза и Докс. Не беше много като информация, но колкото повече парчета имах, толкова по-добре щях да мога да анализирам и разпозная всяко едно от тях, преди да успея да сглобя целия пъзел, както се надявах.

Обадих се на Канезаки от уличен телефон.

— Внимание! — казах му. — Ще има обаждане точно в осем часа по Гринуич. След по-малко от четири часа. Ако имаш възможност да проследиш сигнала, тогава е моментът. Ще го задържа колкото мога по-дълго.

— Не знам — отвърна той. — Щом нашият човек е достатъчно предпазлив да си държи телефона изключен през останалото време, съмнявам се, че ще сглупи да се обади от небезопасено място.

Канезаки доста беше израснал откакто го видях за първи път, но все още имаше дразнещата склонност да се опитва да се изфука колко е умен, като говори очевидни неща.

— Разбира се, че няма — съгласих се с него. — Но това е още едно парче информация, с което да работиш. Бих предпочел да знам

откъде се обажда. А ти?

Настъпи кратко мълчание, докато той проумее упрека ми.

— Прав си — призна след малко.

— Ами човекът, за когото ти изпратих информация? Нещо ново?

— Не.

— А спонсорството на държавния фонд? Нали не вярваш, че е съвпадение?

— Не вярвам, че е съвпадение, но все още не съм успял да стигна до нещо полезно по тази следа.

— Добре тогава. Осем часът по Гринуич. Ще ти се обадя, като приключа с него.

Ядох бурито и плодов мус в заведение на кея, след това убих малко време с разходка, за да се разкърша след следобедното шофиране. Точно в полунощ отидох до един уличен телефон и се обадох.

Звънна веднъж и чух гласа на Хилгър:

— Да?

Забелязах, че вдигна веднага. Сигурно е решил, че предишния път ми е показал надмощието си, и сега не смяташе, че има нужда от нови демонстрации.

— Готово — казах.

— Знам. Добра работа. Оплакваше се, че имаш само пет дни, а се оказа, че и два са ти достатъчни.

Може би наистина вече знаеше за Яник. Може би блъфираше, за да ме впечатли с информираност. Нямаше особено значение кое от двете е.

— Дай да говоря с Докс — казах.

Настъпи кратка пауза и след това чух баритона на снайпериста, приглушен от високоговорителя.

— Докс е.

— Как си?

— Отегчен. Това е най-скупната банда глупаци на света, с която ми се е налагало да прекарвам времето си. В днешни дни морските пехотинци не са на ниво.

Казваше ми, че не го оставят сам, че непрекъснато има някой с него. С малко късмет щяха да забележат само обидата, а не скритото послание. Но защо споменава морските пехотинци?

Чух припукване и после пак гласа на Хилгър.

— Стига ти толкова, чу го, добре е.

За втори път му измъкваше телефона на пожар. Морските пехотинци... Дали Докс се канеше да ми каже това и първия път, когато Хилгър прекъсна разговора ни? И какво имаше предвид сега? Хилгър беше армейски офицер. А хората му? Дали Докс не се познаваше с някой от тях от службата си в морската пехота? Или пък е разбрал по някакъв друг начин, че са оттам? Защо Хилгър винаги така прибързано прекъсваше разговорите ни? Изведнъж ми хрумна нещо, което ме разтревожи... Беше малко изсмукано от пръстите, но все пак...

— Дай ми го пак — настоях.

— Не.

— Дай ми го. Ти ще слушаш. Просто искам да съм сигурен, че е той, а не някой от твоите хора, който му имитира гласа.

Мълчание. След това чух гласа на Докс.

— Да.

— Кой е любимият ти хотел в Банкок?

— Какво?

— Любимият ти хотел в Банкок?

— Какво е това? Не вярваш, че съм аз ли?

— Оставят ни да говорим само секунди, а твоят акцент лесно се имитира.

— Какъв акцент?

— Ти ми кажи.

— Ако чуят отговора ми, няма да мога повече да припаря там. И това би било истинска трагедия.

Трябва да е Докс. Никой друг не може да е толкова нагъл при тези обстоятелства. Но все пак.

— Името му, дявол да те вземе!

— Виж, харесвам хотела заради огледалата в баните. Опитах се да ти кажа за тройката, която си спретнах в една такава баня, помниш ли? С две тайландски хубавици. А ти ме прекъсна и заяви, че не искаш да слушаш.

Въздъгнах дълбоко. Той беше. Хотелът беше „Сукотай“, точно така. И да, бях го прекъснал, когато се опита да ми разкаже тази история.

Чух, че местят апарата, а след това и гласа на Хилгър.

— Доволен ли си? — попита.

— Да — отвърнах. — Изпълних си ангажимента. Сега го пусни да си ходи.

— Не си свършил с ангажиментите. Имаш още две задачи.

Е, струваше си да опитам.

— Тогава ми кажи какви са.

— Още не. Малко си напред с плана.

— По план ли вършим всичко?

— Човекът още не е кацнал където трябва. Веднага щом стане, ще ти дам нужната информация.

От една страна, това ми хареса, защото печелех допълнително време. Но от друга — пак лоша работа, не ми допадаше възможността Хилгър да ме проследи, докато гоня жертвата си. Надявах се Канезаки да намери нещо, с което да ми помогне да приключим по-бързо.

— За колко време говорим? — попитах.

— Четиридесет и осем часа. Като изминат, си провери форума — и затвори.

Обадих се на Канезаки от уличен телефон.

— Засече ли го? — попитах.

— Засякох го. В Джакарта е. Или поне е бил там, докато говорихте по телефона.

Стиснах силно слушалката.

— Къде в Джакарта?

— Изглежда е в Плуит^[1], на кея за яхти.

— Можеш ли да бъдеш малко по-точен?

— Адрес ли искаш? Знам само, че е до клетка за мобилни телефони в Плуит. Без официална молба до Националната агенция за сигурност, която би предизвикала доста въпроси и би отнела месец, не мога да ти кажа точния адрес. Мога да ти дам само клетката. От това, което успях да засека, или е в Плуит, или малко по-навътре в Яванско море.

Помълчах известно време. Прав беше, държах се неразумно. Но по дяволите, толкова близо бях да го хвана...

— Държи нашия приятел на яхта — казах. — Вероятно са били на док в Джакарта, докато се обадят или за да влязат в интернет от някой клуб, кой знае. Но с яхтата винаги могат да се придвижат до

някой от седемнайсетте хиляди острова, само шест хиляди от тях са обитаеми, а имаме и трийсет и шест хиляди километра брегова ивица. И това, ако приемем, че останат в Индонезия и няма да се местят в друга страна. Мамка му, не става по-добре отпреди, когато знаех, че е в Азия.

— Още едно парче от пъзела — подхвърли Канезаки след известно мълчание. — Както ти ми каза.

Въздъгнах. Отново беше прав.

— А ако комбинираш тази информация с предишната, която ти дадох? — попитах. — Визите, предишните им известни местонахождения, подкрепата на държавния фонд?

— Съмнявам се да доведе до нещо. Няма как да търся в пътническите архиви по местонахождение, мога само по име. Очевидно нашият човек не пътува под собственото си име. Затова ще стане бавно.

— Добре — промърморих, опитвайки се да потуша нервността си. Имахме толкова много парчета... но все още от тях нищо завършено не се получаваше. Без повече информация ни бяха напълно безполезни.

— Ами ти? — попита той. — Разбра ли нещо от обаждането? Нещо, по което да работим?

— Не. Ами... може би един от хората, които държат Докс, е или е бил морски пехотинец. Мисля, че Докс се опита да ми подсказе нещо такова, но не съм сигурен.

— Добре, ще видя дали мога да открия повече по тази следа.

И макар че му вярвах, знаех, че едва ли ще излезе нещо. Почти безполезна информация.

— Както и да е, това е всичко — отсякох. — Хилгър ще ми прати информация за следващата задача след два дни.

— След два дни? Значи пак ще спечелиш време, за да...

— Нищо няма да правя. Твърди, че човекът още не е кацнал където трябва, ще стане чак след четиридесет и осем часа. Трябва само да чакам. Ако изровиш нещо през това време, много ще ми помогнеш.

— Иначе?...

— Да, точно така. Иначе преминавам на номер две от списъка.

— Господи... — чух го как въздъгна.

— Стига с това „Господи“... — изръмжах. — Няма да позволя нищо да се случи с приятеля ми.

— Да, но...

— Глупости. Не искам да слушам. Не и от човек, който не си е цапал поне веднъж ръцете с кръв. Цапал ли си ги? Някога? Или винаги пращаш други хора да ти вършат мръсната работа, а ти си спиш като шибано бебе нощем?

Последва дълго мълчание.

— Не те съдя — проговори той след това. — Просто съм... малко уплашен. Това е. Опитвам се да помогна.

Гледах как хората минават покрай мен. Група тийнейджъри се смееха, разкривайки прекрасни ортодонтски усмивки. Носеха опърпани джинси, които струваха сигурно по двеста долара. Мъже, по чиито лица не се бяха отпечатали по-големи тревоги от просрочена ипотека, заличени успешно с ботокс. Жени с голи кореми, преминали през липосукция, и огромни изкуствени гърди. Река от добре отгледан егоизъм, заразата на прикритата с надменност неувереност. Мразех ги. Всичките.

— Там ли си? — чух Канезаки да пита.

— Да.

— Ако нямаш нищо против, а ти сигурно имаш, искам да ти кажа, че напоследък ми изглеждаш доста изнервен.

— Прав си, имам нещо против.

— Споменавам го само защото...

— Защо?

— Няма значение.

— Какво? Просто го кажи.

Той въздъхна.

— Не отблъсквай хората, които се опитват да ти помогнат. Не можеш да си го позволиш. Нито пък нашият приятел, който е в беда.

— Ако се опитваш да ми помогнеш, а не да ме използваш — тогава помогни ми.

— Виж, искам нещо от цялата работа, така е. Бях напълно откровен с теб. Но това не означава...

— Точно това означава — извиках. — Точно това. Кога ще пораснеш и ще разбереш, че не може хем така, хем иначе?

Треснах телефона и стиснах юмруци, за да потисна желанието си да строша нещо. Един стон си проправи път нагоре през гърлото ми. Ако не го бях сподавил, щеше да се превърне в ръмжене.

Вдигнах очи и видях три яки колежанчета, които ме наблюдаваха от пет метра разстояние. Бели, но облечени като рапъри от гетото. Осъзнах, че са се спрели заради моето избухване.

— Кротко, пич — каза единият.

Стоях напълно неподвижен. Но вътре в мен всичко бушуваше: нуждата да избягвам неприятностите, за да мога да се съсредоточа върху Докс; завладяващото желание да убия трите момченца, които ме гледаха като екзотично животно в зоопарк. Представих си как ги връхлитам като обърната наопаки косачка, как ги разрязвам, разкъсвам, изкормвам, изтърбушвам. Почти чувах фалцетните им ужасени и смаяни писъци, помирисвах топлата кръв, която се лееше от тях. Стиснах зъби, взрях се в тях и им се усмихнах налудничаво. Дишах тежко заради усилието, с което едвам се удържах, молех се някой от тях да каже или направи нещо, за да наруши крехкото равновесие и да ме накара да загубя контрол.

Единият фрасна момчето, подхвърлило ми „Кротко, пич“, по врата и го бутна напред.

— Да си вървим, човече — подкани.

Другият кимна и безмълвно се съгласи, вероятно разпознавайки с птичия си мозък хищника преди да нападне. Тримата се отдалечиха, а и аз някак си успях да се удържа да не ги нараня. Озърнах се. Няколко души усърдно гледаха в друга посока. По дяволите, привлякъл съм вниманието към себе си. Глупак. Извадих носната си кърпа и избърсах слушалката на уличния телефон, като прикривах действието с тяло, след това се отдалечих, привел глава. Намерих друг уличен телефон и се обадох на безплатния номер на хотелите „Хилтън“. В Бевърли Хилс имаха свободна стая, дали я исках? Казах им, че я искам и скоро ще пристигна. За една нощ е идеално. Просто минавам оттук.

Така или иначе бях наел колата за седмица, реших да я задържа. Беше по-добре да се придвижвам с нея, отколкото с автобус или такси. Нямаше къде да ходя през следващите два дни. Можех да остана тук. Навигационната система ме отведе на булевард „Санта Моника“ и след това на изток до Бевърли Хилс. Карах през редуващи се участъци със слаба жълтеникава светлина и спокоен градски мрак, вътрешността на

мерцедеса потрепваше леко при преминаването край улична лампа. Мракът се разпръскваше и разкриваше тайните си, след това отново всичко се скриваше. Бездомниците ми хвърляха по някой безразличен поглед, все едно бяха морски същества, а аз — преминаваща батисфера. Разбити фасади на магазини, стени с графити, строителни площадки, потънали под множество плакати. Клошарка се скри в мрака, хванала главата си с ръце, още една душа, погълната от големия град.

На няколко километра от хотела, веднага щом бетонът се смени с палми, а графитите — с блесналите витрини на бутици, включих стария се телефон, за да проверя гласовата поща. Част от мен се надяваше да има съобщение от Дилайла, но останалата част изпитваше ужас от него.

Секунда след като включих аппарата, той извънтя. Погледнах дисплея и с изненада установих, че точно в този момент ми се обаждат Дилайла.

Поколебах се, докато извънтя още два пъти. След това се обадох:
— Здравсти.

— Трудно откриваем си — укори ме тя. — И не връщаш обажданията.

Мислех да ѝ кажа няколко неща. Но накрая от устата ми излезе само едно:

— Съжалявам.

— Знаеш ли колко пъти ти звънях с надеждата, че ще те хвана, когато телефонът ти е включен?

— По всичко личи, че много.

— Някакви новини?

— Има. Засега той е добре.

— Срещна ли се с...?

— Срецнах се.

— И?

— Разбрах някои неща. Но не достатъчно.

— Къде си сега?

— Аз... — започнах, но се спрях. — Не знам къде съм.

— Искам да те видя. Просто ми кажи къде си.

— В Калифорния. Но...

— Имам малко свободно време. Напиши ми къде си във форума. Ще долетя при теб.

Исках да дойде, но не съвсем.

— Не трябва да идваш — опитах се да я разубедя. — Не бива да се замесваш в това.

— Каза, че се чувстваш обвързан с мен. Наистина ли го мислеше?

Въздъгнах.

— Боже, колко си упорита.

— Това ли искаше да кажеш?

Известно време мълчах.

— Знаеш, че е така.

— Тогава идвам при теб. Само ми кажи къде.

— Имам само два дни...

— Пусни ми съобщение сега и утре следобед съм при теб.

Хрумнаха ми десетки аргументи против. Но казах само:

— Трябва да се добера до компютър.

— Добре. И ми дай името, под което се подвизаваш там. Ще направя резервация и ще им кажа да те пуснат. Ако им покажеш лична карта, няма нужда да ме чакаш.

Мълчахме известно време. Аз проговорих пръв.

— С какво си облечена?

Тя се изсмя тихичко.

— Ще се видим утре.

Стомахът ми се сви от противоречиви емоции. Чаках да чуя и друго, тя да каже още нещо, но вече беше затворила.

Намерих интернет кафене в Западен Холивуд и пуснах съобщение на Дилайла, че съм в Лос Анджелис. След това отидох в хотела. През бизнес центъра им проверих сайта на „Ер Франс“ — предполагах, че Дилайла ще лети с тази компания, ако иска да не прави прехвърляния. Имаше два полета, които можеше да вземе. Единият пристигаше в 3,50 следобед, а другият — няколко часа по-късно — в 6,55.

Лежах дълго на леглото и мислех, опитвах се да се отпусна. Исках да я видя, но в същото време се боях от това. Страхувах се как ще ме възприеме. Което, разбира се, беше глупаво. Защо изобщо ми

пукаше какво мисли тя или някой друг за мен? Кой ли можеше да ме разбере...

Никой не може да ме разбере. Никой.

Докато лежах в поредното анонимно легло в поредния неизвестен хотел, все още в занаята, който явно никога не бях напуснал, си мислех, че трябва да оставя Дилайла да си тръгне. Връзката ми с нея вече ми се струваше без бъдеще, неприложима, абсурдна. Какво бихме могли да имаме с нея? Отделни апартаменти в чужд град, мисли и живот, които нямаме право да обсъждаме?

Нямаше значение. Каквото и да имаше между нас, то си беше отишло, беше просто още един миг, превърнат в спомен. Трябва просто да го приема. Трябва да продължа нататък сам. Само за това ставах. И само в такъв начин на живот можех да имам доверие.

[1] Плуит — административен район в северната част на Джакарта, столицата на Индонезия. В него има предимно жилищни сгради. — Б.пр. ↑

18.

Дилайла пристигна на международното летище на Лос Анджелис малко преди четири следобед калифорнийско време. В Париж беше почти един след полунощ, но тя подремна по време на полета и не се чувстваше никак уморена. Летенето на запад беше лесно. Обратният път беше по-тежък.

Носеше само една чанта през рамо, тъмнокафява „Ботега Венета“ с класическа плетка от естествена кожа. Седна в таксито по-малко от двайсет минути след като кацна. Двайсетгодишният шофьор с хубава усмивка предположи, че е от Западна Африка, а тя му каза да я откара в Бевърли Уилшър, въпреки че резервацията, която направи, беше в Бел Еър. Беше малко вероятно някой да я причаква на летището и да се опита да я проследи, но тя искаше да се увери в това, преди да отиде на истинското място.

— Да минем по „Сепулведа“ и после по булевард „Джеферсън“ — добави тя.

— Сигурна ли сте, госпожице? По шосе 405 ще е по-бързо.

Знаеше го и точно затова искаше да мине през града. По околоръстното с трафик като този в Лос Анджелис щеше да е невъзможно да разбере дали някой я следи. Между таксито и преследващата кола можеше да има петдесет други. А по маршрута през града щеше да има по-малко коли и повече пешеходци. Всеки път, когато таксито завиваше, Дилайла щеше да проверява дали някой не завива заедно с тях. Ако кола завие няколко пъти заедно с таксито, това може да е съвпадение. Но ако го прави по целия път от летището до Бевърли Хилс, вече е различно.

— Просто искам да разгледам града — обясни Дилайла.

Шофьорът смръщи чело и се усмихна.

— Разбира се, разбира се. Вие... в Лос Анджелис ли живеете?

Дилайла отгатна какво си мисли той и също се усмихна. Тя очевидно добре познаваше града, но ако живееше тук, защо ще иска да го разглежда? А и с нейния външен вид той се чудеше дали не е някоя

знаменитост, която не може да разпознае. Дрехите ѝ също потвърждаваха хипотезата, че е известна: класически шлифер на „Бърбъри“, оставен разкопчан, защото южният калифорнийски следобед беше сравнително топъл; кремав кашмирен пуловер с изрязано деколте, гарниран с дълга златна верига, ботуши с платформи в шоколадов цвят, закопчани върху прилепнали джинси. Често ѝ отправяха въпросителен поглед, който сякаш питаше: „Дали е известна?“ Нито я радваше, нито я дразнеше, но от време на време се възползваше.

— Живяла съм тук — отвърна тя и обърна очи назад, докато завиваха по „Сепулведа“, за да запомни колите, които ги последваха.

— О, разбира се — каза шофьорът и тя знаеше, че също ще погледне назад, за да види дали не ги следват папараци, или ако не заради това, то да се увери, че не я преследва детектив по поръчка на любовника ѝ. Втората версия, отбеляза тя наум, не беше точно невярна, а по-скоро непълна.

Докато пътуваше, си мислеше за Джон и Докс. Притесняваше се и за двамата. За Докс — по очевидни причини, а за Рейн — защото знаеше, че е твърдо решен да помогне на приятеля си и по тази причина преценката му беше замъглена. Помнеше как се издъни със сигурността миналата година, когато отиде да види Мидори и детето им. И Дилайла тогава се опита да го предупреди. Чудеше се какво им има на мъжете, че така се встрастяваха в непосредствените неща, които вършеха, и изпускаха от очи важните цели. Обичаше мъжете повече от всички други същества, но трябваше да признае, че без тях светът би бил по-добро място, тъй като би се управлявал само от жени.

Когато стигнаха в Бевърли Уилшър, тя вече беше сигурна, че няма опашка. Въпреки това смяташе да измине известно разстояние пеша, за да е напълно уверена. Освежи се в една тоалетна, след това тръгна из Бевърли Хилс. Слънцето вече залязваше. Направи поредица от тактически ходове, за да заблуди евентуалния преследвач. След час вече беше напълно доволна от мерките, които взе, и хвана друго такси.

Преди да тръгне от Париж, провери форума и разбра, че Рейн е в Лос Анджелис. Веднага си помисли за Бел Еър и любимия ѝ хотел в южна Калифорния. Беше отсядала два пъти там и се беше влюбила в него: луксозен, но ненатрапчив оазис с розови гипсови замазки, сграда в колониален стил, невероятно усамотена в сърцето на големия град

сред акри цветна градина, тихо течащи фонтани под балдахин от стари дървета. Хотелът беше популярен сред холивудските звезди от откриването му през 1946 година заради спокойствието, сигурността и разбира се — дискретността си. Беше пратила на Джон името и местонахождението му и самоличността, под която смяташе тя да се подвизава. „Просто кажи, че си с Лора Купфер, — беше му писала, — и ще те настанят.“ След това се обади в хотела, плати предварително за Градинския апартамент, обясни, че трябва да дадат ключ на господин Кен, който ще пристигне преди нея, и помоли да го пуснат в стаята ѝ. Таксито я остави на тихата уличка в жилищния квартал пред сградата. Мина по покрития каменен мост и веднага я погълна красотата на мястото. В тъмното под моста течеше вода, буйните клони на древните чинари от едната ѝ страна бяха огрени от прожектори ниско на земята. Усети аромата на портокалов цвят и босилек и изведнъж осъзна, че умира от глад.

Фоайето приличаше на уютна и подредена с вкус всекидневна, изцяло с тапицирани мебели, пейзажи с позлатени рамки по стените, ненатрапчиви произведения на изкуството. Осветлението беше точно каквото трябва, не прекалено ярко, но не и прекалено приглушено. Помещението излъчваше кротко гостоприемство, в него ухаеше на дърво и откъснати цветя. В откритата камина гореше огън.

Дилайла отиде до рецепцията и се представи като Лора Купфер. Разбира се, госпожице Купфер, добре дошли, отвърнаха ѝ администраторите. Господин Кен вече пристигна, дали искате да ви придружим до Градинския апартамент? Тя благодари, но отказа, предпочитала да се поразходи сама до там.

Мина през терасата с балюстради, стъпките ѝ отекнаха тихо. Чу разговор и приглушен смях — няколко души вечеряха под запалените градински лампи във вътрешния двор пред ресторанта, но с изключение на тях всичко друго внушаваше на Дилайла, че е съвсем сама тук. Стигна до Градинския апартамент, отключи вратата и влезе във всекидневната. Светеше, но не видя Рейн.

— Джон? — повика го тя.

Не последва отговор. В каменната камина гореше огън и тя усети лек, приятен мирис на дим във въздуха. Върху теракотения под имаше дебел осъвременен ориенталски килим с флорални мотиви. Тапицираните столове и кушетката, подредени около малка дървена

масичка в средата на килима, бяха празни. Нямаше дори вестник, захвърлено сако или празна чаша. Освен запалените лампи и горящата камина всъщност нямаше никакви други признаци, че в стаята има човек. Изведнъж се притесни. Рейн имаше умели врагове, виж какво се бе случило с Докс.

Но веднага си каза, че преиграва. Хотелът имаше опит в опазването на бляскавите холивудски знаменитости. Тук те бяха в пълна безопасност. И дори гардът му да бе паднал, Рейн все още беше най-педантичният, внимателен и параноичен тактик, когото познаваше. Просто беше излязъл — плуваше или се упражняваше във фитнеса, може би се разхождаше из градината.

Влезе в спалнята, като инстинктивно се оглеждаше. Пак никаква следа от него — нямаше разхвърляни дрехи, нито дори гънчица от сядане на леглото. А, ето, на едното нощно шкафче имаше бутилка „Гленморанги“ от 1971 година. Хубаво малцово уиски, това със сигурност вече беше Джон. Хвърли поглед към гардеробната и видя тъмносин кашмирен блейзер на закачалка, чифт обувки „Кемпър“, които веднага позна, сложени прилежно една до друга в ъгъла. Усмихна се. Знаеше, че някои жени биха убили за толкова подреден мъж, но на моменти си беше направо плашещо. На Рейн му бе вродено да се движи и да обитава пространства, без да оставя следи.

Влезе в огромната баня с приятни бели плочки, огледала и разумно осветление и намери няколко тоалетни принадлежности в шкафчето. А после до мивката — бележка. Добре. Взе я. „Тук съм — пишеше в нея. — Ще се върна до 7 часа.“

Погледна си часовника. Шест и петнайсет. Почувства се малко раздразнена, че не я чака, и се почуди какво ли прави. Досети се, че бележката е реверанс към нея: той мразеше да прави каквото и да било, което би накарало някой да го чака на определено място, независимо дали ставаше въпрос за ресторантска резервация или просто бележка, която казваше къде е. Неясното послание беше компромис, но тъй като го познаваше, тя щеше да си попълни празните места, той беше сигурен в това.

Предположи, че е отишъл да тренира. Фитнесът беше точно зад ъгъла. Ако не е там, тя просто ще го изчака тук. Надникна във вътрешния двор — донякъде по навик, от съображения за сигурност, но също така и от любопитство — и това, което видя, й хареса:

джакузи с гореща вода сред калдъръма, вдигащата се от него пара беше осветена от подводна лампа; два шезлонга, обградени с папрат и хибискус; висока тухлена стена от всички страни. Представи си как после с Джон ще влязат в джакузито и леко потрепери. Взе си набързо душ и излезе да го потърси.

Фитнесът се помещаваше в просторна постройка, която някога е била нечий дом, а сега беше изтърбушена отвътре, покрита с мокет и оборудвана с най-модерни уреди. Имаше висок таван и огромни прозорци. Дилайла се огледа и веднага съзря Рейн. Беше застанал в ъгъла бос, по шорти и тениска и правеше клекове. Погледа го очарована. Знаеше, че тренира, беше ѝ разказвал за самостоятелните си упражнения, но никога не го беше виждала да ги прави. Клякаше и ставаше бързо, като от време на време отмяташе мокри кичури коса от очите си. Нямаше представа колко клека вече бе направил преди появата ѝ, но изброи двеста и петдесет, след това още петдесет, при които с всяко изправяне подскачаше във въздуха.

Той спря за миг и тя усети, че се кани да огледа прозорците. Скри се и изчака малко. Искаше да продължи да го гледа.

След няколко секунди се върна обратно. Рейн правеше лицеви опори на земята, този път бавно, спускаше се, почти опираше чело в пода, задържаше и изправяше ръце. Тя преброи десет такива опори, след което той се извъртя с гръб към земята и направи още толкова. Тъмна ивица пот се спускаше по предницата на тениската му.

Преобърна се и стана, а Дилайла пак се изтегли от полезрението му. Когато надникна обратно, той висеше на висилка с широко разтворени ръце. Тя се взря и се почуди дали се държи само на пръсти? Да, така се държеше. Направи двайсет набирания, след това скочи на земята и започна да се боксира с въображаем противник пред огледалото. Не, не беше с въображаем противник, даде си сметка тя. Упражняваше елементи, които тя познаваше, нанасяше удари, риташе, правеше нещо като карате ката. Когато се обърна, зърна лицето му. Очите му бяха затворени. Напрегнатото му изражение я изненада, дори разтревожи. Това не беше танц, тя го знаеше много добре, а движения, които беше използвал и можеше пак да използва, за да убива. Чудеше се какво или по-точно кого си представя той в момента, за да са толкова сурови чертите му, и предположи, че сигурно е Хилгър. Знаеше, че дълбоко в Рейн има много черна енергия, която рядко

пускаше на повърхността. Това негово качество я интригуваше неимоверно и трябваше да признае, че беше едно от нещата, които я привличаха към него, но той никога не я допускаше там. Дилайла си бе създавала представа за тази му част само от редки и случайни надниквания. Чудеше защо ли си е позволил така да се отпусне сега, в помещение с толкова много прозорци. Сигурно беше заради усещането за усамотеност, което хотелът създаваше. Осъзна, че е задала неправилния въпрос: може би не се е отпуснал по собствена воля, а просто бе изгубил контрол над себе си. Във всеки случай никога не го беше гледала толкова дълго, без той да подозира, а от това се почувства еднакво очарована и възбудена.

След още пет минути упражнения Рейн започна разтягания и Дилайла разбра, че се насочва към приключване на тренировката. Отдалечи се от прозореца и се върна в стаята.

След малко, както бе седнала пред камината под приглушеното осветление, чу превъртането на ключ. Стана и видя как вратата първо се откряна, после се отвори по-широко и Рейн застана пред нея.

— Здравсти — поздрави я той и я огледа от главата до петите. Беше тонизиран от тренировката и на нея ѝ хареса как тениската му беше полепнала по тялото.

— Здравсти — отвърна тя и се усмихна. Смяташе да му се накара, че не е бил в стаята, когато е пристигнала, но точно в този момент се радваше, че го вижда.

Той заключи вратата, приближи се до нея и леко я целуна. Тя се пресегна към тила му, хвана го и удължи поздрава, превръщайки го в още по-интимен акт.

Той вдигна потните си ръце като хирург, приготвящ се за операция.

— Мокър съм — каза.

Тя тихо се засмя.

— Аз също. Но умирам от глад... Защо не вземеш душ и да отидем някъде да хапнем?

Предпочетоха ненатрапчивия лоби бар пред по-помпозния ресторант и седнаха един до друг на ъглова маса сред тъмна ламперия, приглушена светлина и пламналите дърва в камината. Той ѝ изглеждаше добре след седмица раздяла, небрежен в изтърканите си джинси, карирана памучна риза и кашмирено сако. Тъмната му коса

все още беше мокра от душа. Дилайла си поръча голямо парче телешко филе със сирене, Рейн — печено пилешко с царевична каша, а двамата си поделиха порция гъши пастет и салата от омар. Рейн избра бутилка бордо „Линч-Багис“ от 1989 година. Докато ядяха и пиеха, тя му задаваше въпроси и се опитваше да пресеява отговорите.

— Какво иска Хилгър? — попита тихо. — Защо прави всичко това?

Рейн мълча почти минута, като търкаляше между пръстите си столчето на чашата, впил очи в течността в нея. Точно когато Дилайла вече си мислеше, че няма да ѝ отговори, той каза:

— Иска да изпълня три задачи.

Нямаше нужда да пита какви са задачите. А и знаеше, че не може да ѝ каже подробности. От друга страна не беше сигурна, че иска да ги чуе.

— Какво ще правиш? — попита.

Той пак притихна за дълго. След това отговори:

— Ако не изпълня задачите, Хилгър ще убие Докс. Ако ги изпълня, той ще го убие веднага щом приключи.

— Не само това. Той може...

— Да, вероятно една от задачите ще бъде капан, в който да ме премахне. Знам. Затова трябва да открия къде държат Докс и да го освободя. Няма друг начин той да излезе жив от тази работа.

Не можеше да не се съгласи с думите му.

— Значи ще печелиш време — предположи тя.

Рейн кимна.

— Време и информация. Една от причините да искам да се видя лично с Хилгър беше да го накарам да се движи. Трудно е да откриеш човек, замръзнал на едно място. Като се движи, оставя следи.

— Остави ли?

— Засега само частични. Знам, че държи Докс на яхта и по време на един от телефонните ни разговори е бил в Джакарта. Вероятно плава покрай индонезийските острови, а може и да ходи до пристанищата на съседните държави. Опитвам се да стесня обхвата.

Дилайла си даваше сметка, че не трябва да го пита дали вече е изпълнил някоя от задачите. Интуитивно усещаше, че е така. Но не беше приключил с всички. Имаше и още. Господи!

Отпи от виното и се замисли.

— И си сигурен, че Докс... Той кимна.

— Говорих с него два пъти. Първия път Хилгър му приложи някакво мъчение, накара го да крещи. Вика дълго време.

От равния му тон и непроницаемото изражение човек можеше да остане с впечатлението, че описва нещо, което е видял по новините, а не че е чул как измъчват приятеля му. Какво ли му струваше да си спомни и разкаже този епизод така безстрастно?

Тя го хвана за ръката и го погледна в очите.

— Съжалявам, Джон.

Той леко поклати глава, очите му още бяха впити в чашата с вино.

— Хей — повика го тя.

Протегна свободната си ръка към брадичката му и нежно обърна лицето му към нейното. Очите им се срещнаха и леденият му поглед я накара да потръпне. И преди беше виждала тази хладина в очите на Гил, колегата ѝ, зловец и ефективен убиец, който умря в Хонконг. Но очите на Гил винаги бяха такива, в тях нямаше нищо друго. Много по-страшно беше да види това изражение в очите на Джон, когото познаваше по-добре и който беше толкова скъп на сърцето ѝ.

Той премигна и внезапно очите му се оживиха и станаха същите като преди. Преглътна и отмести поглед.

— Ти... въз... искаш ли десерт? — попита и се огледа за сервитьора.

Завършиха вечерята със суфле с ликьор, придружено от порто „Греъм“ от 1985 година, а накрая пиха и кафе. Онзи безизразен поглед повече не се върна, но тя пак не можеше да се закълне, че това е старият Джон. Сякаш някой го имитираше доста сполучливо, но не съвсем достоверно, играта си личеше и усилието прозираше. Но защо? Какво криеше от нея?

Когато се върнаха в стаята, Рейн наля и на двамата щедра доза „Гленморанги“. Огънят беше поизгаснал. Тя седна на дивана, без да светва лампите. В светлината на жарта го видя как коленичи, за да хвърли още дърва в камината и да разпали огъня. След малко цепениците пламнаха буйно и Дилайла помисли, че той ще дойде при нея, но не стана така. Остана на място, коленичил почти тържествено, едната му ръка беше под чашата с уиски, другата — около нея. Гледаше пламъците с гръб към Дилайла.

— Няма ли да дойдеш да седнеш при мен? — попита тя.

След малко Рейн се приближи безмълвно и седна на няколко сантиметра от нея.

— Какво има? — поинтересува се тя.

— Просто трябва да мисля за много неща.

— Искаш ли да поговорим?

Той отпи от уискито.

— Не знам как.

Тя го стрелна с поглед.

— Може би точно в това е проблемът.

Той присви очи.

— Не. Проблемът си е проблем. А не е в нежеланието ми да говоря за него.

— Значи знаеш как, но не искаш.

За миг лицето му се изкриви от гняв. Преглътна и след това се овладя.

— Какво значение има? — попита.

— Огромно. Ако не знаеш как, значи причината е в теб. Ако не искаш — в мен.

Лицето му пламна и той го извърна, а тя осъзна, че го е притиснала прекалено силно, без значение, че думите ѝ бяха самата истина. Можеше да е изключително търпелива при изтръгване на информация от разпитван, но с Рейн обикновено беше по-искрена и по-първосигнална. Прекалено много държеше на него, това беше проблемът. Чувствата ѝ я караха да губи контрол. Изкарваха на повърхността истинската ѝ личност, добрите заедно с лошите черти.

Бъди по-добър тактик, момиче, помисли си тя. Не само заради себе си, но и заради него.

— Извинявай — каза. — Просто... се плаша, когато си така затворен с мен. Караш ме да се чувствам несигурна. Не съм свикнала с подобно усещане.

Рейн допи уискито. Обикновено изпиваше бавно по едно питие. Не беше типично за него да го гаврътне така, особено след бутилка вино и чаша порто.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

Дилайла поклати глава.

— Просто... не ме допускаш до себе си. А понякога си мисля, че не ме допускаш до най-важната част от себе си. — Сега вече действаше като добър тактик, но не лъжеше. Той напълни отново чашата си и доля и в нейната. Седяха притихнали известно време, Дилайла отпиваше от уискито, а Рейн отново обърна своето на един дъх и пречупените през кехлибарената течност пламъци от камината заиграха по стените.

— Не знам защо искаш да си с мен — изрече той, взрян в огъня.

— Защо го казваш?

Той продължи да гледа в друга посока.

— Защото съм такъв.

— Какъв си?

— Знаеш.

— Не знам. Знам само какво изпитвам към теб.

Той поклати глава, сякаш искаше да каже: „Не, бягаш от темата.“ След това се обърна към нея със стиснати устни, думите напиреха през тях, но той не смееше да ги изрече. Този път тя видя в очите му нещо съвсем различно от това, което зърна в бара. Никога преди не го бе виждала в погледа на Джон и не беше съвсем сигурна какво е. Но ако трябваше да го опише с думи, може би... молба.

— Аз съм... убиец! — прошепна той натъртено, сякаш беше едновременно засрамен от признанието и разтревожен, че тя може да не го разбере. Отново извърна очи. — Я ме виж! — каза, като постепенно повишаваше тон. — Не мога да спра. Мога само да се откажа временно, като наркоман, който ту се откача, ту отново се закача. И знаеш ли защо? Защото съм роден такъв. Няма спасение.

Погълна остатъка от уискито и тресна празната чаша върху масичката, след това стана и закрачи из стаята, като клатеше глава и стискаше юмруци. Беше толкова напрегнат, сякаш тялото му се бореше с него самия, мускулите му бяха стегнати и потрепваха под дрехите.

Тя се изправи и застана на пътя му. Рейн спря пред нея и остана така, дишайки тежко със стиснати юмруци. Нищо чудно, че тренираше така усърдно. Ако не изразходваше поне част от тази енергия, тя щеше да го погълне.

— Хей — повика го тихо тя, опитвайки се да срещне погледа му. — Хей, познавам те. Много по-добре от всички други хора в живота ми. Не ми казвай, че си само това.

Рейн се изсмя дрезгаво.

— А какво друго има значение?

Тя обви лицето му с длани и го извърна така, че двамата да застанат очи в очи.

— Ти — отвърна. — Твоята воля. Това има значение.

— Говоря ти какъв съм по рождение.

Дилайла поклати глава.

— Важен е изборът ти. Не какво си правил, какво можеш, какво си обучаван да вършиш или какви са наклонностите ти. Всичко това може да се изкупи, изборът те прави това, което си.

— Ти не разбираш...

— Напротив. Ти не си Гил. Не се принизявай до една-единствена своя черта. Намери начин да бъдеш нещо повече. Бил си нещо повече, наблюдавах те в Париж.

— В Париж се самозаблуждавах. Вероятно заблуждавах и теб.

— Не, в момента се самозаблуждаваш, или поне се опитваш. Изпаднал си в тежка ситуация и безумно се тревожиш за приятеля си. Не позволявай на това...

— Не мога! — изкрещя той. — Не мога да бъда и двете. Трябва да съм едно от тях или...

— Да, за да спасиш Докс, трябва да си такъв, разбирам — поде тя успокоително, като не помръдваше от него. — И ще бъдеш. Но това е само една ситуация. Тя не те определя. Не ѝ позволявай.

Той присви очи и стисна още по-силно устни, сякаш болката, която изпитваше, беше физическа.

— Не знам как — прошепна.

— Чрез изборите, които правиш.

Той заклати бързо и яростно глава.

— Нямам избор.

— Знам, но това е само за момента, сега правиш каквото е необходимо. Но този момент ще премине. Това е просто една ситуация, не си осъден да бъдеш такъв.

Рейн вдигна очи към тавана, дишаше насечено и отривисто, мускулите на врата му бяха стегнати и твърди като корабни въжета. Бореше се да потисне нещо — сълзи, ужас, тя не знаеше какво.

— Аз... — започна той, но думите го задавиха. Поклати глава и я сграбчи за китките, сякаш се канеше да я хвърли на земята. Тя усети

каква битка се водеше вътре в него, усети също така, че той губи контрол.

— Остани при мен, Джон — призова го тя, като се опитваше да го накара да я погледне в очите. — Остани при мен, моля те...

И точно тогава той обви с длани лицето ѝ и започна да я целува бясно, отчаяно, изпиваше я с устни, сякаш тя беше единствената му връзка със света, която го предпазваше да не го погълне някакъв безименен ужас. Дилайла отвърна на целувките страстно, с отворена уста, ръцете ѝ галеха косата му. Остави го да я притисне към себе си, да вземе от нея каквото му е нужно, даваше да му разбере с устни, длани и тяло, че е до него и няма да го пусне.

Той я насочи към спалнята, ръцете му още обгръщаха лицето ѝ, а устните му не се откъсваха от нейните нито за миг. Докато се движеше заднешком, джинсите се потриваха между краката ѝ и усещането беше подлудяващо и наелектризиращо. Усети, че ще свърши всеки миг само от начина, по който той я целува и от триенето на тесните панталони, от нищо друго. За миг забрави къде се намираха, искаше просто той да продължи да я целува и да не спира вървенето назад. Точно така, точно по този начин...

Бедрата ѝ опряха в леглото. Разсъдъкът ѝ вече беше почти замъглен, само искаше той да е гол, кожата им да се допрат, да усети тежестта му върху себе си, да проникне докрай в нея. Рейн отдели устните си от нейните, за да ѝ свали пуловера и продължи да я целува още преди да го хвърли настрана. Усещаше я с езика и зъбите си, чувстваше вкуса на уискито, както и своя собствен вкус. Тя успя да разкопчее колана му, след това и панталоните. Протегна ръка навътре и когато усети колко е твърд, се възбуди още повече. Стисна длан и усети как той затаи дъх.

Свлече сакото му през раменете и го издърпа за ръкавите, след това му свали ризата и я захвърли, като не му позволи нито за миг да прекъсне целувките. Той я блъсна назад върху леглото и изрита панталоните си. Тя осъзна, че сутиена ѝ вече го няма, така и не бе успяла да разбере кога го е свалил. Слабините ѝ изгаряха и тя дишаше тежко. Без да се замисля, започна да се търка с ръка през джинсите.

— Побързай — каза му.

Той вече беше гол, надвеси се над нея и разкопча джинсите ѝ. Закачи гайките с пръсти и свали панталоните заедно с бикините. Тя се

качи заднешком на леглото, разтвори крака и вдигна колене, а Рейн се настани отгоре ѝ. Насочи го с ръка към себе си, беше толкова мокра, че той не спря на входа, дори не се забави, а влезе с един мощен тласък в нея. Тя простена от болезнено желание, а той започна да се движи. Дилайла завика, защото свършваше. Гърбът ѝ се изви, тялото ѝ потрепери, а ръцете ѝ инстинктивно хванаха задните му части, за да го придърпат още по-дълбоко. Усети, че ръцете му се приплъзват под нейните, след това дланите му обвиха лицето ѝ и тя разтвори още по-широко крака. Цялата му тежест се стовари върху нея. Притискаше я към леглото, целуваше я страстно и я чукаше сякаш беше първична природна сила, която тя беше призовала, но повече не можеше да контролира. Той започна да стене до устата ѝ, тя го чуваше и усещаше едновременно, движенията му станаха по-бързи и по-брутални. Почувства как дълбоко в нея се надига нов оргазъм. Той простена и стисна очи, започна да прониква в нея по-силно отвсякога, сякаш беше разгневен и бесен, сякаш наказваше враг, когото не знаеше по какъв друг начин да убие. Стенанието му се усили, тялото му се стегна и тя усети как той свърши едновременно с нея. Вълна на удоволствие се разля от слабините към пръстите на краката, гърдите, ръцете и устните, по които той още я целуваше.

Бавно, но радостно тя се облегна назад задъхана, сякаш току-що бе изскочила от дълбините на океана. Рейн отпусна глава до нейната и прехвърли част от тежестта си върху лактите. Чу го да промърморва нещо, но не разбра какво. Усмихна му се почти изпаднала в транс.

Той остана така няколко секунди, опитвайки се да успокои дишането си. След това се претърколи по гръб, но остана близо до нея, телата им се докосваха, а не стояха далеч едно от друго както преди малко на дивана. Лежаха така, а тя си представяше, че са двама корабокрушенци, току-що изплували изтощени на брега.

Рейн се обърна на една страна, погледна я и сложи ръка на корема ѝ. По челото му се стичаше струйка пот и тя я избърса с пръст.

— Добре ли си? — попита я той.

Дилайла се усмихна.

— Добре?

— Не исках да бъда толкова... груб.

Тя се засмя.

— А според мен искаше.

Той сведе очи и по бузите му се появи лека руменина.

— Ами...

Изглеждаше толкова сладък така. Разрошената коса... внезапно появилата се срамежливост след демоничния секс.

— Понякога си малко груб, Джон — каза тя, като очертаваше с върха на пръстите си контурите на лицето му. — Това е част от теб. И част от това, което... харесвам в теб.

За бога, в първичния замаян миг на откровеност за малко да каже „това, което обичам в теб“. И преди бе стигала близо до признаване на чувствата си, но винаги се бе спирала от страх пред неговата реакция.

— Ела с мен в джакузито — предложи му.

Той я погледна косо.

— Не знам дали мога да се движа.

Дилайла се усмихна и го плесна закачливо по рамото.

— Щом аз мога, значи и ти можеш.

Изгасиха светлините във вътрешния двор и влязоха бавно във водата. Отначало премигнаха от горещината ѝ, но постепенно тя стана поносима и накрая съвсем свикнаха. Седяха потопени в тъмното, в хладния въздух около тях се издигаше пара.

— Хубаво е тук, нали? — попита Дилайла. Виждаше очите му в мрака, но не можеше да долови изражението им.

Рейн не отговори веднага. Гледаше през нея и точно когато тя се канеше да го попита за какво мисли, той промълви:

— Откъде да знам?

— Кое?

— Как да направя правилния избор. Защото никога преди не съм го правил.

Тя се пресегна през водата и хвана ръката му.

— Мисля, че преди минути направи един добър избор. Това е първата крачка.

19.

Докс беше започнал да разчита звуците и всякакви други шумове от яхтата. Кои стъпки на кого принадлежаха, чий е приглушеният глас. Вибрациите на двигателя, когато са в открито море, тишината му, когато са на пристанище. Лекото потапяне и издигане на плавателния съд, когато някой се качваше или слизаше от него. Знаеше, че точно в този момент са в пристанище. Хилгър и русият не бяха на яхтата, само чичо Фестър и младоликият бяха на борда.

Чу стъпки по стълбите и разбра, че са на Фестър. След малко вдигна поглед и го видя как наднича през прозорчето на вратата. Докс му се усмихна, за да му покаже, че не се страхува. След това вдигна и двата си средни пръста за поздрав. Чу го да отключва и Фестър подаде глава.

— Как си, чичо Фестър? — попита Докс и се усмихна все едно психарят бе най-добрият му приятел.

— Добре съм, *pendejo*^[1]. Нося ти изненада.

— О, чичо Фестър, нямаше нужда да се престараваш заради мен, знам, че имаш важна работа, нали се сецаш — да косиш ливади, да береш плодове, такива неща.

Фестър почервеня и му хвърли една дваисет и четири каратова психарска усмивка.

— При други обстоятелства веднага щях да те пребия за тези думи. Но... сега мисля да изчакам до следващия път, когато се видим. Тогава ще ти поднеса изненадата. Просто искам да имаш за какво да си мислиш.

Докс поклати глава.

— Разочарован съм от теб, чичо Фестър. Тъжно е, че първокласен садист като теб трябва да се примирява с такива примитивни и очевидни стратегии като опитите да внушиш ужас на затворник. Прекалено много книги за мъчения четеш. Мисля, че там ти е проблемът.

Фестър отново почервеня и на Докс му се стори, че май е намислил нещо. Преди да продължи да говори, Фестър го прекъсна.

— О, и още нещо. Устроили сме капан на приятелчето ти. Той ще ни свърши малко работа и накрая ще го убием. След още ден, най-много два. Когато той умре, вече няма да ни трябваш. Казвам ти го, защото искам всеки път, когато ти почукам на вратата, да се чудиш какво те очаква. „Дали е дошъл да ме изненада? Или ще ме изкорми и ще ме остави на борда да кървя и да привличам акулите преди да ме изхвърли в морето?“

— Така е по-добре, чичо Фестър! Виждаш ли как успяваш да го докараш, като вложиш повече чувство? Това не беше като откраднато от някое романче. Продължавай да се упражняваш и скоро ще можеш да тероризираш всякакви безпомощни и оковани затворници, точно както обичаш. Ще бъдеш вдъхновение за всички садисти по света.

Фестър се усмихна.

— Добре, *pendejo*. До скоро — затвори вратата и Докс се заслуша в стъпките му, докато се качваше по стълбите.

Издиша шумно. Само защото Фестър крадеше методите си от книгите и те бяха груби и очевидни, не значеше, че не са и ефективни. Преживяваше го по-лесно, като му разбиваше тактиката и го провокираше отгоре на всичко. Но когато вратата се затвори и стъпките по стълбите заглъхнаха, му беше трудно да не се страхува.

Особено след онова „до скоро“. Нещо беше възпряло Фестър да изгуби контрол точно сега, нещо, което очакваше да се случи. Докс не смееше да си помисли какво би могло да бъде.

[1] *Pendejo* — испански сленг за идиот. — Б.пр. ↑

20.

Дилайла си тръгна следващия следобед. Знаех, че има работа в Париж, но въпреки това не беше лесно да я накарам да замине. Тревожеше се за мен и Докс. Искаше да помогне.

Бях поласкан от загрижеността ѝ, но също така бях твърдо решен да я държа настрана от това. Бях приемал и дори търсил помощ от нея преди, но винаги в оперативен режим. А тези убийства, поръчани от Хилгър... въпреки причините и натиска, имаше граница, която не исках тя да прекрочва. Нямахме представа какво може да я чака от другата страна, колко трудно, а може би и невъзможно щеше да бъде да намери обратния път.

Не исках да мисля сега за това, но вероятността да изляза жив и здрав от тази ситуация не беше много голяма. Наистина, бях си оставил някакво място за маневри, но Хилгър все още командваше парада. Нямахме никакво намерение да ме оставя жив, след като приключех със задачите, и имаше поне сто начина, по които да използва Докс, за да се добере до мен накрая. Дори и да оцелеех, най-вероятно Докс щеше да загине, а неговата загуба щеше да ме съсипе по начин, който предчувствах, но не исках да приема докрай. Какво ще ме прави тогава Дилайла? И без значение как свърши всичко, докато Хилгър е жив, аз нямахме да съм само бремене, но и заплаха за Дилайла. А това не беше честно спрямо нея.

Преди два дни бях решил да скъсам с нея, бях приел, че така е най-добре. След това постъпих като пълен глупак, позволих ѝ да дойде при мен и прекарахме толкова хубаво, че временно забравих за решимостта си. Но докато карах на изток от Западен Холивуд по булевард „Сънсет“ и слънцето ме заслепяваше, преди да потъне зад хоризонта, срещата ми с Дилайла бе започнала да ми се струва незначителна, дори глупава. Да, тя беше привлекателна жена, най-красивата, която познавах. Имаше много хубави качества, както и няколко влудяващи. Но какво общо имаше всичко това с мен и с живота ми? Както бях тогава пиян и замаян от близостта ѝ, за малко да

ме заблуди с приказките си за избора. Но сега виждах ясно, че думите ѝ бяха пълна глупост. Някои неща са по-силни от избора ни. Някои действия имат такава енергия и такива последствия, че стават наша втора природа и засенчват всичко друго, което правим. Дилайла не разбираше това. И тъй като част от мен не беше безразлична към нея и никога нямаше да бъде, се радвах, че може да храни подобни илюзии, даже тихо се гордеех, че мога да ги поддържам у нея. Но не можех и нямах намерение да ги споделям.

Спрях в едно интернет кафене и без особена надежда проверих форума, през който контактувах с Канезаки. Все още нямаше никакво съобщение от него. Взирах се в празния екран известно време без никаква изненада. Ще трябва да убия и следващата жертва. Струваше ми се естествено, такава ми бе съдбата.

В друго интернет кафене проверих дали Хилгър не ми е пратил нещо. Имах съобщение от него, точно както бях очаквал. Усмихнах се тъжно на себе си. Видя ли? — помислих си, сякаш говорех с Дилайла. Видя ли?

Името на човека беше Майкъл Ачинели. Срок: пет дни от днес. Мамка му! Чудех се какво означава това бързане. Засега нямаше как да разбере. Предполагах, че трябва да се смятам за късметлия, щом Хилгър не ме притискаше още повече с времето, след като видя колко скоростно се справих с Яник.

Имаше служебен адрес в Минеола, Ню Йорк, и домашен адрес в Сандс Пойнт, също в Ню Йорк. И двете градчета ми бяха непознати. Телефонни номера. Марка и модел на колите му — мерцедес S600 и рейндж роувър HSE, и двете производство 2007 година. Беше ми оставил и данните от регистрационните табели. Няколко снимки на стегнат мъж, приближаващ 60-те години, с гъста стоманеносива коса и тъмни, пронизателни очи. На една от снимките Ачинели бе облечен в скъп катраненочерен костюм на райета, бяла риза с голяма яка, тъмносиня вратовръзка и бяла кърпичка в джобчето на сакото. Беше седнал, хванал двете си ръце върху едното си коляно, леко приведен напред. Усмихваше се уверено. Имаше вид на председател на борд, снимката приличаше на извадена от корпоративна брошура или от фирмен уебсайт. На другите фотографии стоеше зад катедра в подобно бизнес облекло, вероятно говореше на среща на инвеститори или на събитие на компанията.

Пуснах името през „Гугъл“. Първият линк, който излезе, беше към сайт на фирма на име „Глобал Пирокемикъл Индъстрис“ и както и очаквах, на първа страница се намираше снимката на Ачинели в черния костюм. Наистина беше председател на борда, както и главен изпълнителен директор на фирмата. Разгледах биографията му: роден в Ойстър Бей, Лонг Айланд през 1950 година; завършил с отличие военната академия „Уест Пойнт“ през 1972-ра; служил в Гранада, Панама, и в първата война в Залива, за участието си във втория от трите конфликта получава „Сребърна звезда“; уволнява се от армията с чин полковник след двайсет години служба. Основава фирмата си през 1993 година, компанията пуска акции на борсата през 2001-ва.

Зачудих се за Ирак. Това беше войната на Хилгър. Може да е съвпадение, а може и да е пряка връзка. Доста несигурно предположение, но все пак пуснах едновременно имената и на двамата в търсачката. Нищо. Търсих и по ключови думи „Яник“ и „Ачинели“, както и „Яник“ и „Хилгър“. Хм, може би Канезаки можеше да ми каже нещо повече.

В сайта „ГПИ“ бе описана като фирма доставчик на химикали по целия свят. Имаха четири производствени линии: заготовки за фармацевтичната промишленост, въздушни възглавници за коли, индустриални целулозни полимери и пиротехническа и военна продукция. Не знаех много за тези производства. Познавах въздушните възглавници на колите и военните продукти: гориво за ракети, експлозивни, гранати.

Проверих служебния и домашния адрес. Минеола се намираше на Лонг Айланд, на около 40 километра от Манхатън. Сандс Пойнт беше на около петнайсет километра северно от Минеола, на северния бряг на Лонг Айланд, на върха на полуостров Порт Уошингтън. Минеола изглеждаше като градче, обитавано от средната класа. Сандс Пойнт пък очевидно беше прототип на Ист Ег от „Великият Гетсби“. Открих, че къщата на Фицджералд още си беше там, на „Хофстотс Лейн“, и в момента се продаваше за двайсет и осем милиона долара. Явно Ачинели печелеше добре от „ГПИ“. Със сигурност не живееше в Сандс Пойнт от пенсията си на полковник от запаса.

Манхатън ме накара да се сетя за Мидори, която живееше в Гринич Вилидж със сина ни, Коичиро. Сега трябваше да е... на две и половина години. Бях го виждал само веднъж миналата година, но след

предателството на Мидори ми стана ясно, че е невъзможно двамата да останат в живота ми. Пълният разрив беше най-доброто решение за всички ни, дори и за Коичиро, колкото и да ми беше тъжно да го призная. Разбира се, че мислех за него, особено късно вечер, когато не можех да заспя. Сещях се как изглеждаше и какво изпитах единствения път, когато го държах в ръцете си. Понякога си позволявах крехка надежда за далечното бъдеще, представях си как отивам при него, обяснявам му кой съм, създавам връзка с него, макар и несигурна, и ставам част от живота му. Тази мъчителна надежда и плахите ми пориви сега изглеждаха абсурдни, бяха проява на слабост и наивност и можех да се присмея на себе си, че някога съм ги допуснал.

Сандс Пойнт имаше уебстраница, която с гордост заявяваше, че градчето е изцяло жилищно селище. В него живееха само осемстотин семейства. Имаше няколко храма, начално и основно училище и, естествено — кънтри клуб с голф игрище с осемнайсет дупки. Кънтри клубът се наричаше „Вилидж Клъб“ и аз силно подозирах, че Ачинели, който беше италианец по произход, роден и израснал в близкия Ойстър Бей, а след това положил усилия, за да постигне нещо в живота си, членува в него. Разгледах уебстраницата и на клуба. Нямаше списък на членовете, но пък затова намерих галерия със снимки от последното новогодишно тържество. На видно място на няколко от тях разпознах Ачинели. Красива жена на неговата възраст, вероятно съпругата му, го държеше под ръка на всички снимки. Хората край тях бяха добре облечени, добре хранени и със сигурност благословени от съдбата. Приличаха на републиканци с ниски данъци и либерали в лимузини. Може би бяха нещо повече от това, но тази повърхностна информация засега ми стигаше, за да разбере как да се внедря незабелязано в обществото им.

Зачудих се дали да не пратя това на Канезаки. Колкото по-рано получеше името на втората жертва, толкова по-бързо щеше да ми помогне да се докопам до Хилгър, а след това и до Докс. Нямаше очевидна връзка с ЦРУ, както при Яник, но... Не ми харесваше, че ще трябва да предупредя федералната агенция за предстоящия удар, дори и когато това предупреждение минаваше през човек като Канезаки, който досега не ме бе предавал. Въпреки това беше прекалено опасно. Реших отново да импровизирам. В най-лошия случай ще му кажа

веднага щом приключа и ще намеря начин да го успокоя като предишния път.

Бях влизал във форума и проучвал Ачинели от компютри в Лос Анджелис, затова предполагах, че Хилгър вече ме е локализил. Представих как се опитва да предвиди стъпките ми, ако това наистина беше целта му. „Идва от Лос Анджелис. Най-вероятно ще излети от международното летище, но може и през Ориндж Каунти или Бърбанк. «Кенеди», «Ла Гуардия» и «Ню Арк» бяха еднакво вероятни крайни точки на маршрута. Не му дадох много време, така че сигурно веднага след като влезе във форума, ще тръгне към летището...“

Не. С по три летища от двата края на маршрута нещата ставаха доста непредвидими. Не може да стесни вероятностите дотолкова, че да организира операция, не и ако няма малка армия от хора, които да се въртят по всички възможни точки и да наблюдават всички пристигащи. Дори и така да е, аз както винаги ще предположа, че ще имам посрещачи, и ще бъда още по-предпазлив при напускане на летището, на което кацам.

Прочистих навигационната система за последен път, вкарах като крайна точка на следващия ми маршрут международното летище и върнах колата откъдето я бях взел. Хванах автобус до терминала, там установих, че „Юнайтед“ имат три полета до Ню Йорк: два до „Кенеди“ и един до „Нюарк“. Нямах места в първа класа за полетите до „Кенеди“, но на този за „Нюарк“ в 10,30 беше останало едно. Купих си билет, прекарах два часа в чакалнята, четейки последния брой на „Икономист“, след това проспях часовете в самолета и кацнах на „Нюарк“ в шест и трийсет на следващия ден.

Изчаках в зоната за пристигащи с чантата си на рамо, докато всички пътници от моя полет си тръгнат. Останаха тези, които се предполагаше, че чакат свързки, от тях никой не задейства радара ми, но нямах как да съм напълно сигурен, че съм в безопасност. Тръгнах към лентата с багажа, никой не ме последва. Дотук — добре.

Хванах трамвай до следващия терминал и отново не забелязах някой да ме следи. Ако ме причакваха, навярно бяха пред летището, не вътре. Или това беше вярно, или имаха достатъчно хора за статичен подход. Кое и от двете да беше, имах още няколко идеи как да го проверя.

Отидох до един обществен телефон и разтворих указателя, за да открия номера на фирма за коли под наем, чиято специалност бяха екзотичните автомобили. Казах им, че искам да наема мерцедес за няколко дни, предпочитам S-класа. Дали мога да го взема днес? За жалост всички мерцедеси бяха заети, информира ме любезният джентълмен от другата страна на линията. Но могат да ми доставят тъмносиньо беемве 750Li, производство 2006 година, до почти всяка точка от трите най-близки щата за по-малко от час — четири дни, шестстотин и петдесет безплатни километра, хиляда седемстотин и петдесет долара. Казах им, че беемвето ме устройва и че нямам нищо против аз да отида при тях, стига да ми дадат адрес.

Излязох навън и зимата на Източния бряг веднага ме смрази. Усетих как ноздрите ми изтръпнаха, а внезапно излезлият вятър проряза кашмирения блейзер, който носех. Щеше ми се да се приведа и да си бръкна в джобовете, но не го направих, в случай че нещо стане и трябва бързо да реагирам. Разглеждах района, докато вървах. Наоколо имаше доста хора, които слизаха и се качваха на коли, качваха и сваляха багаж, но никой от тях не сигнализираше опасност. По дяволите, наистина беше студено. Всички служители на летището бяха с ръкавици, шапки и дебели якета, а във въздуха се издигаше бялата пара, излизаща от коли и таксите. Трябваше възможно най-бързо да се снабдя с топли дрехи.

Качих се на такси и с тежък японски акцент обясних на шофьора, че ревнивата ми съпруга ме преследва. Може ли да мине по някой необичаен маршрут, за да ѝ избягам?

— Както кажеш, приятел — отвърна той. — Само да си включи апарата.

Усмихнах се и си сложих кожените ръкавици, които бях купил в Маунтин Вю. Обичам Ню Йорк, помислих си.

Един час, две таксите и една разходка пеша по-късно, напълно уверен, че нямам опашка, взех беемвето. Сред палатите на Сандс Пойнт то ще изглежда обичайно, познато, а следователно и невидимо. Хвърлих чантата си в багажника, включих на шест отоплението, въведох в навигационната система служебния адрес на Ачинели и последвах указанията, които ме отведоха на Лонг Айланд.

Беше неделя сутринта, нямаше много движение и пътуването ми отне около час. „Глобал Пирокемикъл Индъстрис“ се намираше на четирилентово шосе на име „Ийст Джерико Търнпайк“, което преминаваше от изток на запад през жилищни квартали на около километър и половина от междуцатската магистрала. Около него се редяха скромни еднофамилни къщи, събрани по няколко близо една до друга, разделени от улицата с малки правоъгълни морави. Имаше и няколко жилищни блока, училище и бейзболно игрище, железопътни релси и дървен склад. „Ийст Джерико“ беше бизнес територия: компании за недвижими имоти и други фирми, магазин за офис оборудване, ресторанти, боулинг. В източния ѝ край имаше шест сгради във формата на буквата Н, подредени в две редички от по три постройки и отделени от останалия свят с телена ограда с бодлива тел на върха. „Глобал Пиротекникъл Индъстрис“.

Минах с колата покрай тях, като търсех нещо, което да ми подсказва за капан. С жертва като Ачинели на Хилгър няма да му е трудно да предвиди основните ми ходове за първоначално разузнаване около работата и дома на човека. Може да е настанил тук цял екип, който да ме чака. Но засега нищо не ми сигнализираше за опасност.

От гледна точка на операцията не изпаднах във възторг от това, което видях. Първо, паркингът беше достъпен само през охраняем портал, на който в момента имаше пазач. Вероятно бивш полицай, вече полузаспал, но въпреки това усложняваше ситуацията. При наличието на бодлива тел, на висока ограда, на контрола при влизане и на охраната, всичко клонеше към други средства, към които предпочитам да не прибегвам.

Обиколих с колата наоколо, за да усетя атмосферата. Имаше някои възможности, но само ако заема позиция на съседен паркинг. Можех там да изчакам мерцедеса на Ачинели и да го проследя, след като напусне територията на сградата. Единственото предимство на охраната беше, че ми се налагаше да следя само една точка, за да го видя как си тръгва или идва на работа. Е, все беше някакво начало. Реших да огледам и около дома му.

Сандс Пойнт се оказа може би най-богаташкият град, който някога бях виждал. Палат до палат, разположени върху имения с размерите на малки държави, някои от тях толкова отдалечени от пътя, че бяха почти невидими през голите клони на зимните дървета. Тъй

като селището се намираше на полуостров Порт Уошингтън, много от домовете бяха с лице към същинския Лонг Айланд и имаха собствени пристанища, които, разбира се, бяха най-удобни за частните платноходки и яхти. Колите, които видях, бяха мерцедеси, беемвета и лексуси, както и няколко бентлита. Зарадвах се, че съм с автомобил, който се чувства като у дома си в тази обстановка.

Застанах нащрек, когато наближих къщата на Ачинели. Намираше се на тиха улица с три ленти на име „Хилдейл Лейн“. Ако Хилгър беше решил да ме пресрещне там, щеше да го направи в пространството около дома. Но улицата беше наистина много тиха. Минах покрай алеята на Ачинели и надникнах с любопитство към дома му.

Това беше една от най-скромните къщи в градчето, но въпреки това си беше палат, откъдето и да го погледнеш: масивна постройка в романски стил от сив камък, разположена на сто метра от шосето. Поддържана морава с малки хълмчета, покрита в този ден със слана. Алеята с форма на полукръг минаваше точно през средата ѝ. Стари дървета и лехи с цветя, които в момента бяха празни, ако не брояхме няколкото многогодишни растения, клюмнали тъжно в замръзналата кал. Цялото място внушаваше спокойствие, небрежна увереност в правотата на естествения ред, пари и статус, недосегаеми за превратностите на външния свят.

До къщата бе прилепен гараж за две коли, изграден от същия материал като основната постройка. В средата на алеята точно пред къщата имаше каменна порта с навес, а под него — черен мерцедес S-класа, производство 2007 година. Начинът, по който беше паркиран, не ми даваше възможност да видя регистрационната му табела, но най-вероятно беше неговият. Дали някой се връщаше, или излизаше? Или те обичайно така си паркираха автомобила? Не, по прозорците нямаше скреж, значи не е стоял там цяла нощ. Някой току-що е пристигнал, за да свърши някаква дребна работа, може би е напазарувал и е паркирал колата пред къщата, за да внесе покупките вътре.

Точно тогава предната врата се отвори и видях Ачинели. Кучият му син. Отпуснах спирачката и оставих беемвето да върви по инерция напред. Но не и преди да видя какво носи: стикове за голф.

Той не погледна към улицата и не мисля, че ме забеляза. Дори и да беше ме видял, се съмнявах, че лъскавото беемве ще му направи

впечатление. Продължих да карам, като обмислях и претеглях всички възможности. Не бях очаквал толкова бързо да се появи шанс за действие — планът ми беше просто да мина от там, да се запозная с квартала, — но това развитие на нещата изглеждаше прекалено благоприятно, за да го подмина.

Стиковете за голф предполагаха излизане сред полята, а и дрехите, които носеше... Отначало не им обърнах внимание, но после видях, че е с шушляково яке в черно и сиво с цип, закопчан догоре. „Екипировка“, както обичаха да наричат тези дрехи играчите на голф, но ставаше въпрос просто за спортен екип за студено време. Да. Отиваше към игрището.

Мамка му, адресът на клуба му ми беше изскочил от ума. Ако го помнех, можех да го изпреваря, тази тактика е за предпочитане пред следенето. „Вилидж Клъб“, така се наричаше, но къде беше? Карах по „Хилдейл“, след това завих надясно по „Мидъл Нек“, върнах се по пътя, по който бях дошъл. През цялото време търсех местни интересни точки в навигационната система. Кънтри клуб, кънтри клуб, хайде де... Не можех да го намеря. Добре, майната му, преминавам към план Б.

Стигнах до разклона и спрях. Ако Ачинели мине по този път, ще го пусна покрай мен и след това ще го проследя. Няколко минути с лъскаво беемве зад себе си, особено ако отива към голф игрището на Сандс Пойнт, както очаквах, не биха го притеснили. А ако мине по другия път, по „Мидъл Нек“, ще обърна и ще го последвам в другата посока.

Обзе ме внезапна параноя: ами ако човекът на Хилгър, за когото толкова внимавах, се окажеше Ачинели? Може би се познават от войната. Може би Ачинели му дължи услуга. Хилгър му обяснява кога горе-долу да ме очаква, Ачинели наблюдава пътя от къщата с готова отпред кола, вижда ме, излиза, като се прави, че не ме е забелязал, нарамил чанта със стикове за голф, които всъщност се оказват пушка 12-ти калибър, заредена с огромни патрони.

Огледах района. Черен джип лексус идваше към мен по „Мидъл Нек“ и под лъжичката ми започна да потреперва. Натиснах спирачката с левия си крак, а десния поставих върху газта в готовност да го настъпя до ламарината, ако джипът намали, увеличи скоростта или понечи да завие. Но нищо подобно не се случи. Когато се приближи,

видях, че вътре се взеше възрастна двойка. По дяволите, вероятно отиваха на църква.

Оставих лексусът да ме подмине и погледнах огледалото за обратно виждане. Видях мерцедеса да излиза от „Хилдейл“ и да завива наляво по „Мидъл Нек“, т.е. да се отдалечава от мен. В първия миг заради прекаленото пренавиване се изненадах, че не се приближава. След това си дадох сметка, че се държа абсурдно. Щеше ли Ачинели да гръмне човек от собствената си кола на метри от дома си за десет милиона долара пред ужасените погледи на стъписаните си съседи? Не. Хилгър може и да се опитва да ми устрои капан, но не би го направил по този начин.

Направих обратен завой по „Мидъл Нек“ и последвах мерцедеса на около сто и петдесет метра разстояние. Пътят беше дълъг и прав и постепенно се извиваше от изток на юг. Следенето отдалеч беше лесно. Докато карах, продължавах да оглеждам района за евентуални изненади.

След около три километра Ачинели зави наляво по „Тейър Лейн“. „Тейър“, точно така, чак в този момент си спомних, че това беше адресът на клуба. Продължих да карам след него. След още осемстотин метра „Тейър“ зави надясно и аз изгубих колата му от поглед. Взех завоя и отново видях мерцедеса на Ачинели, спрял до пешеходен остров с кабина за охрана на него. Зад кабината имаше паркинг, а след паркинга — множество огромни тухлени постройки с плочи на покривите, за които помнех от уебсайта, че някога са съставлявали имението на Айзък Гугенхайм. Значи това е входът към клуба. Ачинели мина покрай охраната. Аз направих обратен завой по „Тейър“ и поех назад.

Дадох си сметка, че тук се отваря възможност, стига да се придвижа достатъчно бързо, за да се възползвам от нея. Вкарах в навигационната система централен Манхатън. Четиридесет километра. Като прибавим и времето за паркиране и покупките, които предвиждах, и с малко късмет на светофарите, можех да се върна тук след не повече от час и половина.

Качих се на междуцатската магистрала и поех на запад с максималната възможна скорост, с която избягвах риска от глоба. Какво ли бе планирал Ачинели за днес — девет дупки или осемнайсет? И колко време щеше да играе и в двата случая? Със

сигурност не по-малко от два часа, дори и при по-кратката игра. След това щеше да стане време за обяд. Може да хапне в клуба. Сигурно това е някакъв негов неделен ритуал, да остави съпругата си заради голфа, да прекара два, три, дори може би четири часа на игрището заедно с приятелчетата. Изглеждаше ми логично. Човек, който играе при такива температури, трябва да е много запален.

Може би. Но нямаше как да знам със сигурност. Нямах време да разучавам навиците му, затова се осланях на предположенията. Тъй като имах само пет дни, за да свърша работата, трябваше да се възползвам от всеки шанс, който ми се предоставяше, независимо колко малък изглеждаше.

Отне ми по-малко от четиридесет минути, за да стигна до „Шпионския магазин“ на Трийсет и четвърта улица между Трето авеню и „Лексингтън“. Помнех това място, заедно с още няколко полезни капанчета, от последния път, в който бях на мисия в Ню Йорк. Както можеше да се очаква, никъде наблизо нямаше място за паркиране. Помислих дали да не паркирам неправилно, но реших, че не си струва, въпреки малкия риск присъствието на беembeто ми да влезе в архивите на нюйоркската полиция. Намерих подземен паркинг зад ъгъла, дадох на служителя дващест долара, за да остави колата ми на приземния етаж за петнайсет минути, и затичах към „Шпионския магазин“. Беше по-топло от сутринта, когато пристигнах, но все още не бях имал време да си купя подходящи дрехи.

Магазинът беше добре оборудван с различни устройства за следене на автомобили, незабележими и по-открити. Избрах си свръхмодерен модел, който познавах, „Про Трак Диджитъл“, магнитно позиционно джипис устройство, и бързо се разделих с още две хиляди и шестстотин долара. Ако прибавех и новите топли дрехи, спокойно можех да основа банка.

Взех колата и поех обратно към „Вилидж Клъб“. Движението беше прилично и успях да стигна сравнително бързо. Докато карах, разопаковах покупката, поставих осемте батерии, които купих допълнително, на местата им, сглобих всичко и го изпробвах. Работеше перфектно. Сложих устройството в жабката и натъпках опаковката под дясната предна седалка. Бях с ръкавици, не само заради студа, а и защото не исках да оставям отпечатащи по машинката.

Когато отново завих по „Тейър Лейн“, точно деветдесет и седем минути след като бях тръгнал от нея, започнах да мисля на японски като моя добър приятел Ямада, който този път беше прехвърлен в Ню Йорк и щеше да живее на Лонг Айланд. И аз като повечето японци бях запален по голфа и копнеех за възможността да стана член на някой виден клуб за по-малко от милион долара, каквато беше обичайната такса в Япония. Надявах се да мога да разгледам „Вилидж Клъб“, защото много го харесах по интернет... Възможно ли е? Спрях пред охраната и навих прозореца. Човекът в кабината, мъж на около седемдесет с румени бузи и избледняващи сини очи, се наведе към мен, отдалечавайки се от преносимата печка, на която се грееше. Приличаше ми на пенсиониран полицай, но регистрирах тази информация само с периферията на съзнанието си. Бях се вживял прекалено в новата си роля, за да мога съзнателно да мисля активно за операцията, въпреки че, разбира се, тя не ми излизаше от ума и бях готов за действие във всеки един момент.

Пазачът ме огледа и отново с периферията на съзнанието си дадох сметка, че не е свикнал тук да спират азиатци.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? — попита той.

— Да, моля — отвърнах с най-тежкия японски акцент, на който бях способен, като прибавих към него и безпомощно, смирено изражение. — Скоро ще се местя на Лонг Айланд. Искам да стана член на клуба. Може ли да взема... брошура?

Пазачът се усмихна. Невероятно е как малко безпомощност може да предизвика щедростта на някои хора.

— Разбира се, господине — каза той. — Главната сграда е точно пред вас. Паркирайте някъде, където намерите свободно място, и след това ще ви покажа накъде да вървите.

— Много ви благодаря — отговорих аз и кимнах.

Вратата се отвори и влязох през нея с колата, сърцето ми бе започнало да бие силно.

Паркингът се намираще вдясно от мен. Влязох в него и подкарах бавно напред. По дяволите, беше пълен. Това място беше доста популярно.

На паркинга никак не липсваха черни мерцедеси и аз на два пъти се припознах, преди да установя, че регистрационната табела на колата, която търсех, е различна. Но на третия път извадих късмет.

Колата на Ачинели се намираше на едно от централните места, до един тъмнозелен астън мартин.

Продължих, докато намерих свободно място в най-отдалечения край на паркинга. Спрях колата и извадих устройството от жабката. Батериите и аксесоарите сложих в предните си джобове. Джипиеса и клетъчния модем затъкнах отзад на колана на панталона си под сакото. Вдишах дълбоко и издишах два пъти, и слязох от автомобила.

Вървах бавно, от студа дъхът ми ставаше на пара, която се издигаше над главата ми, сякаш за да се порадва на прекрасната гледка на игрището и прилежащите му терени. Всъщност, проверявах за хора. Мразовитото време за момента беше в моя полза — в такъв ден никой с всичкия си не би се разхождал по паркинга. И ако в някоя от колите имаше хора, които чакаха по някакви причини, със сигурност са включили двигателите и от ауспусите им се извиваше бял дим.

Не, паркингът беше безлюден. Беше обедно време, това също беше в моя полза. Стигнах до колата на Ачинели, огледах я заедно с обкръжаващите я автомобили, за да съм сигурен, че не съм пропуснал някого, след това застанах до астън мартина и без да спирам, извадих джипиеса от колана на панталона си. Съмнявах се, че съм първият човек, който спира, за да огледа по-отблизо прекрасната зелена спортна кола. Тя бе направена както за да я карат, така й за да й се любуват.

Наведох се по-близо с ръце на бедрата, след това приклеках. Завъртях се и за по-малко от петнайсет секунди вече бях поставил основното устройство и батериите от долната страна на мерцедеса. Антената на джипиеса се подаваше от задния калник, а миниатюрната клетъчна антена стърчеше леко изпод страничната броня. Огледах се както бях приклекнал и не видях никого, след това се изправих и заради хората, които може да са ме видели как изчезвам за момент, поклатих за последен път глава пред астън мартина, изпълнен със завистливо възхищение.

В името на идеалното прикритие продължих към главната сграда. Дали да изиграя цялата роля, или да се изтегля веднага? И в двата варианта имаше предимства и недостатъци. Колкото повече време прекарам тук и колкото повече хора заговоря, толкова по-големи стават шансовете да ме запомнят. От друга страна, ако онова бивше

ченге от охраната попита някого вътре дали е идвал японец да търси брошури, ще бъде подозрително, ако никой не си спомни.

Реших, че ще поема най-малък риск, ако просто убия пет минути с разходка по голф игрището и след това да махна и да благодаря на пазача, като излизам. Бях паркирал толкова далеч от входа, че му бях излязъл от полезрението.

Разходих се по пътеката край игрището с ръце в джобовете, замръзналият чакъл скърцаше под обувките ми, от устата ми излизаше пара, а ушите ми бяха станали безчувствени от студа. Към мен вървяха четирима истински голф манияци, добре изолирани от студа с подходящи дрехи, преметнали на рамо чанти със стикове. Държах главата си приведена. От ритъма на разговора им, достигнал до слуха ми, докато преминаваха край мен, усетих, че не са ми обърнали никакво внимание.

Спрях на границата между пътеката и игрището и се полюбувах на зеленината около три минути. Зъбите ми тракаха от студ. След това се върнах обратно и се отправих към беемвето. Магнах на охранителя, като минавах покрай него с колата, но той дори не ме забеляза. Вниманието му бе насочено към влизащите коли, а не към заминаващите си.

Имах нужда от още няколко неща, които можех да намеря и в предградията, но предпочитях да пазарувам на по-анонимни места в големия град. Затова се върнах в Ню Йорк. Първо се отбих в един военен магазин, който знаех от преди — „Галакси“ на Шесто авеню между Трийсета и Трийсет и първа улица. Влязох и след петнайсет минути излязох с термобельо под новите джинси, с вълнено поло, вълнени чорапи, боти, черна вълнена шапка, тъмносиньо пухено яке и чифт скиорски ръкавици. Слава богу, намерих си и спортен модел слънчеви очила в изчистен стил, каквито носят планинарите и маратонците. Те щяха да предпазят очите ми от зимната белота и не на последно място да скрийт самоличността ми. В джоба си имах швейцарско ножче „Викторинокс“ с десетсантиметрово острие. Не беше точно боен нож, но оръжието, което предпочитях, се намираще трудно в Ню Йорк, а това беше по-добре от нищо. Дрехите, с които бях преди, прибрах в торбата от магазина, в която сложих и няколко допълнителни чифта чорапи и бельо за смяна.

След това спрях пред банкомат на „Ситибанк“, за да се заредя с пари в брой. После се отбих в магазин за мъжка мода, откъдето си купих риза, сако и вратовръзка, както и още един чифт слънчеви очила, но с големи кръгли стъкла, които щяха да скрият очите ми и да променят контурите на лицето ми. Накрая влязох в магазина на „Епъл“ на Пето авеню и на един от техните компютри проверих за съобщение от Канезаки. Нищо. Чудех се дали наистина не успява да намери информация, или крие нещо от мен, точно както аз криех от него. Нямах как да знам. И нищо не можех да направя по въпроса. Но въпреки това се дразнех ужасно от тази възможност.

След като се снабдих с всичко необходимо, ми остана малко време и осъзнах колко съм гладен. Не бях ял от самолета. Повървах две пресечки на запад към деликатесния магазин на „Карнеги“. Седнах, поръчах си пилешка супа и сандвич с телешко, който би заситил и Годзила. Докато ядях, конфигурирах айфона така, че да улавя джипиес трансмитера. Когато минах на десерта — гигантско парче ябълков пай с втора чаша кафе — всичко беше нагласено и аз проверих къде се намира Ачинели. Очаквах да е в клуба или у дома си. Но с изненада установих, че той — или колата му — са точно тук, в Манхатън. Увеличих картата, оказа се, че е в центъра, на ъгъла на „Бауъри“ и „Принс“. Три минути не откъсвах поглед от екрана, но колата не помръдваше. Добре, едва ли е на светофар или в задръстване. Колата беше паркирана.

Платих сметката и се върнах на паркинга, където бях оставил беемвето. Тръгнах по „Бродуей“, айфонът беше включен на мястото на запалката и лежеше обърнат с екрана нагоре на седалката до мен. Мерцедесът не помръдваше.

Завих наляво по „Спринг“, после пак наляво по „Бауъри“. Покарах още една пресечка на север и от източната страна на „Бауъри“, северно от „Принс“ видях паркинг. Докато минавах покрай него, не успях да съзря колата на Ачинели, но според трансмитера беше там.

Паркирах на друго място три пресечки на север от „Хюстън“ и се върнах пеша до „Бауъри“. Вървах с прихлупена шапка и черни очила. Трафикът беше ужасно натоварен и в двете посоки, носеха се звуците на двигатели и скърцащи по асфалта гуми, които се усилиха и компресираща от фоновия рев на големия град. Някой натисна клаксон,

отговориха му три други, цялата сценка приличаше на някакъв зловец ритуал за чифтосване. Камион се приближаваше на задна към рампа за разтоварване на Първа улица, шофьорът натискаше силно и непрекъснато клаксона и огласяше цял Манхатън. Зад камиона стояха двама мъже и даваха указания на водача с жестове.

Намалих скоростта, когато стигнах до паркинга. На бариерата на входа имаше един служител. Зад него се виждаха осем редици от по пет коли, паркирани една до друга. Втори отпред назад на една от редиците беше мерцедесът на Ачинели.

Колите бяха притиснати една в друга, за да се използва максимално площта на малкия паркинг. Ако някой дойдеше за автомобила си, трябваше да местят другите превозни средства, за да може да излезе. Което означаваше, че питаха клиентите кога ще си тръгнат, за да сложат най-краткосрочно паркираните най-отпред, а най-дългосрочните — най-отзад и така да минимизират нуждата от местене. Където и да бе отишъл Ачинели, той не възнамеряваше да остане там дълго.

Обиколих квартала пеша и обмислях. Нямах начин да го направя тук. Прекалено много хора, прекалено светло, прекалено малко контрол над околната среда. Но пък и беше прекалено нагло от моя страна да искам Ачинели да паркира на някой изоставен паркинг на сред полята.

Няма да е лошо да видя от коя посока ще се върне при колата си. Щях да имам добра видимост към паркинга, ако отидех една пресечка на север или на юг по „Бауъри“, или една пресечка на запад по „Принс“. Погледнах часовника си и тръгнах бавно по маршрут във формата на буквата Т по двете улици. По мои изчисления можех да се разхождам така поне час, преди на някого това да се стори подозрително. В края на краищата това беше Ню Йорк. Ако бях в близост до високопоставена цел на атентат край сградата на „Тайм Уорнър“ в „Калъмбъс Съркъл“ или Нюйоркската фондова борса, нямах да рискувам така да се шляя. Но в студения неделен следобед на север от Малката Италия не очаквах никакви проблеми.

Не ми се наложи да чакам дълго. Двайсет минути след като започнах разходката си, точно когато вървах на запад по „Принс“, Ачинели зави наляво от „Мот“ само на пресечка от мястото, на което се намирах, и тръгна пъргаво право към мен от другата страна на

улицата. Все още беше в якето за голф в черно и сиво. Извърнах лице от него и завих наляво по „Елизабет“, преди да се изравним. Когато ме подмина, се обърнах и поех на север по „Елизабет“ обратно към беembeeto. Нямах за къде да бързам. Можех да го следя от разстояние през айфона.

Така и направих. Движех се след него с надеждата да изникне някаква неочаквана възможност — да спре за тоалетна на магистралата, нещо такова. Но той не спря и не се отби никъде, караше право към дома си. Аз изоставах все повече и си дадох сметка, че той кара с превишена скорост. Не исках да рискувам и да вдигна повече от 15 километра в час над разрешеното. По моя преценка Ачинели караше с нещо като 135 километра в час, ако не и с повече. Или това му беше обичайният стил на шофиране, или бързаше за някъде.

Проследих го до Сандс Пойнт, но не отидох чак до дома му. Нямах смисъл да го правя. Вече знаех, че мястото не е подходящо за удар, въпреки че ако трябваше да избирам между къщата и офиса му, щях неохотно да предпочитам първото. Но с проследяващото джипиес устройство имах увереността, че ще открия по-добро място някъде другаде. Всичко беше въпрос на време.

21.

Поех обратно към Ню Йорк, като не спирах да мисля. Слънцето започваше да се спуска ниско над хоризонта. Дали да не остана в града? Познавах го по-добре от Лонг Айланд, но исках да съм близо до Ачинели, за да реагирам бързо, ако се отвори възможност.

Спрях на бензиностанция и в телефонния указател на обществения телефон намерих хотел на име „Андрю“. Намираше се в Грейт Нек — на равно разстояние от около осем километра от дома на Ачинели и от офиса му. Беше много подходящ. Обадох се на рецепцията, но не направих резервация. Сигурно и по-късно стаята щеше да е свободна, а аз се чувствам винаги по-спокоен, като не предоставям на врага информация за бъдещите ми местонахождения.

Реших да се върна в Ню Йорк. Там можех анонимно да проверя форумите, а и се съмнявах, че Ачинели ще излиза отново днес. Проверих трансмитера за всеки случай, но колата му си оставаше паркирана на „Хилдейл Лейн“.

Част от мислите ми се опитваха да отлетят при Докс, но аз не им позволявах. Нищо повече не можех да направя за него, вече правех каквото можех, а да си представям положението му беше потискащо. Имах нужда от съсредоточеност, за да продължа и да си свърша работата.

Дилайла. Мислите напиреха и към нея. Започнах да си спомням за Бел Еър, и то със съжаление и копнеж. Поклатих глава, раздразнен от слабостта си. Остави, казах си. Забрави я. Съсредоточи се.

Потрих очи. Просто бях уморен, това беше всичко. Един добър сън и ще съм отново във форма. Първо проверка на форумите и след това всичко да върви на майната си, бях приключил за деня.

Влязох в града през тунела откъм Куинс. Не отивах никъде конкретно. Всяко интернет кафе щеше да ми свърши работа. Поех на юг по „Парк Авеню“, след това по „Бродуей“. Когато тръгнах на запад по Девета улица към Гринич Вилидж, осъзнах накъде съм се запътил. Към Мидори и Коичиро.

О, я стига, помислих си. Какви ги вършиш? Нямах ли си достатъчно грижи на главата?

Да, но бях много близо. Стана ми ясно още в мига, в който пристъпих в мразовития Ню Джърси от летището „Нюарк“. Не че щях да ѝ позвъня на вратата. Просто... щях да паркирам край нея, за малко. До апартамента ѝ на улица „Кристофър“. Дори няма да слизам от колата. Само ще си седя и ще мисля, ще почувствам какво е да съм близо до сина си. Не е кой знае какво, нали? Хората вършат и по-странни неща. Ходят на гробищата, коленичат пред паметниците, украсяват земята над костите с цветя. Защо, ако не за да осъществят някаква бегла връзка с бягащите сенки от миналото? Това щеше да е същото. Само за малко. За да се почувствам близо. Да си припомня отново онзи кратък безвъзвратно загубен миг, в който държах детето в ръцете си.

Видях свободно място на изток от „Уейвърли“ и реших, че е предзнаменование. Паркирах колата и нагласих страничното огледало така, че да виждам апартамента ѝ в седемнайсететажната сграда отпреди Втората световна война на една пресечка зад мен. И последния път, когато идвах тук, също беше толкова студено. Спомних си всичко от тогава. Всяка дума.

„Когато порасне, ще му кажа, че си мъртъв. Така или иначе това възнамерявах да сторя. А ти наистина си мъртъв. Наистина.“

А дали вече е пораснал достатъчно? Дали вече му е казала, че бащата, който сега се намираще на сто метра от него, е умрял преди той да се роди и никога не е съществувал за сина си?

Въздъгнах. Исках да мисля за Коичиро, не за Мидори. Спомних си изречение, което бях прочел някъде: „Забравяш какво искаш да си спомняш и си спомняш това, което искаш да забравиш.“

Какви ги вършех, по дяволите? Скоро щеше да се стъмни. Бях уморен, а исках да стана утре призори, в случай че Ачинели има навика да се буди рано. Трябва да вървя.

Но останах още няколко минути, за да наблюдавам сградата и прозорците, които знаех, че са нейни. Исках да изтрия миналото с гума и да променя настоящето. Само няколко детайла, няколко различни решения и вероятно сега щях да мога да мина покрай портиера, да му кажа кой съм, да нося подарък под мишница и да знам, че синът ми и майка му ме очакват с нетърпение.

Хвърлих поглед към екрана на айфона. Колата на Ачинели не беше помръднала. Добре, време беше да вървя. Да проверя форумите, да хапна набързо и да лягам да спя.

Вдигнах поглед и видях двама души да вървят към мен от другата страна на улицата, между тях крачеше малко дете. Всички носеха шапки и ръкавици заради студа. Азиатка и бял мъж, а детето се смееше и се люлееше, хванато за ръцете им. Премигнах и се взрях по-силно, след това инстинктите ми проработиха и се сниших на седалката. Беше Мидори. А детето беше Коичиро.

Сърцето ми заби силно. Погледнах отново, разкъсван от противоречия. Исках да гледам, но исках и да се крия. Копнеех да сляза от колата, но също така и се страхувах. Мразех се за това и се срамувах от колебанията си. А кой беше белият мъж, който вървеше с Мидори и държеше сина ми за ръка? Седях приведен, умиращ от страх и безсилие. Видях ги, като минаха покрай мен от другата страна на улицата, после как стоят и си говорят пред блока на Мидори. След минута мъжът се наведе и я целуна. Не беше дълга целувка, но в нея имаше интимност и фамилиарност, които ме разгневиха. Мъжът се приведе още по-ниско и каза усмихнат нещо на Коичиро. Коичиро се засмя, след това мъжът се обърна и си тръгна. Мидори и Коичиро го погледаха още малко, после влязоха в сградата.

Гневът внезапно ме напусна и на негово място се настани хладна кристална яснота. Мъжът беше без кола. Можех да оставя своята тук, да сляза и да го проследя. Бях с шапка и очила, никой нямаше да запомни лицето ми. Носех и ръкавици, така че нямаше да оставя и отпечатъци. Нямах нужда от време или специален контрол над околната среда, защото смъртта не трябваше да изглежда естествена. Не исках да изглежда естествена, а каквото си е — анонимен човек без лице се приближава изотзад и чупи врата на жертвата си, а след това изчезва незабелязано още преди трупът да е паднал на асфалта.

Мидори, разбира се, щеше да разбере. Но какво би могла да направи? Нямаше как да ме намери. Как би могла да ме накаже? Да не ми дава да се виждам с Коичиро? Да му каже, че съм мъртъв? Добре, да му каже, ако още не е. Тогава ще ѝ покажа какво значи мъртъв.

Гледах мъжа в страничното огледало, докато вървеше по улица „Кристофър“. Сигурно щеше да хване метрото. Можех да го проследя надолу по стълбите, след това да завия с него, ако пред нас няма никой

— бам! Повалям го и продължавам да вървя, качвам се на улицата по други стълби. Връщам се в колата и изчезвам като призрак за пет минути.

Добре. Слязох, заключих колата, прибрах айфона и ключовете в джоба си и тръгнах тихо след него. Вече не бях гневен. Нищо лично. Просто работа, както винаги. И знаех точно как да я свърша.

Беше на петдесет метра пред мен, вървеше бързо заради студа. На кръстовището със Седмо авеню пресече улица „Кристофър“ и се отпрати на юг. Инстинктът ми подсказа, че отива към метростанцията на площад „Шеридън“. Ускорих крачка и минах по „Гроув“, за да го пресрещна.

Мина точно пред мен, когато се намирах на десет метра от Западна четвърта улица. Изостанах след него, но скъсих дистанцията. Прецених обстановката: среден трафик по Седмо авеню, никакъв по Западна четвърта. Шепа пешеходци, движещи се в двете посоки по Западна четвърта — говореха, смееха се, обичайното нюйоркско многоезичие. Пред магазините нямаше никой. Всичко си беше на мястото.

Вече се здрачаваше и ставаше по-студено. Хората вървяха с приведени глави, бързаха да се приберат за вечеря или просто да се спасят от студа. Никой нямаше да ме забележи, още по-малко да ме запомни, бях просто мъж с шапка и черни очила насред огромния метрополис.

Както и предполагам, тръгна надолу по стълбите на входа към метрото на площад „Шеридън“. Раздвижих си врата, ставите ми изпукаха, направих последен оглед зад себе си и също заслизах по стълбите. Беше чисто.

Последвах го до долу, стъпвах тихо с външната част на подметките си, сърцето ми биеше лудо. Бях на пет крачки зад него. Четири. Три.

Той зави зад ъгъла. Хвърлих поглед назад. Нямаше никой. Последвах го. Отново никой. Приближих се още една крачка. Разстоянието между нас беше идеално. Посягам към лицето му с една ръка, а с другата го прихващам за кръста. Повдигам го на пети, завъртам врата, извивам го, чува се пукане, той пада. Готово.

Бях на косъм да го направя, трябваше ми само рутинна команда на нервната система, един-единствен задействан синапс. В хиляди

паралелни вселени вече го бях направил и всичко беше приключило.

Но тук, в този живот се поколебах. С очите си виждах празна спирка на метрото и идеална възможност за действие, а с ума си виждах Коичиро, който се смее на думите на мъжа. Дъхът ми заседна в гърлото и ръцете ми замръзнаха наполовина протегнати пред мен. Спрях се, стомахът ми се сви, а раменете ми увиснаха напред, сякаш влязоха в конфликт със залепналите за земята стъпала.

Гледах го как върви надолу по коридора и завива зад друг ъгъл. След това изчезна от погледа ми.

Върнах се при колата с разтреперани нозе. Влязох вътре, тръшнах се на седалката, зарових лице в дланите си и изведнъж се разтресох от плач.

Може би този човек беше за Коичиро като баща, или щеше да му бъде. Може би това е единственият баща, който синът ми някога ще има. И аз за малко не му го отнех. И защо? Защото убийството щеше да успокои някаква моя вътрешна болка?

Стоях така дълго време, чувствах се объркан, безпомощен и нещастен. Накрая се овладях. Запалих колата и си тръгнах, без да се обръщам назад.

22.

Намерих две интернет кафенета и проверих форумите. И в двата нямаше нищо. След това, подведен от някакъв глупав импулс, пузнах в „Гугъл“ Ян Яник, велосипед, Пало Алто. Първият резултат беше заглавната страница на „Пало Алто Дейли Нюз“. Зловещ инцидент, пишеше в статията. Велосипед. Нощ. Дъжд. Трагедия. Яник оставя вдовица и две малки деца, момче и момиче, за които в тежкия миг ще се погрижат роднини.

Прочистих браузъра и потрих очи. Нямах избор, припомних си. Залогът беше Яник или Докс. Яник или Докс.

Спрях в ресторант на „Хюстън“ и „Лъдлоу“, който се казваше „Деликатесите на Кац“. Храната беше добра, но ядох, без да изпитвам нито глад, нито удоволствие, само за да заредя тялото си с енергия. Накрая отидох с колата до Грейт Нек и се регистрирах в „Андрю“. Там си взех най-горещата вана, която можех да изтърпя, опитвах се да сваря напрежението си и така да го извадя от себе си.

След това легнах на леглото изтощен, но ми беше невъзможно да заспя. Хиляди фрагментарни образи и гласове изникнаха в ума ми, всеки един от тях беше алчен демон, който гризеше мозъка ми. Изведнъж насред тази ментална какофония се открие един глас, този на Дилайла, който ми разказваше за избора, как той бил вътре в мен и ме правел човека, който съм. Хванах се за нейния глас, последвах го и той заглуши всички останали.

И тогава за втори път тази вечер очите ми се напълниха със сълзи, този път заради слабата и плашеща надежда, че може би Дилайла е права. Че колкото и да е невероятно, макар и без да искам, бях потвърдил правотата ѝ. И след като мога да го направя веднъж, значи мога и втори път. И трети дори.

Можеш, казвах си отново и отново, устните ми произнасяха думите като молитва, като заклинание. Можеш. Можеш. И дишайки в ритъма на тази безмълвна мантра, стиснал я като своята последна и единствена надежда, най-накрая заспах.

23.

Станах в пет часа на следващата сутрин. Първото нещо, което направих, беше да проверя трансмитера. Колата на Ачинели не беше помръднала — все още си стоеше пред къщата в Сандс Пойнт. Взех си душ, обръснах се, облякох се и слязох в ресторанта да закуся. Държах айфона включен пред мен, докато ядях, в случай че Ачинели потегли нанякъде по-рано, отколкото предвиждах.

В шест часа започнах да снова по шосе 25А и междущатската магистрала между Минеола и Сандс Пойнт. В шест и трийсет трансмитерът се размърда. Не бях изненадан. Ачинели беше постигнал всичко сам и с много труд, а за това се изискваше силна амбиция. Не очаквах да отиде на работа в девет и да си перфорира талона.

Гледах на дисплея как колата му се движи по „Сиърингтаун“, след това го последвах по междущатската магистрала. Трафикът вече беше доста натоварен в другата посока към Ню Йорк и предположих, че едно от предимствата да живееш в Сандс Пойнт и да работиш в Минеола беше, че винаги хващаш по-слабо натоварената лента.

Докато го следвах, се надявах, без особено много да залагам на тази надежда, че може да спре за тоалетна, да се отбие в любимото си ресторантче или на някое друго място, което да ми даде възможност да остана за няколко минути насаме с него. От междущатската магистрала той продължи на юг по Северното щатско шосе, след това по „Ийст Джерико“. Всичко по план, от дома до офиса. Подминах го, когато махна на охраната пред паркинга, след това го видях как влиза вътре.

Взех си сандвичи и плодове от супермаркета и се върнах в хотелската стая. Ако Ачинели останеше през цялото време в офиса си, се очертаваше дълъг ден, в който можех само да наблюдавам дисплея и да чакам.

Но малко преди единайсет той тръгна. Отидох до колата, като не свалях поглед от айфона. Ачинели пое на запад по междущатската магистрала към Ню Йорк. На шосето, свързващо Бруклин и Куинс, се

доближих до него достатъчно, за да видя колата му, и останах на такава дистанция и на моста „Уилямсбърг“. След това и в центъра. Интересно.

Проследих го до Деланси, между нас имаше само няколко коли. Къде отиваш? — чудех се. На същото място като вчера ли?

Очаквах да завие надясно по „Бауъри“ и да остави колата на същия паркинг, на който го видях и предния ден. Но той продължи по „Кенмейър“, след това наляво по „Мот“, точно в обратна посока. Зави надясно по „Брум“, пак надясно по „Кросби“ и спря на паркинг между „Спринг“ и „Принс“. И изведнъж пъзелът се нареди. Знаех защо отива там.

Минах с колата покрай паркинга, завих надясно по „Хюстън“, след това отново надясно по „Мот“ и излязох на пресечката, на която го бях видял предния ден. Спрях на ъгъла на „Мот“ и „Принс“, но не го забелязах да идва. Ако грешах, значи вече съм го изгубил и няма да мога да го прехвана, докато колата не започне отново да се движи. Но бях сигурен, че не греша. Всички признаци бяха налице, само дето аз се разсейвах с мисли за Мидори и Коичиро и не ги бях забелязал досега.

Ачинели имаше любовница.

Защо иначе беше още с екипировката за голф, когато го видях вчера? Защо бързаше, първо пеша, а после и по магистралата? И не пазаруваше тук, а носеше нещо на любовницата си.

Представих си го: казва на съпругата си, че ще играе голф в клуба и наистина играе, защото е важно да го видят там другарчетата му и без да знаят нищо, да гарантират за него и да му осигурят алиби. Но остава само за девет дупки, не за осемнайсет. Това му дава един-два часа прозорец. Иска да ги оползотвори максимално, затова дори не се преоблича. Всъщност, той има намерение да остане със същите дрехи, защото трябва да се прибере с тях у дома по-късно. Забавя се при любовницата си прекалено дълго и бърза да се върне, преди жена му да е заподозряла нещо.

А защо днес паркира другаде? Всичко у Ачинели ми подсказваше, че се чувства удобно в познати стереотипи — това беше глупаво от негова страна, бих казал, защото освен че Хилгър го искаше мъртъв, богатството и положението му го правеха привлекателна жертва на отвличане. Но днес нарочно подмина паркинга на „Бауъри“

и отиде на друг, който беше почти километър по-далеч. Защо направи тази промяна и защо точно сега? Дали защото не искаше един и същ служител да го вижда всеки път, когато идва тук?

И преди се бях сблъсквал с подобно нещо. Когато голяма част от работата ти се състои в това да следваш незабелязано хора и да разгадаваш моделите им на поведение, от които можеш да се възползваш, виждаш много работи, които остават скрити за външния свят. Наркотици. Проституция. Хазарт. Извънбрачни връзки. Скрита хомосексуалност. Пристрастявания и импулсивни действия, копнежи и лъст. Истинският живот, самоличността ни, тъмните константи на природата ни.

Може би не беше любовница, а любовник, активен или пасивен, или може би някакъв друг порок. Инстинктът ми подсказваше, че е любовница, но нямаше никакво значение. Важното беше, че имах нова точка на присъствие, която беше много по-достъпна от дома или офиса му.

Пресякох „Принс“ и паркирах пред воден кран от другата страна на „Мот“. Смятах да остана не повече от пет минути и потвърждаването на подозренията ми си струваше малкия риск от глоба и дори и още по-малкия риск от запомняне на присъствието на беемвето днес тук.

Слязох, нахлупил шапката и очилата, и тръгнах на север по „Мот“. Беше толкова студено, че от устата ми излизаше пара. По „Принс“ имаше спрени коли и камиони, които превключваха от време на време скорост, а понякога клаксоните им озвучаваха квартала. Чух деца да крещят и да се смеят, вероятно наблизо имаше училище. Екип строителни работници разглобяваше канализационни тръби и в един момент грохотът на пневматичния чук заглуши всички останали шумове наоколо. Погледнах наляво към ъгъла на „Принс“ и... бинго! Той беше там, облечен в тъмносин костюм, и вървеше право срещу мен. Светофарът на „Принс“ светеше червено и аз като примерен гражданин изчаках да се смени. Това даде на Ачинели време да завие наляво по „Мот“ и да спечели преднина.

Светофарът се смени. Пресякох „Принс“ заедно с десетина други граждани и отидох на западната страна на „Мот“, срещуположна на тази, по която вървеше Ачинели. Така беше по-малко вероятно да ме забележи, ако започне да се оглежда. Вляво от мен имаше църква,

чийто двор беше скрит зад стара тухлена ограда. От дясната страна на улицата се виждаха най-различни тенти и табели на кафенета и магазини на приземните етажи. Над тях се издигаха модерни жилищни тухлени сгради, в които някога са се помещавали складове и офиси. По фасадите им на зигзаг се спускаха противопожарни стълби. Някои от тях бяха на четири, други на пет етажа. Очите ми обхождаха всичко, покрай което минавах. Двама мъже и една жена стояха пред кафене „Житан“ и пушеха, треперейки от студ, но бяха прекалено млади и прекалено екстравагантно облечени, за да представляват някакъв проблем. Красива брюнетка в дълго кожено палто отключваше металната врата на магазин и се приготвяше за всекидневния си бизнес. Сякаш не забелязваше нищо около себе си, затова отхвърлих и нея като потенциална заплаха. Куриер на велосипед с множество плитчици и черни очила взимаше пакет от друга жена с престилка пред цветарски магазин на име „Полъкс“. Както и останалите, които бях видял дотук, и те не обръщаха никакво внимание на случващото се на улицата. Бяха просто граждани, нищо друго.

Докато вървеше, Ачинели си бръкна в джоба и извади връзка ключове. Точно така, не трябва да губи нито миг, не иска да се бави на улицата, където някой може да го види. Като стигна средата на улицата, той зави и изкачи четирите гранитни стъпала към входа на една жилищна сграда. Отключи пътната врата от метал и стъкло и влезе.

Продължих и преминах от „Мот“ на „Хюстън“, след това пресяхох улицата и се върнах, проверявайки критичните точки. Всичко ми изглеждаше спокойно. С радост установих, че наоколо нямаше добри прикрития за снайперист. По тази отсечка от „Мот“ нямаше място за паркиране, трафикът по „Хюстън“ и „Принс“ не позволяваше изстрел от кола от по-далечно разстояние и заради църквата срещу жилищния блок единствените достъпни прозорци и покриви бяха точно над мен, а от тях ъгълът на стрелба би бил прекалено остър и затова — неефективен.

Спрях пред сградата, в която влезе Ачинели. Беше притисната между два магазина: един за мъжка мода, който се казваше „ИНА Мен“ и мъничко магазинче на име „Детачър“, половината устроено като модна галерия, а другата половина — като бутик за висша мода. Ако бях на мястото на Ачинели и плащах наема на любовницата си,

точно такъв апартамент бих ѝ избрал, с църква отсреща, за да няма прозорци на други домове, от които някой да ме види, и с лесен подстъп от моста „Уилямсбърг“ и междущатската магистрала. Освен това близките магазини можеха да ми осигурят алиби, ако някой ме забележи: „Да, каква изненада да се срещнем тъкмо тук, Боб. Точно така, купувам подарък на съпругата от «Детачър». А ти?“

Изкачих стъпалата и погледнах през стъклото на вратата, като вдигнах ръце и прилепих нос, тъй като светлината отвън не ми позволяваше да видя добре. Първото нещо, което забелязах, беше липсата на портиер. Браво на Ачинели — нямаше на кого да съобщава името си и да се обяснява, нито кой да го види и запомни. А може би това беше добре и за мен.

От вратата тръгваше тесен коридор, дълъг около шест-седем метра, минаваше покрай металните пощенски кутии и стигаше до асансьора. Флуоресцентно осветление. Нямаше камери. Още един плюс за Ачинели.

Отстъпих назад. Не се виждаха панти и отляво нямаше дръжка. Вратата се отваряше навътре. От лявата ѝ страна имаше метален домофон. На него бяха залепени няколко стикера на „Федекс“ и пощите. Значи пощата и колетите са донесени преди — погледнах си часовника — единайсет и трийсет, поне днес. Преброих трийсет звънеца, на които посетителите звъняха, за да им отворят обитателите. До всеки имаше изписана фамилия. Прочетох ги набързо. Не ми говореха нищо и се съмнявах, че можеха да ми донесат някаква информация за последвалите събития.

Разходих се нагоре и надолу по улицата още два пъти, запаметявайки детайлите: къде аз или някой друг би могъл да застане, за да чака и наблюдава; кои магазини и заведения предлагат изглед към улицата; как са облечени хората и какво правят. Не беше много спокойно, но не беше и прекалено шумно. Беше още малко рано за обяд, а някои от магазините дори не бяха отворили. Ачинели вероятно предпочиташе посещенията по това време заради липсата на хора наоколо, но и заради удобното извинение, че „излиза на бизнес обяд“.

Върнах се при колата и с облекчение видях, че никой случайно преминаващ полицай не е забелязал нарушението ми. Обиколих няколко пъти квартала, за да циментирам подробностите в ума си, след това разширих обхода и включих в него по-голяма част от района.

Накрая намерих място за паркиране на улица „Блийкър“, където спрях да изчакам, наблюдавайки трансмитера. В дванайсет и трийсет мерцедесът потегли. Последвах го от разстояние, в случай че Ачинели реши да спре някъде и се отвори възможност. Но се съмнявах да стане така. Отсъствието му можеше да се обясни с „двучасов обяд“. Едва ли искаше да отсъства по-дълго от офиса.

Оказах се прав. Върна се право на работа, мина покрай кабината на охраната точно в един часа.

Покарах наоколо известно време без някаква ясна цел, като разгледах мислено всички подробности — плана на района, изходите, потока хора, рисковете. Ачинели щеше да се върне в тайната квартира на улица „Мот“, сигурен бях в това. Можеха да го спрат само промяна в служебните му планове или невъзможността да измисли достоверно обяснение за двучасово отсъствие. Времето за обяд е много удобно. Какво от това, че секретарката може да се усъмни защо някои срещи се назначават директно, а не през нея? Дали би рискувала работата си с недискретен коментар пред толкова влиятелен човек като шефа ѝ?

Спомних си куриера с велосипеда, когото бях видял, и усетих как в главата ми започна да се оформя план. Първо определих основните параметри, след това добавих и подробностите. Изследвах всички варианти и причинно-следствени връзки. Това, което измислих, ми хареса. Не беше идеално и криеше рискове. Но такива винаги имаше. Съмнявах се, че ще получа по-добра възможност от тази, която улица „Мот“ ми предлагаше.

Намерих магазин за велосипеди в Грейт Нек и купих от него най-евтиното колело с дванайсет скорости, което предлагаша, както и чифт дълги неопренови колхозни ръкавици, шапка с отвор само за очите и каска, която да сложа върху нея, последна мода странично огледало, наречено „трето око“, което се закачаше за слънчевите очила, и закалена верига за заключване на велосипед с марка „Криптонайт Забрави-да-крадеш“. След това от магазин за офис оборудване си взех голяма кутия с топчета от стиропор. И накрая от една железария се сдобих с пила, четка и две кутии боя — черна и мръсно кафява. Избърсах отпечатъците от пръсти от всички покупки и след това ги пипах само с ръкавици.

В близкия парк, в който майки бутаха колички с бебета и люлееха по-големите си деца на люлки, размазах боята по цялата

рамка на велосипеда. Започнах с черната, с която не се стараех особено. Исках просто колелото да изглежда старо, или все едно някой се е опитал да го превърне в по-непривлекателна цел за крадците. След това щях да изпиля серийния номер, докато на негово място не се получи дупка.

Движех четката напред и назад, напред и назад, а мислите ми се рееха. Разбира се, че не можех да не мисля за Коичиро. След като току-що го бях видял и знаех, че е толкова близо. А край мен чувах младите майки с деца как си бърбят и се смеят, как си разменят клюки от всекидневието в квартала. Освен това бях прочел и за последствията от това, което сторих с Яник.

Отворих кутията с кафява боя и се заех с нея. Слънцето леко напичаше, но въпреки това беше студено. Родителите на Мидори бяха покойници, тя нямаше братя или сестри. Ако нещо се случи с нея, кой щеше да се грижи за Коичиро? Само Мидори знаеше, че аз съм му баща. Дори и да беше споделила с някой друг, той нямаше как да ме намери. Какво щеше да се случи тогава със сина ми? Кой щеше да поеме грижата за него?

Ръката ми се спря напред движението и аз останах неподвижен известно време, смразен от внезапно прозрение. Всичко е било пред очите ми и аз го бях пропуснал. Бях прекалено вторачен в спонсорството на ЦРУ за компанията на Яник, това ми беше проблемът. На мен ми изглеждаше като връзка, а може да е било само за отвличане на вниманието.

Кой щеше да поеме грижата? В статията пишеше, че за съпругата и децата на Яник ще се погрижат роднини. Кой обаче? Баби и дядовци? Братя? Сестри? Чичовци? Лели? Които и да бяха, те представляваха парчета от пъзел и смъртта на Яник ги пренареждаше. Може би новото им разположение беше крайната цел на Хилгър.

Довърших велосипеда. Веднага щом изсъхна, го хвърлих в багажника и поех към Обществената библиотека на Гейт Нек, откъдето пратих съобщение на Канезаки:

„Кои роднини се грижат сега за семейството на Яник? Родители, братя, сестри, кои? Имена, адреси и най-

вече — какво работят. Сравни новите данни с всичко, което имаме дотук. Хилгър може да е търсил вторичен ефект.“

През следващите четиридесет и осем часа не се случи нищо особено. Продължих да следя Ачинели, но той повече не излезе от офиса през работно време, а вечер се прибираще право у дома. Предположих, че е прекалено зает и няма време за любовни срещи, или пък не може да си измисли достоверно оправдание. Получих съобщение от Канезаки. Пишеше, че проверява следите, които съм му дал, но нищо повече.

Започвах да се притеснявам. Хилгър ми бе дал пет дни, оставаше ми още един. Помислих си дали да не му се обадя и да поискам пак да говоря с Докс. Но реших да не го правя. Хилгър едва ли е пристъпил към действие: нуждаеше се от Докс, поне докато не приключех с Ачинели. Освен това точно в момента щеше да е му е прекалено лесно да ми откаже. Не бях лишен от лостове, но трябваше да ги използвам пестеливо.

Сутринта на последния ден чаках в беembeeto край парка „Сара Д. Рузвелт“ на около десет пресечки от апартамента на улица „Мот“ и следях показанията на екрана на айфона. Паркирах на това място, след като проследих Ачинели до офиса му, както обикновено, но той не беше помръднал от там. Вече минаваше единайсет и започвах да си мисля, че може да се наложи да се свържа с Хилгър и да поискам още време. И точно тогава малката светлинка, която представляваше колата на Ачинели на дисплея, се задвижи просто ей така. Хайде, помислих си. Ела тук. Чака те малко обедно удоволствие.

Видях как тръгна на запад по междущатската магистрала, след това по шосето, свързващо Бруклин и Куинс. Но когато стъпи на моста „Уилямсбърг“ вече бях сигурен.

Прикрепих малкото странично огледало на слънчевите си очила и слязох от колата. Почти всеки сантиметър от тялото ми беше покрит — термобельо, боти, вълнено поло, яке, шапка с отвор за очите, неопренови ръкавици. Преметнах веригата на врата си, сложих си каската върху шапката, а кутията с топчета от стиропор поставих на

земята. Извадих велосипеда от багажника, подпрях го на колата и се огледах. Няколко души играеха баскетбол в парка. На близката улица имаше строеж. Никой не ми обръщаше внимание. Изчаках пролука в трафика, както и да се разреждат групите пешеходци, след това вдигнах кутията за найлоновото въже, с което я бях вързал, и тръгнах пеша, бутайки велосипеда. Кутията беше голяма и неудобна, но вътре имаше само стиропор, затова бе лека като перце. Бях махнал всички етикети от нея, беше съвсем чиста и нямаше как да се разбере какво нося вътре.

На две пресечки от мястото, където оставих колата, се качих на велосипеда и поех с него по „Мот“, управлявайки го с една ръка. Приличах на един от многото куриери, облечен дебело, за да се защити от студа, с верига за заключване на велосипеда около врата, върху старо колело, боядисано грозно, както правят обикновено куриерите, за да не им крадат превозните средства. Движех се бавно по улицата и проверявах всички горещи точки, всичко ми се струваше на мястото си. Както и последния път, когато бях тук, дневната светлина се отразяваше в стъклото на пътната врата и правеше коридора зад нея невидим от тротоара. Домофонът отново беше накичен със стикери от доставчици и аз доволно кимнах, защото нещата, за които трябваше да се тревожа, намаляваха с едно.

Подпрях велосипеда на стената на жилищната сграда, вляво от вратата, точно откъдето Ачинели щеше да я отключи. Поставих кутията на земята и сложих веригата около рамката на колелото, но не я заключих. Не ми пукаше дали някой ще открадне превозното ми средство и със сигурност не исках да губя време да го отключвам, когато приключа. Просто трябваше да се правя на зает няколко минути, докато чаках Ачинели.

Бях обърнат на север към „Мот“, очаквах го да пристигне от южната страна, както и преди. Малкото огледало за обратно виждане ми даваше отлична гледка към улицата зад мен. Ачинели щеше да види гърба ми и щеше да реши, че не му обръщам никакво внимание.

След минута го видях да завива от „Принс“ и да се отправя към мен от моята страна на улицата. Отражението му ставаше все по-голямо в огледалото. От корема по цялото ми тяло се разля адреналин и сърцето ми заби силно. Погледнах напред и не видях никакъв проблем.

Наблюдавах го как се приближава в огледалото. Днес беше с черен костюм и жълта вратовръзка. Извади ключовете точно както последния път. Десет метра. Пет. Три.

Когато стъпи на първото стъпало, аз се изправих и взех кутията, като се правех, че ужасно ми тежи и ми е много трудно да я вдигна. Обърнах се към него. Той вече беше изкачил стълбите. Последвах го. Той сложи ключа в ключалката и го завъртя. Бях едно стъпало под него. Той бутна вратата и тя се отвори.

— Може ли да задържите за момент? — помолих и пристъпих през прага, като така не му оставих голям избор.

Видях как за секунда на лицето му се изписа колебание. Да пуснеш непознат в жилищна сграда в Ню Йорк, е немислимо. Но аз изглеждах напълно приемливо в това облекло, с каската и кутията. И щеше да е нелюбезно да не ми задържи вратата, да ме остави навън на студа с тежкия и неудобен за носене колет. Знаех, че някъде дълбоко в него инстинктите му подсказваха, че е странно, дето куриерът не звъни на апартамента, където носи доставката си. Но тъй като повече от всичко друго искаше да приключи по най-бързия начин този контакт и да се качи, като вдига възможно най-малко шум, си казваше, че със сигурност бих позвънил, но така се е случило, че съм го видял на вратата и съм се надявал, че той ще е достатъчно любезен да ми помогне...

— Разбира се — отвърна той и отстъпи вдясно, за да ми задържи вратата и да мога да мина.

— Благодаря — казах и погледнах напред над кутията.

Прав коридор с гипсова замазка, напълно празен. Единствено се опасявах някой да не слезе с асансьора или да влезе от улицата. Но малко преди пладне, посред работния ден и само с трийсет апартамента в сградата, рискът беше минимален, а ако се случеше, нямаше как да го избегна.

Пуснах кутията на пода до стената вляво от мен, пъшкайки, и така оставих съвсем малко място за Ачинели да мине. Изправих се, сякаш за да си почина, но го чаках да се промуши покрай мен.

Внезапно ме връхлетя изгарящо съмнение, което буквално ми изкара въздуха. В главата ми запрепускаха множество предчувствия, чието значение обаче ми беше кристално ясно и отекуваше в черепа ми

със силата на натиснат клаксон. Схванах цялото послание за част от секундата:

„Всичко това е капан. Няма любовница. Ачинели е един от тях. Направили са ти постановка, за да го проследиш до тук, където ще те премахнат.“

Завъртях се в посока, обратна на часовниковата стрелка, и заставах с лице към него. Вдигнах ръце, бях толкова сигурен, че са ми насочили пистолет или нож, та когато видях нещо в ръката му, не се спрях, а го избих с левия си юмрук. В мига, в който установихме контакт и предметът в ръката му изхвърча вляво от мен, видях какъв е: ключовете му, нищо повече. Мамка му!

Връзката прелетя във въздуха. Ачинели обърна глава след нея, за да я проследи с поглед, тя се удари в стената на коридора и падна на пода. Устата му бе широко отворена от изненада.

Мамка му! — помислих си пак. Параноята ми ме бе докарала до ръба. Капанът, който му бях устроил, беше идеален — само след половин секунда щеше да мине покрай мен и безгрижно да ми обърне гръб. А сега изражението му се втвърди, ръцете му се надигнаха нагоре, а тялото му се наклони наляво, задейства се старият инстинкт на войника. Той се приготвяше за битка.

Не се притеснявах дали ще успея да се справя с него. Знаех, че мога. Но ако проваля елемента на изненадата, ако той тръгне да се бие с мен, тогава нямаше как смъртта му да изглежда естествена.

Десетилетията опит и интуицията си казаха думата. Отстъпих назад и произнесох високо:

— О, Боже, извинявайте! Помислих... Помислих, че държите нож. О, Боже, пак тези спомени, не мога да повярвам. Веднъж ме обраха и... Толкова съжалявам.

Той ме погледна объркан и невярващ. Без съмнение част от ума му все още надаваше тревога, но ако бях опасен, защо отстъпих вместо да се впусна в нападение? Вече бях пасивен, дори сервилен, тонът ми беше извинителен и унизителен. Преди да успее да сглоби цялата картинка, предложих:

— Нека вдигна ключовете ви. Толкова съжалявам.

— Не! — извика той, ръцете му все още бяха вдигнати, а дланите — обърнати напред. — Не, всичко е наред. Аз сам ще си ги взема —

обърна се и направи крачка към мястото, където бяха паднали ключовете.

— Не, наистина — продължих аз, като тръгнах към него, думите се лееха трескаво от устата ми. — Чувствам се ужасно. Не мога да повярвам, че пак го направих. Толкова се срамувам. В болницата ми казаха, че ако си пия лекарствата, няма да ми се случва, преди три месеца изпих последното хапче и как бих могъл да очаквам проблеми? Но май трябваше...

— Всичко е наред, не се притеснявайте — каза той, вече напълно убеден, че съм луд. Повече отвсякога искаше да се махне от мен.

Не спрях трескавия си монолог нито за секунда. Трудно е да говориш и нападаш едновременно. Обикновеният човек има нужда да подготви ума си, да се съсредоточи, дори само за миг. Ачинели би разпознал подобна подготовка, поне на определен етап, и затова налудничавата ми логорея му се струваше успокоителна в сравнение с това, от което се уплаши преди миг.

Вдигна ключовете си и мина с рамото напред покрай мен. Взираше се в лицето ми малко по-дълго от нормалното, но аз му показах ръцете си с дланите нагоре и дръпнах рамене назад, за да види, че съм безобиден, като през цялото време не спирах да бръщолевя.

Най-накрая извърна глава. В мига, в който се оказах зад гърба му, пристъпих напред, обвих с дясната ръка врата му и рязко го дръпнах към мен. Наруших центъра на тежестта му и той застана на пети. Свивката на ръката ми се нагласи до трахеята, плътта ми там беше достатъчно твърда, за да намери целта, но не достатъчно, за да счупи каквото и да било. Хванах левия си бицепс с дясната длан, подложих лявата ръка зад тила му и стиснах. Тази техника бях научил в „Кодокан“, знаех я като хадака джиме, голо душене, по-известна на Запад като приспиваща хватка.

Ачинели изсумтя и политна назад към мен, опитвайки се да си възвърне равновесието. Лявата му ръка задраска по десния ми лакът, но намери само хлъзгавия неопрен на дългата колоездачна ръкавица. Хвърли ключовете и посегна с дясната ръка, като инстинктивно я насочи към очите ми, а може да беше и отдавна заучен трик. Но аз скрих лицето си в рамото му и пръстите му се удариха в каската.

Всичко свърши за по-малко от пет секунди. Някои хора живеят малко по-дълго, някои умират по-рано, но никой не може да оцелее, след като каротисът е затворен и до мозъка вече не достига кислород. Ръцете му внезапно провиснаха и той се отпусна в хватката ми. Облегнах се на стената, като го подпирах с тялото си, и го задържах така.

Много внимавах колко притискам. Ако се разгорещях, можех да натисна прекалено силно и да оставя синини. Целта на този вид удушаване беше да лишиш мозъка от кислород. Всяко допълнително действие беше нежелателно, защото оставяше следи. Имах доста опит с хадака джиме от тренировките по джудо и винаги хватката ми се е удавала. Знаех точно колко да притискам.

Останах така, за да овладея дъха си, като не спирах да броя секундите. Някой можеше да слезе с асансьора или да влезе през вратата, но това не ме притесняваше. Ако станеше, просто щях да пусна Ачинели, да изляза и да се оправям с Хилгър и всичко останало после. Във всеки случай не можех да направя нищо, за да контролирам или предотвратя подобна случка. Знаех как да реагирам, ако възникне, и това беше достатъчно.

Представих си какво предстои: любовницата ще му звънне по мобилния, след като никой не ѝ вдигне, ще слезе долу. Или пък някой съсед ще го намери. Няма следи от насилие — не е прострелян, няма рани от нож или тъп предмет. Затова и няма оправдание да се харчат пари за аутопсия. Никой няма да задава въпроси, разбира се, той е уважаван човек, семейството му ще иска всичко да приключи възможно най-бързо, за да не излязат подробности къде е умрял и какво е правил там. Причината за смъртта ще остане неизвестна и вероятно ще бъде вписана в смъртния акт като емболия или някоя подобна щуротия, с която докторите помагат на близките да намерят покой, когато няма друго обяснение.

След четири минути знаех, че вече нищо не може да го съживи. Положих го на пода и надникнах навън. Две жени с вълнени палта и кожени наушници минаха покрай мен, смееха се на нещо, може би, че отиват толкова рано на обяд. Изчаках ги да се отдалечат. Наоколо не се виждаше никой друг. Добре.

Вдигнах кутията и излязох. Оставих ключовете там, където бяха паднали. Логично беше Ачинели да ги държи, когато е поразен от

мистериозната емболия, и те да паднат на пода до него.

Докато слизах по стълбите, хвърлих поглед на юг по „Мот“. Беше чисто. Обърнах се и на север. След това годините опит ми подсказаха да извърна обратно глава и да продължа да слизам по стълбите, сякаш нищо не съм видял.

Истината беше, че забелязах русия от Сайгон, подкреплението на Хилгър. И той вървеше право срещу мен.

24.

Докс стоеше прав до койката си и правеше статични упражнения, доколкото оковите му позволяваха. От шумовете на яхтата знаеше, че са някъде на пристанище, че извънредно трима от екипажа бяха слезли и че при него бе останал само чичо Фестър. Даваше си сметка, че това е победа за психаря, и нямаше как да не изпитва ужас. Фестър всеки момент щеше да му поднесе „изненадата“, усещаше го. Можеше и по-лошо да стане.

Известно време бе тихо, после чу стъпките на Фестър по стълбите. Седна на койката и опъна веригите, но напразно. Не го правеше за първи път. По дяволите, само да бяха малко по-дълги. Сто пъти си бе представял как превръща нещо от наличните предмети в оръжие, нещо остро, но в каютата нямаше нищо, нито дори праг, перваз на прозорец или части от тоалетно казанче. С оръжие можеше и да има късмет. Но както бе окован, не можеше да се изправи, едвам мърдаше и дори нямаше как да се защити от колената и лактите на Фестър, когато психарят го навестяваше, как, по дяволите, да му свети маслото? А точно това искаше да направи.

Фестър погледна през прозорчето и отвори вратата. Носеше голяма платнена торба и се усмихваше. Това не вещае нищо добро, помисли си Докс.

— Мислех си за теб, чичо Фестър — каза на глас.

Фестър се усмихна още по-широко.

— Така ли? Тогава се радвам, че не те хванах да се пипаш. Щеше да стане неудобно.

— Хм, странно, че го казваш, защото точно това си мислех да направя. Чудех се дали някога са ти правили психосексуален анализ. Според мен ще се заинтригуваш от изводите. Знаеш ли, че осемдесет и четири процента от хората, които обичат да измъчват други хора, в детството си са се напикавали и са били пиромани?

Очите на Фестър се присвиха и ушите му прилепнаха към скалпа, а Докс беше приятно изненадан. Измисляше си всичко това, но

сега му ставаше ясно, че тежкото детство произвежда сбъркания като чичо Фестър на зрели години. Както и да е, май напипа чувствителна струна.

— Не — отвърна Фестър. — Не знаех.

— О, така ли? Пише го в „Медицински журнал на Нова Англия“ и в „Харвардски психиатричен алманах“. Трябва да прочетеш тези статии, може да научиш много за собствената си порода.

— Така ли, смотаняк? Чудя се защо ли си падаш по такива статии?

— О, психарите като теб са ми хоби. Знаеш ли например, че на почти осемдесет процента от войниците, които доброволно са пожелали да разпитват пленници през Втората световна война, им е отказан достъп до секретна информация, защото тестовете показали, че са латентни хомосексуалисти? Не че има нещо лошо в това, разбира се. Гей сара, сара^[1].

Фестър се усмихна, но едното му око потрепна.

— Помниш ли как си говорехме за това? — попита той, посегна към торбата и извади акумулатор и клеми. — Когато те заливахме с вода и ти пицеше като момиче. Аз си казах... защо пък не?

— О, Фестър, не трябваше да си правиш труда. Трогателно е така да споделяш играчките си с мен.

— Продължавай да дрънкаш, педал. Добре е да се разпееш, преди да почнеш да крещиш.

Докс се усмихна и продължи да си играе игричката, но дълбоко в себе си усети прилив на адреналин от възможността, която току-що му се предостави. Значи това била изненадата. Фестър нямаше да се задоволи с няколко добре нацелени удара за днес. Смяташе да използва и електричество, което означаваше, че ще се приближи и ще остане до него, докато прикрепва жиците.

На яхтата нямаше никой друг, освен тях двамата. По-добър шанс едва ли щеше да има.

— Виждаш ли, точно за това ти говоря — продължи Докс. — Не си ли се чудил защо толкова се кефиш на тези гадости? Или в родното Мексико си се страхувал, че ако хората разберат за тези ти страсти, ще се обърнат против теб и ще те направят нечия кучка? Признай си, сега сме само двамата — най-лошото е, че си се надявал да стане точно така, нали?

Фестър отново му хвърли усмивка на психопат.

— Обърни се, смотаняк.

— Съжалявам, амиго, но ако се обърна с гръб към някого с твоите наклонности, има вероятност да си проваля целия уикенд.

— Обърни се, смотаняк, или аз ще те обърна.

Докс усети, че яхтата потъна, което му подсказа, че някой току-що се качи на нея. Чу стъпки по стълбите. Мамка му! Беше толкова близо да провокира Фестър към изстъпление. Е, сега ще предизвика само повече враждебност у него, която ще му осигури още срещи като тази.

— Хайде, Фестър, кажи си истината. Обичаш онези снимки, нали? На които мъжете са с черни кожени маски и бичове с девет възела? Или пък с нацистки униформи на СС? Нали се сещаш за какво ти говоря, хард порно. Обзалагам се, че имаш цяла колекция и знаеш всички такива сайтове в интернет.

Лицето на Фестър побеля и Докс си помисли: „По дяволите, познал съм всичко, да ти се не види и перверзникът!“

Вратата се отвори и влезе младоликият. Погледна Фестър, след това и акумулатора.

— Какво правиш? — попита той.

— Нищо — смотолеви Фестър. — Защо се връщаш толкова скоро?

— За какво ти е акумулаторът? — не спираше да пита младоликият. Изражението му подсказваше, че знае отговора и той никак не му харесва.

— Чичо Фестър се самозадоволява така, когато си мисли, че никой не го вижда — обади се Докс. — За първи път го хващат със свалени гащи. Нали всички знаете, че е хомосексуалист? Питай го за колекцията му от снимки.

— Млъквай, мамка ти! — изръмжа Фестър и направи крачка към Докс.

Младоликият държеше оръжие и толкова бързо го насочи към Фестър, че изглеждаше като фокус. Докс премигна, като за миг се попита дали вижда правилно.

— Не мога да позволя това — заяви младоликият, гласът му беше напълно спокоен.

— Гледай си работата — тросна се Фестър. Очите му бяха пълни с толкова омраза и заплаха, че Докс се зачуди дали младото момче не беше демонстрирало отлична преценка, като веднага извади оръжието.

— Точно това правя — каза младоликът със същия делови тон. — А ти ще ми благодариш по-късно, когато се поохладиш. Засега искам да се отдръпнеш и да излезеш през вратата. Ако не се подчиниш на ясните ми нареждания, ще те застрелям.

Стаята притихна напълно. Но Докс наруши мълчанието.

— Това е най-трудният възможен начин да си признаеш, че си гей, Фестър, но има организации, които могат да ти помогнат да го преживееш. Безплатни телефонни линии, такива работи. Само трябва да...

Младоликът отстъпи назад. Продължаваше да държи Фестър на мушка, но извърна глава към Докс.

— Млъквай, мамка ти! — процеди през зъби и нещо в тона му накара Докс да се подчини.

Фестър направи каквото му наредиха, младоликът го последва през вратата. Докс чу, че го заключват, след това стъпките им се изгубиха нагоре по стълбите.

Седя и мисли дълго време. Не беше сигурен дали току-що не си бе създал възможност за бягство, или си бе изпросил смъртна присъда. Беше сигурен само, че следващия път, когато Фестър успее да остане насаме с него на лодката, ще разбере кое от двете е.

[1] Игра на думи от Que sera, sera — каквото има да става, ще стане. — Б.пр. ↑

25.

Някой начинаещ би се вгледал по-усърдно, за да потвърди предположението си, да се увери, след което щеше да е прекалено късно. Друг малко по-опитен би извърнал глава в другата посока, но чак след като покаже, че се е стреснал и че полага видимо усилие да се овладее, което щеше да предупреди врага, че е забелязан. Истинският професионалист знае основите на занаята. И че това, което не може да разбере веднага, може да се обмисли по-късно.

Слязох до тротоара и оставих кутията на земята, така че се озовах между нея и велосипеда. Обърнах се с гръб към господин блондина и започнах да „отключвам“ веригата, като го наблюдавах в огледалото, прикрепено за очилата ми. Беше на двайсет метра от мен, не бързаше, но не си губеше и времето. Носеше черна вълнена шапка, не толкова заради студа, сигурен бях, колкото за да стане по-труден за описване, ако има свидетели. Тя можеше да заблуди и мен, но походката му се отличаваше с онази небрежна мекота, която помнех от Сайгон, а това ми бе достатъчно, за да го разпозная.

Как ме е намерил, нямаше значение в момента. Можех да предположа какво прави тук. Основното ми предимство беше ясно: не само не се бях издал, че го видях, ами и той нямаше никаква представа, че знам кой е.

Тъй като бях с гръб към него и той не подозираше, че го наблюдавам, имах възможност да се взра по-внимателно в отражението му в огледалото за обратно виждане. Носеше черно кожено яке до кръста и ръкавици, които забелязах чак сега. Точно така и аз бих го направил. Шапката правеше чертите му трудни за запомняне, с ръкавиците нямаше да остави отпечатъци, а якето можеше да го защити донякъде, ако нещо се объркаше и жертвата извадеше оръжие. Обувките му бяха с дебели подметки, почти със сигурност от каучук, стъпваше безшумно.

Каквото и да бе планирал, щеше да го извърши отблизо. Ако беше с пистолет, щеше да е малък калибър за по-малко шум, дулото

щеше да е опряно директно в главата ми. Дори да беше по-голям калибър със заглушител, щеше пак да иска да е наблизно, за да е сигурен в изстрела. С нож, разбира се, щеше да е най-тихо. Каквото и да бе намислил, като му обръщах гръб, увеличавах увереността му, променях баланса между риска и успеха, който знаех, че изчислява в момента, намалявах очевидните опасности от близостта ни и така го окуражавах да влезе в обсега, който ми трябваше.

Наблюдавах го в огледалото. Оставаха му десет метра. В корема и по крайниците ми отново се разля адреналин.

Осем метра. Развих веригата от рамката на велосипеда. Беше почти метър дълга и тежеше близо пет килограма. Свързах двата края с тежката заключалка. Хванах края срещу заключалката и се направих, че навивам веригата и се каня да я сложа под седалката. Показах му, че и двете ми ръце са заети, и така го карах да се чувства по-уверен.

Пет метра. Дясната му ръка изчезна в джоба на якето, след това излезе от там. Лакътят му беше близо до тялото, а дланта точно пред бедрото. Палецът му натисна някакво копче и се появи острие. Бях готов да се обзаложа, че е решил да се възползва от очевидната възможност, която му предоставях, заставайки с гръб към него, и да ми пререже гърлото. Предимствата на този вариант бяха, че смъртта щеше да е сигурна и кръвта щеше да шурти в обратната посока, а не по дрехите му.

Три метра. Сърцето ми биеше като боен барабан. Потиснах силния порив да се обърна и да застана с лице към него, когато се приближи.

Два метра. Започна да се отклонява надясно, за да заобиколи кутията. Сега.

Завъртях се по посока на часовниковата стрелка, като държах веригата в дясната ръка, заключалката беше най-навън и се стовари върху него. Беше най-отвратителният бекхенд в историята на тениса. Господин блондинът реагира моментално, което показа, че е доста добре трениран: вдигна лявата си ръка към дясната страна на лицето си, сви рамене, приклепна и — което беше най-важното — пристъпи напред към средата на веригата, където ударът щеше да е най-слаб. Но аз бях предположил и това, а действието винаги побеждава противодействието. В ъгъла, който се образуваше между протегнатата ми ръка, изпънатата верига и краката ми, имах достатъчно място за

реакция. Отскочих назад колкото той се приближи и заключалката се уви около вдигнатата му ръка и се блъсна в слепоочието му като средновековен боздуган.

Главата му отскочи наляво и той се олюля в същата посока. Веригата рикошира и когато тръгна да се връща към мен, аз се завъртях и отново я запратих към него, този път с форхенд с дясната ръка. Блондинът беше преместил тежестта си на левия крак и не можа да избегне удара. Но колкото и да беше изведен от равновесие, успя някак си да се сниши и да вдигне лявата си ръка, този път по-високо с дланта навън, като рамото му предпази лицето. Заключалката се удари в рамото и го наклони надясно. С бързина, непострадала от болката, която ме възхити, успя да уви ръка около веригата и да я хване, преди да отскочи от него.

Опитах се да я издърпам. Грешка: той я опъна в обратна посока и я използва, за да запази равновесие. Сега лявото му стъпало беше изнесено напред, на няколко сантиметра от моето дясно, телата ни бяха в огледални образи, свързани с късата верига. Той направи половин стъпка напред с десния крак и с левия ме ритна в ребрата. Ударът ми изкара въздуха и ме хвърли върху велосипеда. Само това, че стисках веригата, ме предпази от падане.

Той все още държеше ножа в дясната си ръка, която бе близо до тялото му. Усетих какво се кани да направи: малка крачка напред, след това да ме хване с лявата си ръка и да ме промуши с дясната. А аз бях широко открит.

Посегнах назад с лявата си ръка. Той замахна, подпрян на левия си крак, а десният се придвижи напред. Приблужи се и ножът влезе в обсега ми. Пръстите ми се сключиха около рамката на велосипеда. Инерцията носеше русия напред, ускорението тръгваше от краката му и завършваше с насочения към мен нож. Наелектризиран докрай от адреналина и страха, метнах велосипеда напред като дискохвъргач. Колелото застана между двама ни точно когато той се приближи достатъчно и замахна към корема ми с ножа. Ръката му се промуши между спиците на колелото и аз отскочих на сантиметър от острието.

Той замръзна така за част от секундата, лявата му ръка още стискаше веригата, а дясната беше заклещена от колелото на велосипеда. Опитваше се да осъзнае новите обстоятелства. Не знаех през какво обучение е преминал, но можех да се обзаложа, че в

програмата му е нямало урок: „Как да си извадим ръката от спиците на велосипед“. Да я избути напред? Да се дръпне назад? Да пусне веригата? Толкова много възможности, а толкова малко неврони...

Не му дадох време да намери ефективно решение. Пуснах веригата и сграбчих велосипедното колело с две ръце, след което го издърпах вляво от мен. Лакътят му се заби в тялото и ръката му се изви от рамото. Простена от болка, пръстите му се разтвориха и пуснаха ножа. Натиснах по-силно и той се наклони от кръста, за да си предпази лакътя от счупване. Дясното му коляно бе усукано почти на деветдесет градуса, а и той пренесе доста от тежестта си на него и не можеше да го освободи. Завъртях се обратно на часовниковата стрелка и с дясното си стъпало подсякох коляното му отзад и го счупих. Той отново простена и се свлече върху наранения си крак. Аз завъртях още по-силно колелото и лакътят му също изпращя.

Пуснах велосипеда и той падна по гръб, колелото се стовари върху него. Направи кански усилия, за да излази изпод него, но бях обезвредил два от крайниците му и успехът му бе минимален. Разкрачих се над него, очите ми обхождаха земята. Ето го и ножа. Прибрах го, а една част от мозъка ми регистрира логото на оръжието. Беше „Емерсън“, а извитото му острие показваше, че е командирски модел, един от любимите на Докс.

Русият успя да се изправи до седнало положение. Хвана рамката на колелото с лявата си ръка и извади счупената си ръка от спиците. Крещеше от болка, докато го правеше. Взя се в мен задъхан, ноздрите му бяха разширени от напрежение, а лицето му бе плувнало в пот. Бутна велосипеда напред, сякаш за да се защити с него, но имаше само една здрава ръка и подвижността му беше отишла на кино.

— Последен шанс — просъсках. — Каж ми къде е Докс и ще те оставя жив.

— Джакарта — отвърна той през стиснати зъби.

Не. Не биха държали яхтата на същото място след обаждането. Лъжеше. Аз обаче — също.

Направих финт наляво и той последва движението ми, с цел да ме докопа, така че не ми беше трудно да мина зад него. Русият пусна велосипеда и се опита да се извърти, но аз пристъпих и забих коляно в гърба му. Въртях се заедно с него, докато той трескаво продължаваше

да се мъчи да застане лице в лице с мен. Покрих очите му с лявата си ръка и му прерях гърлото с дясната.

Срезът беше дълбок, но бърз и успях да си отдръпна ръката, преди да изригне кървавият гейзер. Чу се ужасен хъркащ звук, задавен от кръв вик. Той падна настрани, отметна брадичка и покри раната със здравата си ръка. През пръстите му шуртеше кръв. Отстъпих, но топлата остра миризма изпълни въздуха и достигна до сетивата ми. За миг се изпълних с еуфория, с онази налудничава радост от убийството, която изпитах за първи път във Виетнам. Беше почти оргазмично усещане, завладяващо те само когато току-що си убил човек, който с всички сили се е опитвал да стори същото с теб.

Стоях така известно време, ледената ми същност беше утолена и ликуваше, гледаше как господин блондинът се опитва да се изправи, краката му конвулсивно се свиваха и разпускаха, на тротоара под него се образуваше локва кръв. След това ритането се забави и ръцете му се отпуснаха. Издаде дълга гъргореща въздишка, главата му падна на земята и напрежението изтече от крайниците му. Едното му стъпало все още продължаваше да се движи напред-назад. Дали това беше последен напразен опит на тялото да се съпротивлява — не знаех и не ме интересуваше.

Огледах се. Десетина минавачи бяха замръзнали на местата си с отворена уста, шокирани и неразбиращи какво се случва. Опитвах се да осъзнаят информацията, която сетивата им подаваха към мозъка. Бяха на около двайсет-трийсет години, с модни чанти и поддържани бради катинарчета, бяха дошли да обядват марокански кускус или да се сдобият с екстравагантни италиански обувки с високи платформи. Можех да се обзаложа, че никой от тях до този момент не бе виждал труп, да не говорим за току-що убит с нож човек, и то пред очите им. Нищо не ми сигнализираше за непосредствени проблеми, нямаше нито съучастници, нито някой достатъчно хладнокръвен, за да се намеси. Очаквах повече от един нападател... Докс каза, че на яхтата са четирима. Може би Хилгър е можел да прати само господин блондина.

Много ми се искаше да проверя самоличността му, но имаше прекалено много хора наоколо, а и няхах достатъчно време. Пък и бях почти сигурен, че пътува без документи. Затворих ножа и го прибрах в джоба си, преметнах веригата през врата и вдигнах кутията. Изправих велосипеда и почти се бях качил, но все пак успях навреме да видя

предното колело. Беше прекалено огънато и не можеше да се върти. Мамка му!

Оставих велосипеда полегнал на земята и скочих върху колелото. Така го изправих достатъчно, за да може да се върти. Можех да го захвърля заедно с кутията, но предпочитях да не оставям нищо след себе си. Освен това щях да се придвижа по-бързо с велосипеда.

С периферното си зрение видях хора да вадят мобилните си телефони и да правят снимки и клипчета и почувствах облекчение, че съм с шапка с дупка само за очите, с каска и черни очила. Наведох глава, качих се на велосипеда и потеглих на север по „Мот“ в насрещното движение, за да не може да ме проследят с кола. Предното колело тракаше, но държеше.

Завих надясно по „Хюстън“ и следващите четири пресечки въртях педалите с всички сили, докато стигна до „Форсит“, след това завих пак надясно и пак поех в насрещното. В североизточния край на парка „Сара Д. Рузвелт“ имаше контейнер за боклук. Спрях до него. С ножа на господин блондина отворих кутията и изсипах топчетата стиропор. След това разрязах и другия край на кашона, сгънах го и го изхвърлих в контейнера. Свидетелите щяха да опишат кутията, носена от куриера, и без съмнение тя вече беше снимана с някой мобилен телефон. Не можеха да я свържат с мен, но нищо не губех, като я правех по-трудна за намиране. Защитни слоеве. Винаги слоеве.

Поех на изток по „Стантън“. След две пресечки спрях, колкото да хвърля ножа и веригата в канализацията. Подкарах велосипеда на юг по „Алън“, докато стигнах до друг контейнер за боклук, в който изхвърлих каската и огледалото за обратно виждане. Когато стигнах до „Канал“, слязох от велосипеда и го облегнах на една сграда, бях сигурен, че някой ще го открадне до петнайсет минути. Дори и да не го вземеха, а да попаднеш в ръцете на полицията, по него нямаше никакви отпечатьци. Серийният номер също липсваше. Купих го с пари в брой и избърсах всички отпечатьци, преди да тръгна тази сутрин. Още слоеве.

Тръгнах пеша на запад по „Канал“, след това на север по „Елдридж“ после отново на запад по „Хестър“. Така влязох в парка. Докато вървах, свалих шапката, очилата и горното яке. Отдолу бях с новата си риза, спортното яке и с вратовръзка. След като се освободих от обемната връхна дреха, изглеждах по-слаб. Промених и походката

си, представих си, че съм някакъв експерт, който ходи с риза и вратовръзка всеки ден и работи в офис. Всеки, който търси куриер на велосипед, щеше да ме подмине. Най-накрая свалих ръкавиците ги оставих на земята до една кофа за боклук. В парка имаше бездомници, затова очаквах останките от самоличността ми на куриер да изчезнат също толкова бързо, колкото и велосипедът.

Извадих другия чифт слънчеви очила с кръглите стъкла от вътрешния джоб на якето и си ги сложих, след това проверих айфона, за да видя къде е паркирал Ачинели. На паркинга на „Бауъри“, същото място, на което го видях първия път. Малко по-близо до улица „Мот“, отколкото ми харесваше, но сега вече никой не можеше да ме разпознае. Въпреки това не биваше да оставям преподавателя под колата му. Сигурно никой няма да го намери, а дори и да го намери, няма да го свърже с мен, но... така, както виждах нещата, все още имаше малък шанс да отдадат смъртта на Ачинели на нещастен случай. Може би ще решат, че е сърдечен удар от стрес, след като е станал свидетел на кървавото убийство на десет крачки от него, нещо такова. Не беше много вероятно, но... всичко се случваше прекалено бързо, за да мисля и за това сега. Не исках да оставям следи, които да подсказват, че Ачинели е бил следен. Ще се придържам към първоначалния план, а останалото ще съобразявам после.

Чух сирените от запад по улица „Принс“ и погледнах в посоката, откъдето идваше звукът, когато стигнах до паркинга на „Бауъри“. Полицията беше отцепила мястото, униформено ченге пренасочваше движението. Служителят на паркинга беше излязъл от кабината си и гледаше какво става.

— Извинете — казах, като минах покрай него. — Мисля, че си изпуснах емпетройката, като паркирах тук. Може ли да погледна набързо?

— Разбира се, човече — отвърна той, без да откъсва очи от спектакъла на „Принс“. Благодарих му и отидох до колата на Ачинели. Клекнах, бързо взех устройството и го пяхнах в джоба си, след това се измъкнах, без да кажа и дума.

Върнах се с колата до Грейт Нек. След като излязох от града и непосредствената опасност отмина, се разтреперих — обичайният ефект от свръхдозата адреналин, този път подсилена и от осъзнаването

колко отблизо се бях разминал със смъртта. Спрях на една отбивка, докато ми мине.

Стоях в колата почти час. Когато треморът се сведе до леко потрепване на върховете на пръстите ми, се замислих. Трябваше да си отговоря на три въпроса: как Хилгър бе стигнал до мен, защо и какво означаваше това за Докс.

Как беше най-лесният. Сигурно е знаел за любовницата на Ачинели. Може би е бил наясно и колко неудобни за моята задача са домът и офисът му. Не е било особено трудно да се сети, че ще разбере за любовницата и че ще го нападна пред нейния апартамент. Господин блондинът вероятно е стоял там от дни, а може би е бил в някой ван на пресечка или две на север и е следял пространството пред сградата с бинокъл. Когато ме е видял да влизам след Ачинели, е разбрал какво се каня да направя. Тогава е слязъл от вана и ме е пресрещнал, за да ме убие. Добър план. Ако не го бях видял в Сайгон и не бях си спомнил тази гъвкава походка, можеше сега аз да лежа на тротоара в локва кръв.

Защо беше по-трудният въпрос. Като ме убие в непосредствена близост до изстиващото тяло на Ачинели, Хилгър щеше значително да намали възможността смъртта му да се сметне за ненасилствена. Два трупа толкова близо един до друг не може да са никакво съвпадение. Това означаваше, че за Хилгър не беше важно смъртта на Ачинели да се сметне за естествена. Което повдигаше въпроса защо изобщо ми възложи това убийство.

Имаше и още нещо. Третата задача беше за заблуда. Нямаше трета задача, тя беше само илюзия, начин да ми свалят гарда.

И най-накрая — Докс. Искях да се тревожа, защото знаех, че Хилгър може вече да го е убил, но ледената ми същност не ми позволяваше. Просто реши проблема, казваше един глас в мен. Остани спокоен. Бъди аналитичен. Нищо друго няма да помогне нито на теб, нито на Докс.

Поставих се в положението на Хилгър. Той беше умен. Как беше планирал всичко това?

„Има само две жертви — би могъл да разсъждава той. — Веднага щом и втората падне, моят човек премахва Рейн. Дали да убия първо Докс? Рисковано е. Ами ако Рейн поиска да говори с него, преди да се погрижи за Ачинели? Ами ако нещо се обърка при удара? Без

Докс губя лостовете си. По-добре да изчакам. Когато моят човек потвърди, че с Рейн е свършено, веднага ще приспя Докс.“

Това ми звучеше логично. Аз бих постъпил така. Което означаваше, че Докс все още е жив.

Вероятно.

Разтърках очи. След като адреналинът се разнесе, настъпи неизбежната реакция на периферната нервна система. Мозъкът ми се замъгли и ужасно ми се приспа.

Как да се справя с положението? Това беше другото нещо, което трябваше да реша. Ако си изиграех картите правилно, Докс все още имаше шанс. Ако се провалях, и той заминаваше.

При всички случаи трябваше да се свържа с Хилгър. Трябваше да го накарам отново да се размърда и да продължа да се опитвам да изтръгна нова информация, за да направя пробива.

Как? Как?

Можех да се престоря, че всичко е минало гладко. Ачинели е мъртъв, очевидно от емболия. Дай да говоря с Докс. Искан подробности за третата задача.

Не, това щеше да го постави нащрек. Той много бързо ще научи какво се е случило с господин блондина. Сигурно вече подозира най-лошото, след като толкова сигурен човек още не му е докладвал след последната ни среща. Ако не му кажех какво е станало, ще усети, че си играя с него.

Тогава бъди искрен. Обвини го, заплаши го, изплъзни му се. Той точно това очаква и за това е готов. Ако си давах вид, че постъпвам предвидимо, той щеше да реагира предвидимо.

А това означава... какво? Не бях сигурен. Може би ще се опита да отрече всичко, да протака, да търси начин отново да ме докопа. Не знаеше, че съм видял човека му в Сайгон — ако знаеше, щеше да прати някой друг да ме причака в Ню Йорк, — затова сигурно си вярва, че ще може да блъфира докрай.

Разбира се, отново ще настоявам да говоря с Докс. А ако Хилгър не ми позволи? Това би означавало само едно. И аз щях да прекарам остатъка от живота си в опити да го накарам да си плати.

Отидох с колата до обществената библиотека на Грейт Нек и пуснах нова информация на Канезаки. После му се обадох от уличен

телефон. При него още нямаше пет часа сутринта. Е, днес денят му щеше да започне рано.

Звънна само веднъж и след това чух гласа му.

— Да.

— Ти какво, да не спиш с телефона на възглавницата?

— Понякога.

— Веднага си провери съобщенията във форума. Пратих ти всички подробности за втория човек от списъка. Вече се погрижих за него. Всичко се развива много бързо.

— Вече си... пак си го направил. И чак сега ми казваш.

— Нямам време да споря с теб сега. Помниш ли русия от снимките, които ти пратих?

— Разбира се. Но не открих нищо за него.

— Вече ще можеш. Преди по-малко от два часа претърпя ужасна злополука в Ню Йорк.

— О, Боже!

— Да, нашият приятел го беше пратил да ме причака. Имах късмет.

— Нашият приятел... имаш предвид...

— Точно така. В списъка няма трети човек. Всъщност аз бях третият.

— Ами...

— Още не знам. Но се надявам да е добре. Той е лостът, с който нашият приятел ме действа, не помниш ли? Ще организирам нов телефонен разговор и ще разбера. Но ще се върнем на това след малко. Събуди ли се вече? Слушаш ли ме?

— Разбира се — отвърна той. Прозвуча ми сякаш въпросът го е обидил.

— Добре. Русият вероятно е пътувал стерилен. Но имам силно предчувствие, че е карал нещо, вероятно ван, който все още е паркиран на улицата. Ако ченгетата го открият, може да научат името му. Ако имаме името му, можем да разберем кой напоследък е кандидатствал за виза за азиатска страна. Следиш ли мисълта ми?

— Разбира се — повтори той.

Дадох си сметка, че се държа прекалено дидактично. Той вече не беше зелен и никога не е бил глупав.

— Все още не си имал време да го обмислиш — казах. — А аз имах. Това е единствената причина да те питам.

— Не се тревожи за това — отвърна той и си представих киселата му усмивка от другата страна на линията.

— Както и да е. Ако имаме името и молбата за виза на господин блондина, ще се окажем ужасно близо до нашия приятел.

— Разбрах.

Млъкнах и се замислих дали няма още нещо. Боже, така ми се спеше.

— Ами вторичният ефект, за който говорихме? — попитах. — Нали се сещаш, семейството.

— Почти приключвам. По-късно тази сутрин сигурно ще имам информация.

— Добре, страхотно. И още нещо, което ми хрумва. Имам усещането, че нашият приятел е познавал втория човек от списъка. Воювали са заедно, ще видиш. Не знам какво означава, но... интуицията ми подсказва, че тази връзка е важна. Част е от цялостната картина, която се опитваме да сглобим.

— Добре, ще проследя тази връзка. А сега какво?

— Ще пратя съобщение на нашия приятел да се чуем по телефона. Ще забавя малко топката, доколкото ми е възможно, но ако не поискам да говоря с него скоро, той ще надуши капана. Опитай се да откриеш местонахождението му, това трябва да стане до четиридесет и осем часа. Не, по-скоро. Трябва да отида там, където е той.

— Защо не тръгнеш веднага?

— Не знам къде...

— Няма нужда да знаеш, поне не точно. Знаем, че е на яхта, вероятно все още сравнително близо до мястото, където беше последния път, когато се обади. Тръгни веднага и ще си много по-близо, когато го локализираме. Изчакай в някой близък град с оживено летище. Ще ти спести време.

— Прав си — съгласих се. — Уморен съм, трябваше да се сетя.

— Да, е, очевидно никой не е съвършен.

Засмях се, бях доволен, че ми връща шегите.

— Добре, ще уредя обаждането и ще хвана самолет. Но ще ми трябват няколко неща от теб.

— Нека позная. Нещо от Дядо Коледа.

— Точно така. От същия вид играчки, каквито ни пусна миналата година през комина, без упойващата пушка. Помниш ли ги, или искаш да ти пратя списъка по интернет?

„Играчките“, за които говорех, бяха пистолет със заглушител, инфрачервен лазер и визьор за нощно виждане, резервен пълнител, сто патрона с кухи глави, кобур за бедрото и очила за нощно виждане. Бе възможно да поискам и още някакви глезотии, когато научех местонахождението на терена — стига да го разберяхме предварително, — но си струваше да го натисна за основните неща още сега.

— Помня — отвърна той.

— Този път по-малки, да се крият лесно. Вероятно ще действам в градска среда. Също и защитна жилетка. И медицински комплект. Не знам в каква форма ще намеря приятелчето си.

— Разбрах.

Помислих още малко, струваше ми се, че пропускам нещо. Сетих се.

— Трябва да оправим и книжата — казах. — Съмнявам се, че приятелчето ми пътува с паспорт или някакъв друг документ, най-вероятно ще се наложи да минем през митницата на страна, в която официално не е влизал.

— Мога да се погрижа за това.

— Добре, добре. Веднага щом научиш нещо за онова семейство или пък нещо друго, пусни ми съобщение. И аз ще ти се обадя веднага щом се чуя с нашия приятел.

— Добре. Късмет.

Проверих самолетите през интернет. Единственият полет без прехвърляне от Източния бряг до Югоизточна Азия беше на „Сингапур Еър“, тръгваше от „Нюарк“ в единайсет тази вечер и кацаше на „Чанти“ в Сингапур осемнайсет часа и четиридесет минути по-късно, в 6,40 сутринта местно време. Дълъг полет, но щеше да ми спести време, в сравнение с варианта със смяна на самолетите на Западния бряг, в Токио или в Хонконг. Пък и при сегашната ми умора, ако успея да се уредя с билет за първа класа, сигурно ще спя през целия път. А в Сингапур щях да съм на един, максимум два часа път със самолет от предполагаемото местонахождение на яхтата на Хилгър.

Обадих се на авиокомпанията по пътя към хотела. Извадих късмет, имаше места в първа класа за полета довечера. Взимаха по дванайсет бона за двете посоки, при тази цена се учудих, че изобщо успяват да продадат нещо. Не знаех за другите им клиенти, но за мен комфортът си струваше допълнителните разходи. При моята работа разликата между това да пристигнеш изтощен от деветнайсетчасов полет и да кацнеш добре отпочинал можеше спокойно да означава разлика между гибел и оцеляване.

Напуснах хотела, влязох в интернет кафене и пуснах съобщение на Хилгър:

„Ако се надяваш господин блондинът да ти се обади, ще ти се наложи да почакаш. Последния път, когато го видях, не беше добре.

Имаш само една възможност да излезеш от това жив. Пусни Докс.“

Надявах се, че съм подбрал точните думи. Смятах, че ще му привлека вниманието, но не можех да бъда сигурен. Възможно беше да ги разчете различно: да убие Докс, да ме подгони с целия си наличен ресурс и да се опита да приключи така играта.

Но не се тревожех за това. Наистина. На първо място бях прекалено уморен. Освен това не носех отговорност. Ледената ми същност вече командваше парада, а думата „тревога“ никога не е фигурирала в речника ѝ. В края на краищата, за да се тревожиш, трябва да ти пука за нещо.

26.

Хилгър седеше на пристана, от двете му страни бяха Панчо и Гътри. Бяха акостирали в Сингапур предния ден и сега се намираха в яхтклуба на републиката. Минаваше един през нощта, но още беше горещо и влажно. Всички останали седемдесет яhti около тях бяха притихнали, люлееха се на морските вълни нагоре и надолу, сякаш дишаха в съня си.

Демеер им се бе обади преди петнайсет минути, малко преди дванайсет на обяд нийоркско време. Беше забелязал Рейн край апартамента на улица „Мот“. Никаква изненада. Знаеха, че Рейн е в Ню Йорк от влизането му във форума, точно както знаеха, че преди това е бил в Калифорния, а в самото начало — в Париж. Дотук — добре.

Ачинели се бе появил пет минути по-късно. Демеер им съобщи, че Рейн е влязъл след него във входа и всички знаеха какво означава това — че човекът е мъртъв. Демеер се канеше да пресрещне Рейн и да го убие, когато излиза от сградата. Каза им, че веднага след това ще се обади, и затвори.

Това стана преди петнайсет минути, много дълги петнайсет минути. Хилгър си представи последователността на събитията: Демеер се обади точно когато Рейн влезе във входа. Щеше да се забави вътре най-много пет минути. Демеер нямаше да се бави, когато той излезе, щеше веднага да го доближи и да го убие. Една минута, за да се върне до вана, да се изтегли и да им се обади няколко пресечки по-нататък. Нямаше как това да отнеме повече от десет минути.

Минаха още петнайсет. Всички мълчаха. Хилгър си помисли да се обади на Демеер, но не искаше да рискува. Демеер сигурно е прочистил мобилния си телефон, преди да тръгне. Ако нещо му се случи и Хилгър му звънне, обаждането ще остане в регистъра на апарата. Не че някой можеше да направи нещо с номера, но въпреки това не смяташе да поема такъв риск. Ако Демеер беше в състояние да се обади, щеше вече да го е направил.

Хилгър се обърна към Панчо.

— Можеш ли през сателита да влезеш на честотата на нюйоркската полиция?

Панчо кимна.

— Ще ми отнеме малко време, но — да.

— Добре. Да видим дали така няма да научим нещо.

Панчо изчезна. Гътри и Хилгър отново потънаха в мълчание.

След десет минути мексиканецът се върна. Хилгър разбра какво се е случило по положението на челюстта му, още преди да е казал и дума.

— Има убийство на улица „Мот“ — обяви Панчо. — Жертвата няма документи за самоличност, наричат го Джон Доу, Бял мъж. Рус, на около трийсет и пет години.

Хилгър кимна, но не показва никакви емоции.

— Как? — попита и това беше единственият интерес, който прояви към нещо извън плана на операцията.

— Прерязано гърло — поясни Панчо.

Гътри поклати глава.

— По дяволите — изруга. — По дяволите.

Хилгър въздъхна. Никога не се разстройваше в подобни ситуации, никога. И преди беше губил хора и инстинктите и обучението му налагаха да не се поддава на мъката, да остави това за по-късно, когато се справи със ситуацията и задейства нов план. Хората му винаги са очаквали от него да ги ръководи, а да ръководиш, значи да се съсредоточиш върху проблема, а не върху чувствата си.

— Какво смяташ, че ще предприеме Рейн? — попита Панчо.

— Трудно е да се каже — отвърна Хилгър. — Но ще се обади. Все още държим приятелчето му.

— Мислиш ли, че е убил Ачинели преди Демеер?

Хилгър кимна.

— Така мисля. Прослушвай честотата на полицията и скоро ще разберем със сигурност.

— Какви пробойни ни създава тази ситуация? — намеси се Гътри. — Демеер е бил стерилен, нали?

— Нямам никакво съмнение в това — отсече Хилгър. — И дори някой да може да го свърже с име, то няма да е истинското му. А дори фалшивото име да представлява някаква следа... Рейн няма ресурси, за

да се възползва от нея. Дори и да има, ние се движим много и не може да ни локализира. Ще останем в Сингапур само още един ден, след това потегляме. Оперативно стоим добре.

— Ако Ачинели е мъртъв — изтъкна Панчо, — нямаме нужда от Рейн. А щом нямаме нужда от Рейн, значи не ни трябва и Докс. Само една дума и веднага ще насоча яхтата към островите Рау, ще му закача един камък и ще го хвърля през борда.

Гътри метна на мексиканеца гневен поглед, който Панчо се направи, че не вижда. Хилгър добре разбираше какво означава тази размяна на думи и погледи.

— Не — заяви той. — Още не. Първо искам да чуя какво има да ми каже Рейн.

— Ще се... ще се обадиш ли на съпругата на Демеер? — попита Гътри.

От четиримата само Демеер беше женен. За американка, Джоан Карчнър. Тя живееше с Демеер в Брюксел. Хилгър я беше виждал веднъж. Имаше живи очи. Привличането между двамата му се стори очевидно. Заради работата си Демеер често отсъстваше от дома си, но Хилгър никога не беше чувал да кръшка.

Не искаше да го споделя с другите, но преди да тръгне за Ню Йорк, Демеер му беше дал телефонен номер, на който да се свърже с Джоан.

— Никъде не смятам да ходя — бе казал с лека усмивка. — Но за всеки случай...

Сега Хилгър се чудеше дали не е предчувствал нещо.

Замисли се на кого би искал да се обадят, ако с него се случи нещо. На кого той самият би се обадил, ако знаеше, че краят му е неизбежен. Без съмнение на сестра си Сюзън. Тя беше омъжена и живееше в Ню Йорк, очакваше третото си дете. Всеки път, когато беше на Източния бряг, ходеше да види нея и семейството ѝ. След като родителите им бяха покойници и нямаха други братя и сестри, тя беше единственият роднина, с когото поддържаше връзка. Както и двамата ѝ синове, прекрасните му племенници, единствената надежда за бъдеще на семейството. Да. Ако знаеше, че всичко свършва и имаше време, щеше да си отиде спокоен, ако гласът на Сюзън е последният, който чуе. Кимна.

— Да. Ще се обадя на съпругата му.

Никой не помръдна. Нощната влага бе станала по-тежка, истинска плащеница от лепкава жега, която ги притискаше от всички страни.

— Демеер беше добър човек — поде Хилгър. — Толкова добър и надежден, колкото и останалите, с които съм имал привилегията да работя. И ние ще почетем паметта му, като завършим започнатото дело, за което той милееше достатъчно, че да стане част от него.

Панчо и Гътри кимнаха. Хилгър ги погледна и остана доволен, че се държат.

Господи, Рейн ще си плати. И този скапан Докс също. Двамата излязоха скъпо на Хилгър. В момента беше толкова разгневен, че се изкушаваше да разреши на Панчо това, за което го помоли — да изведе лодката в открито море и да хвърли Докс на акулите. Беше така ядосан, че щеше да остави Панчо и Докс сами преди това, като много добре знаеше как мексиканецът ще се възползва от ситуацията.

Но операцията беше на първо място, както винаги. Демеер бе предназначен да отиде в Амстердам и след като вече го нямаше, някой трябваше да го замести за финалния етап. Не му харесваше идеята да прати Панчо. Той беше способен, но силата му беше в мускулите, нямаше финеса на Демеер. За миг му се прииска да бе пратил Панчо в Ню Йорк. Но около него се носеше усещане за заплаха, което го правеше неподходящ за работата — Рейн щеше веднага да го разпознае. Демеер беше по-интелигентен, умееше добре да изненадва. Е, в случая не му свърши работа, но Хилгър нямаше да спечели нищо, ако продължи да зацикля върху случката.

Гътри... той определено беше добър и надежден. Но Хилгър го познаваше от не толкова отдавна, колкото останалите и не беше сигурен, че му има доверие за нещо толкова сложно и важно като етапа в Амстердам.

Май накрая щеше да се окаже, че сам трябва да отиде. Да, така щеше да е най-добре. Въпреки всичко операцията все още вървеше по план. Най-добре да я довърши лично.

Засега това означаваше да задържи Докс още малко.

Но само малко.

27.

Дългият полет се оказа точно това, от което имах нужда. Нищо не можех да направя, докато не кацна, и като осъзнах и приех това, успях да се отпусна за първи път откакто видях съобщението на Хилгър в Париж. Подкрепих се с вечерята, която сервираха в първа класа, след това спях като мъртвец почти дванайсет часа. Събудих се доста свеж, оставах ми по-малко от пет часа до Сингапур.

Замислих се какво да направя, като пристигна. Щях да остана на терминала като начало. В зависимост от това дали Канезаки беше успял да определи местоположението на яхтата и кога Хилгър искаше да се чуем, щях да реша дали се налага веднага да излети за Джакарта, Куала Лумпур или някъде другаде. Не исках да губя време с преминаване през митниците, нито да обяснявам на имиграционните власти защо толкова бързо влизам и излизам от страната.

Добре, трябва да намеря достъп до интернет на летището веднага щом кацнем, да вляза във форума и да видя какво иска Хилгър...

Тук мисълта ми секна, сплашена от проблем, който не бях предвидил. Ако Хилгър имаше начин да разбере откъде влизам във форума и види, че този път е от Сингапур или някъде другаде в Югоизточна Азия, щеше да разбере, че съм тръгнал да го търся.

Мамка му! Глупаво от моя страна да пропусна нещо толкова очевидно. Много неща се случиха, бях уморен, но все пак...

Дилайла. Не виждах друга алтернатива. Можех да ѝ дам адреса и тя да копира съобщението на Хилгър във форума, през който контактувах с нея. Или да ми го прочете по телефона. А аз можех да ѝ продиктувам отговора и тя да го изпрати по интернет. Хилгър щеше да си помисли, че съм се върнал в Париж. В този вариант всъщност имаше известни предимства. Ако си мислеше, че съм в Париж, това щеше да го успокои и да го накара да свали гарда.

Ами ако тя каже на своите служби? Може би няма да го направи, но не можех да разчитам на това. От друга страна, ако и те искаха

смъртта на Хилгър, както ми бе казала, предполагам, че имаше вероятност поне да не ми пречат. А ако се намесят?... Е, налагаше се да поема този риск. Можех да се обърна и към Канезаки, но му няхах достатъчно доверие, че няма да филтрира съобщенията от Хилгър, особено за тази операция. Той гонеше собствени цели и спасяването на Докс беше една от най-маловажните за него. Не исках да се обръщам към Дилайла по десетки причини — лични и професионални. Но си няхах никой друг, освен нея.

Веднага щом кацнахме и слязох от самолета, се отправих да търся обществен телефон, за да ѝ се обадя. В Париж беше полунощ, но тя беше нощта птица и знаех, че е будна. Ако беше влязла в операция, нямаше да вдигне телефона.

Но късметът беше на моя страна. Тя вдигна веднага.

— Ало? — каза.

— Ало — отвърнах. — Cest moi.^[1]

Настъпи мълчание. Накрая тя го наруши.

— Всичко наред ли е?

— Не съм направил пробив, но имам известен напредък. Аз...
нуждая се от помощ. Може ли?

— Знаеш, че може.

— Добре. Нашият приятел се свързва с мен през затворен форум. Но може да има начин да проверява откъде аз влизам в него. Не искам да знае къде съм сега. Затова имам нужда от теб да провериш съобщенията.

— Това е дреболия. Мислех, че ще искаш много повече.

— Може и да се наложи. Но засега те моля само за това. Просто да влезеш във форума, да копираш съобщението му и да ми го препратиш, след това да направиш същото с моя отговор. Ако ме провери, както очаквам, ще си помисли, че съм в Париж. Това ще ми даде известно предимство.

— Разбирам.

— Трябва да отидеш на някое стерилно място. Нали не искаш да проследи...

— Да, знам това.

Спомних си обиденото „разбира се“ на Канезаки и някои от коментарите на Докс през годините.

— Да не би... да се държа покровителствено? — попитах.

— Да.

Прочистих си гърлото.

— Чуй ме, не ме гали е перце. Мога да понеса честен разговор.

Тя се засмя.

— Тръгвам веднага. Дай ми половин час.

Намерих компютър с интернет. След обичайната проверка за шпиониращ софтуер пратих на Дилайла адреса на форума, през който общувах с Хилгър. След това отворих форума, през който се свързвах с Канезаки. Толкова пъти през последната седмица не намирах нищо вътре, че и сега очаквах да е така.

Но грешах. Канезаки беше ударил джакпота.

„Убитият в Ню Йорк е Вин Демеер. Кандидатствал е за вьетнамска виза под името Уилям Дете и е пътувал за Сайгон заедно с теб. Ето снимката от молбата за виза.“

Имаше прикачена снимка с големината на пощенска марка. Той беше — русият, когото видях в Сайгон и когото убих в Ню Йорк.

„Някой си Джеймс Хилман е кандидатствал за виза и е пътувал по същото време. Ето неговата снимка. Изглежда ли ти познат?“

Имаше и втора фотография. Веднага го познах. Хилгър.

„А сега следва най-интересното. Оказа се прав, Докс се е опитвал да ти подсказе, че има и морски пехотинец. Казва се Франк Гарза с прякор Панчо, с Хилгър се познават от Ирак. Деветметровата яхта «Океански изумруд» е регистрирана на името на Гарза в Шанхай, има право да стои на пристанище в яхтения клуб на Шанхай. «Океански изумруд» през последната седмица е престояла закотвена в Джакарта, а преди два дни е съобщила, че пристига в

яхтклуба на Сингапур. Доколкото ми е известно, не е напускала Сингапур.“

Осъзнах, че стискам мишката прекалено силно и веднага се коригирах. Сингапур... по дяволите, те са тук. Дори не се налагаше да прескачам до Джакарта, Куала Лумпур или някъде другаде. Това беше най-доброто предзнаменование, което получавах от началото на цялата афера.

„А сега за вторичния ефект: Яник има брат, Хенк Яник, който миналата седмица е преминал през митницата в Сан Франциско, очевидно е дошъл, за да се погрижи за семейството на брат си и да помогне за погребението и уреждането на материалните дела. Хенк е шеф на сигурността на пристанището в Ротердам. Негов заместник е друг холандец, Йон Боземан.

Две неща за Боземан. Първо, той би трябвало да поеме сигурността, когато Хенк Яник отсъства. Второ, миналия септември е участвал в конференция в Ню Йорк по сигурността на американския флот. Ачинели е бил един от лекторите. Демеер също е присъствал.

Ето и моите предположения: Боземан работи за Хилгър. Каквото и да е намислил Хилгър, Ротердам по някакъв начин участва в плана му. Сигурно трябва да извърши нещо, което шефът на сигурността може да предотврати. Но да се убие самият шеф е доста трудно и прекалено забележимо. Затова Хилгър убива брата на Хенк в Калифорния и така го принуждава да си вземе отпуск. В негово отсъствие вторият човек в йерархията, Боземан, поема кормилото. С Боземан начело, Хилгър получава възможност да свърши това, което е намислил. Въпросът е какво е то.

Други въпроси: Защо Хилгър иска и убийството на Ачинели? Защо Демеер, Ачинели и Боземан са били на конференцията по флотската сигурност заедно?

Знам, че си във въздуха. Обади ми се веднага щом пристигнеш. Това е нещо по-голямо от Хилгър, усещам го.“

Точно на това се надявах. Купчината несвързани парчета изведнъж се подреди в смислен разузнавателен анализ само чрез прибавянето на нова информация и на свежа гледна точка. Ачинели, сега и Боземан, както и останалите... Не ми пукаше за никого от тях. Хилгър държеше Докс тук под носа ми в Сингапур. Само това имаше значение.

Изчаках Дилайла половин час, както ме бе помолила, след това влязох в нашия закрит форум. Тя ми беше препратила съобщението на Хилгър:

„Не знам за какво говориш. Добра работа свърши с Ачинели, но все още ти остава една задача за изпълнение, преди да пуснем Докс. Знам, че ще искаш да говориш с него. Обади ми се в осем часа по Гринуич. Това е двамайсет и четири часа след времето, в което ти оставям това съобщение.“

Усмяхнах се. Действие, реакция. Като поведох със заплахите и обвиненията, му дадох възможност да отрича и да се опита да ме разубеди. И може би така откупих още малко време на Докс.

Проверих кога е изпратено съобщението. В осем часа по Гринуич предния ден. Това значи четири следобед в Сингапур, по времето, когато съм бил във въздуха. Погледнах си часовника, имах малко повече от осем часа преди да се чуя с него.

Прочистих браузъра и отидох до друг обществен телефон, за да се обадя на Канезаки.

Той вдигна веднага.

— Къде си?

— Не по...

— Имам заглушител за подслушвателни устройства, всичко е наред. Къде си?

— В Сингапур.

— Идеално. Надявах се да хванеш полета без прехвърляния от „Нюарк“. И аз съм тук.

— Какво?...

— Нали прочете съобщението ми?

— Да.

— Беше вече излетял, когато получих информацията. Трябваше да тръгна веднага, да ти взема нещата, които поиска, да си запазя полет... няха много време.

— Къде си?

— „Гранд Хаят“, на „Скотс“ и „Орчард“. Можем ли да се видим тук?

Обичайно отказвах такива молби. Чувствах се некомфортно, когато някой друг избираше мястото на срещата. Но не ми се струваше логично Канезаки да се опитва да ми устрои капан. Може би друг път, но не и сега. Потиснах параноята си.

— Да. Дай ми два часа.

— Стая 704. Ще те чакам.

Затворих и се обадох на Дилайла от друг апарат.

— Получи ли го? — попита тя.

— Да. Благодаря ти.

— Нека ти дам един номер, стерилна линия, със заглушители за подслушвателни устройства. Трябва да поговорим, важно е.

— Просто ми пусни съобщение...

— Ще оставя номера във форума. Но трябва да говоря с теб.

Затворих, проверих форума и я набрах на стерилната линия.

— Какво има? — попитах.

— Знаеш ли къде е Докс?

— Имам... добри предположения.

— Каза, че е на яхта. Как ще го изведеш?

Защо ми задаваше тези въпроси?

— А ти как мислиш? — отвърнах ѝ с въпрос.

— Мисля, че си толкова гневен и уплашен, та планираш да влезеш при тях с оръжие в ръка.

Намръщих се.

— Не бих се изразил точно така.

— Без добро разузнаване за плана на яхтата, броя на хората и разположението на врага на борда все едно си с вързани очи. Това е самоубийство, както за теб, така и за Докс. Не можеш да го направиш сам.

— Виж, оценявам предложението ти, но ще го направя днес. Ти си прекалено далеч.

— Не говоря за себе си. А за Боаз.

— Какво?

— Той в момента е в Джакарта. И има нещо, което ще ти потрябва.

— И какво, по дяволите, прави в Джакарта?

— Знаеш какво. Чака да се обадиш.

Почувствах как през мен премина хлад.

— Ти си му казала — промълвих. — За Докс. И за Хилгър.

— Да, казах му. Моите хора искат Хилгър мъртъв. Те ще ти помогнат.

— Смъртта на Хилгър е вторична. В момента се опитвам да спася Докс.

— Но това пак се свежда до същото. А ако те убият, докато щурмуваш яхтата, няма да спасиш никого.

Не отговорих. Първо Мидори, помислих си. А сега и ти. Само малко да сваля гарда и виж какво става. Всеки проклет път.

— Разбра ли? — попита тя.

— Нямам нужда от твоята помощ — казах като едвам овладях гласа си. — Няма нужда да ровиш в мислите ми и да решаващ кое е най-добро за мен зад гърба ми. От доста време съм на този свят, минал съм през такива гадости, че няма да ми повярваш, ако ти разкажа, и съм оцелял само благодарение на инстинктите си и собствената си преценка.

— Добре. Продължавай да живееш по този начин. Не променяй нищо в тактиката си. Тя ще ти върши прекрасна работа, чак до деня, в който те убие.

Може да е за добро, помислих си. Това е твоят изход, твоята причина. Винаги си знаел, че не можеш да й имаш доверие. Сега ти даде доказателство. Просто й кажи сбогом и всичко свършва.

— Нямах право — изгъкнах и се приготвих за развръзката.

— Не, Джон, имам право. Защото съм влюбена в теб. А това означава, че имам право, дори е мое задължение. И да, заинтересована съм лично, по дяволите, да не ти позволя да направиш някоя глупост, която да те убие!

— Ти... ти си... — запелтечих глупаво, изведнъж планът ми стана на парчета.

— Обичам те — повтори тя.

Настъпи дълго мълчание.

— Не знам какво да кажа — успях да смотолевя.

— Обикновено се отговаря: „И аз те обичам“. Можеш да опиташ така, ако искаш.

Преглътнах.

— Каж ми за Боаз — подканих я с надеждата да го приеме за отговор.

— Той има нещо, което ще ти помогне да се качиш на яхтата безопасно. И да спасите Докс. Той е с частен самолет, пълен с гориво и готов за излитане. Може да се срещне с теб където пожелаеш. Само трябва да му се обадиш и да му кажеш къде.

Отново настъпи дълго мълчание.

— Дай ми номера — казах.

Тя ми го даде. Аз си го записах.

— И... ъъ... аз... — добавих.

— Просто помогни на Докс. И се пази. За другото можем да поговорим и след това.

— Чакай — спрях я. — Аз...

Но тя вече беше затворила.

Набрах номера, който ми даде. Отговори ми познат дрезгав глас на английски с акцент.

— Боаз.

— Здравей, Боаз — казах.

— Шалом, Рейн-сан — поздрави той и аз си представих неустоимата му усмивка. — Надявах се да се обадиш.

— Тази линия сигурна ли е? — попитах с надеждата да ми отговори утвърдително, след като ме бе нарекъл по име.

— Разбира се. Къде си?

— Зависи. Какво имаш за мен?

— Дилайла не ти ли каза?

— Не и с подробности.

— Тогава ще ти кажа аз. Става въпрос за технология за спасяване на заложници, разработена от нашите командоси от „Сайрет Маткал“. Свръхсекретна е. И е точно каквото ти трябва.

— Какво ще ми струва?

— Ние искаме Хилгър мъртъв. Той уби Гил в Хонконг, както знаеш, и оттогава го търсим. Дилайла каза, че имаш оперативна информация за местонахождението му. Ако е така, технологията на „Сайрет“ е твоя. Мога да ти я донеса.

Оперативна информация? Сега може би да, но не и когато Дилайла се е обадила на Боаз. Значи му е казала каквото е сметнала за необходимо, за да го накара да помогне.

— Не се ли страхувате от реакцията на ЦРУ? — попитах, за да печеля време, докато реша дали да му кажа къде да ме намери.

— Хилгър вече не е от ЦРУ, доколкото знам. Сега е на свободна практика. Това го прави уязвим.

От моята камбанария изказването не изглеждаше много успокоително. По дяволите, как щях да се справя с всичко това...

— В Сингапур съм — казах, усещайки, че губя контрол над ситуацията. Първо Канезаки, после Дилайла, а сега и Боаз... Ами направо да си направим парти!

— Ще съм там след три часа. Кажи ми къде.

— Мога ли да ти се обадя на този номер?

— Разбира се, мобилен е, джипиес.

— Ще ти звънна. Навъртай се около търговския център на „Орчард“.

По пътя от летището минах през обичайните предохранителни мерки тип „очаквай най-лошото“, които бяха специално съобразени с камерите за видеонаблюдение на сингапурските власти. Стигнах до „Гранд Хаят“ на булевард „Орчард“ в най-люксовия сингапурски търговски район. Беше около двацет и пет градуса и много влажно. Наслаждавах се на тропическата жегга след арктическото време в Ню Йорк. Пространството пред кулите на центъра беше оживено, там имаше много добре облечени китайци, малайзийци, индийци и други чужденци. Долавях разговори на пет-шест различни езика. Колите и такситата се строяваха чинно на светофарите в часа пик и аз почти се усмихнах на осезателното отсъствие на надути клаксони. Сякаш

участниците в движението тук бяха намерили начин да се разбират помежду си.

Взех асансьора до десетия етаж, след това по стълбите слязох до седмия. Движех се предпазливо по пустия коридор, докато стигнах до стаята на Канезаки. Почуках на вратата, след това отстъпих няколко крачки назад. Въпреки това, което ми подсказваше логиката, мразех да отивам някъде, където ме очакват. Особено след случката пред апартамента на Ачинели.

Канезаки отвори и ме огледа от главата до петите с въпросително изражение.

— Ще влезеш ли? — попита.

Кимнах и пристъпих в стаята. Щорите бяха спуснати. Веднага забелязах, че плъзгащите се врати към банята са отворени. Както и към гардеробната. Беше гостоприемен, освен че беше разумен. Когато си имаш работа с човек, който непрекъснато се оглежда за опасност, си просиш белята, ако не му показваш непрекъснато ръцете си.

Канезаки сложи на вратата табела „Не безпокойте!“ и заключи. След това остави на двойното легло един чувал и ме прикани с жест да го отворя. Това че не го отвори сам, а даде тази възможност на мен, отново показа, че има опит и достатъчно разум.

Оставих чантата си и погледнах. Вътре имаше пистолет SOCOM НК „Марк“ 23 с обектив за нощно виждане и лазерно прицелване, заглушител, два резервни пълнителя, сто патрона „Федерал Хидра-Шок“ и тактически кобур за бедрото. Също така и оборудване за нощно виждане. Същите неща, които бе доставил на мен и Докс за мисията ни в Уаджима предната година.

— Помолих те за нещо, което лесно се крие — направих недоволна гримаса. Вдигнах пистолета и проверих дали е празен. С прикачен заглушител щеше да стане почти половин метър.

— Правя каквото мога — сви рамене той. — Мислех, че харесваш марката SOCOM.

— Така е. Но не бих се разхождал с това оръжие по улицата посред бял ден.

— Ще свършиш всичко посред бял ден? Тогава за какво са ти устройствата за нощно виждане.

— По-добре е да ги имам подръка дори да не потрябват.

— Добре, това мога да взема от арсенала без никой да задава въпроси. Виж, има и рибарски гащеризон. Кобурът ще влезе в крачола и ще остане място. Направи разрез на бедрото и ще получиш лесен достъп до него.

Извадих гащеризона, за който говореше, и го разтворих. Да, щеше да свърши работа. В чувала дори имаше разглобени въдици и кутия с рибарски такъми, очевидно за прикритие в яхтклуба. Видях също така и бейзболна шапка, и слънчеви очила, както и ръкавици, бинокъл и поръчания медицински комплект.

— Помислил си за всичко — похвалих го.

Той сви рамене.

— Две глави мислят по-добре от една. Виж какво има в кутията за такъми.

Така и направих. Освен всички необходими рибарски принадлежности, вътре имаше и нож „Бенчмейд“ с осемсантиметрово острие. Натиснах бутона и острието изскочи.

— Добре — кимнах доволен.

— Не се увличай. Незаконен е, освен за военна служба и полицейска дейност. Можеш да си навлечеш неприятности с него.

Засмях се и прибрах ножа в джоба си.

— Ами предпазната жилетка?

— В гардеробната е.

Погледнах натам. Две сини предпазни жилетки висяха на закачалки. Отидох и ги взех в ръце.

— Боже, колко са леки — казах. — Сигурен ли си, че вършат работа?

— „Драконова кожа“. Спират куршум с калибър 7,62, движещ се със 750 метра в секунда.

Кимнах, информацията ми хареса.

— Тук има две — посочих.

— Ще дойда с теб.

Погледнах го и видях, че е сериозен.

— Не — отвърнах. — Не е необходимо. Идеята никак не е добра.

— Премислил съм всичко. Не виждам как може да се справиш сам. Предполагам, че с него има поне двама души, а може би и повече...

— Да не ти се струва, че остарявам? — попитах язвително.

— Какво? Не. Искам да кажа, че си същият.

— Като гледам какво става, вече очаквам някой да поиска да ме преведе и през улицата.

— Защо, кой друг се опитва да ти помогне?

— Няма значение.

— Както и да е, не би се справил по-добре, дори да си на двайсет години. Но не това е важното.

Спомних си за Боаз.

— Имам нещо, което променя съотношението на силите.

— Какво?

— Да кажем само, че не си единственият ми нископоставен приятел по високите места.

Той запази мълчание.

— Виж — продължих, — не че не съм ти благодарен. Но с теб никога не сме работили заедно, не и в истинска акция с ритане на врати. Колкото е вероятно да си помогнем, толкова е вероятно и да си пречим. Довери ми се за това.

Той пак не отговори.

— Ти си оперативен работник, Том, и си станал дяволски добър. Но не си убиец. Използвай добрите си страни. Така ще живееш по-дълго.

Помълчахме известно време. Той проговори пръв.

— Ще ти трябва поне някой да те закара. Имам ван.

Помислих около минута. Възнамерявах да взема кола под наем. Ако успея да обезвредя чисто всички на яхната и Докс е в добра форма, можехме спокойно да се придвижим пеша до паркинга, след като приключим. Но ако не е в добра форма или има преследване, чакаща кола със запален двигател ще се окаже жизненоважна.

— Добре — съгласих се. — Ти ще караш, аз ще вляза.

— Договорихме се. Ами останалото?

— Хилгър иска да му се обадя в четири следобед местно време. Това означава, че имам на разположение остатъка от сутринта и ранния следобед, за да се снабдя с всичко необходимо, да проуча плана на яхтклуба с „Гугъл Ърт“, да разузная терена и да вляза.

— Сигурен ли си, че ще се обади от яхтата?

Млъкнах, защото забелязах, че връзката ни се къса, нещо, което не ми бе направило впечатление по-рано.

— Да, сигурен съм. Целта на обаждането е да ми докаже, че Докс е жив. Трябва да има възможност да му подаде телефона. Ако предположим, че Докс още е жив, няма как да го изведе от яхтата. Затова ще се обади оттам. Но няма да вляза по време на разговора. Когато го направя, искам Хилгър да не е на борда.

— Не разбирам. Как?...

— Хилгър не ми е приоритет. Ако ударя яхтата по-рано, може би той няма да е на нея. Това значи един човек по-малко да стреля срещу мен, а Хилгър е дяволски добър стрелец. Ако изчакам до разговора, навярно ще има повече хора накуп и така шансовете ми да спася Докс намаляват.

Не че не се изкушавах от сценария „С един куршум два заека“. Със сигурност ледената ми същност толкова искаше да убие Хилгър, че бе готова да изчака, докато той се появи на борда. Но ако Докс загине заради желанието ми да умъртвя Хилгър, няма да го преживея. Винаги мога да го премахна по-късно. Едно по едно.

Канезаки понечи да каже нещо, спря се, после пак понечи.

— Какво? — попитах.

— Ако няма да убиваш Хилгър, тогава ми помогни за друго.

— За какво говориш?

— В съобщението ти написах, че аферата е много по-голяма от Хилгър. И се надявам да я предотвратя, като го премахна. Мисля, че вече всичко е задвижено.

Не отвърнах и той продължи.

— Някога Хилгър е бил в армията, после е преминал в ЦРУ. А знаеш ли какво прави сега?

Поклатих глава.

— Няма надзор, ръководи екип, който изпълнява поръчки за пари. В превод това означава, че може да работи всичко за всички. Виж в какво се бе замесил в Макао — ракети с радиоактивни бойни глави за търговеца на оръжие Белгази. След това в Хонконг ставаше въпрос за ядрен материал за терориста Ал Джиб. Разбираш ли какъв е моделът?

— Като че ли да, но...

— Какво мислиш, че означава, макар и временното поставяне на свой агент начело на сигурността на ротердамското пристанище?

— Не знам. — Можех да добавя, че не ми пука, но нямаше смисъл да го провокирам.

— Това означава, че може да вкара в пристанището каквото си поиска.

— Е, и?

— Ротердам е най-голямото товарно пристанище в Европа и всички водещи петролни и химически компании работят с него. Става въпрос за четири световни петролни рафинерии и повече от четиридесет химически компании. Говорим за гориво за реактивни самолети, газолин, всичко. Пристанището е основна цел на терористите.

— Защото...

— Защото ако нещо затвори рафинериите, цената на петролните продукти ще скочи до небесата. Бензин, гориво за самолети, мазут за отопление, каквото си поискаш. Недостиг на суровини и световната икономика е на колене.

— И според теб това е целта на Хилгър?

— Според мен са му платили за това, въпреки че не знам кой. Но аз така виждам нещата. Компанията на Ачинели продава химически продукти, нали?

— Знам.

— Включително и радиоактивни материали като цезий 137, който се използва при петролните сонди, атомните часовници, има и някои медицински предназначения... влиза и в състава на незаконните бомби.

Мълчах и го чаках да продължи.

— Хилгър и Ачинели се познават отдавна, още от първата война в Залива. Според мен са били приятели, както и ти предположи. Мисля, че Ачинели е запознал Демеер и Боземан на конференцията по сигурността в Ню Йорк и че доставя цезий или нещо подобно на Хилгър, вероятно под фалшива самоличност. Смятам, че причината Хилгър да поръча убийството му е, че е знаел прекалено много, може да направи връзката между Хилгър и Ротердам, ако там нещо се обърка.

— Това са само предположения.

— Има и още. Помниш ли когато затвориха находището на „Бритиш Петролиум“ в залива Прудхоу? Защото тръбите били ръждиви? Това е дело на Хилгър.

— Хилгър е направил тръбите ръждиви?

— Няколко е ръжда. Хилгър има информация за всичко, изнудвал е хората, които взимат тези решения в „Бритиш Петролиум“. Всички тръби имат по малко ръжда, но не толкова, че да има значение. Ала кой би могъл да противоречи на компанията? Било е перфектно извинение. Според мен Хилгър е искал да види как ще се отрази глобално едно такова прекъсване. И си мисля, че му се е сторило незадоволително. Иска нещо по-голямо — не просто да затвори тръба, а цял комплекс от рафинерии. Като в Ротердам.

Въздъгнах.

— Защо не се справиш с него по твоите канали?

Той се засмя.

— Имам приятел в Главния инспекторат на ООН. Говорих веднъж с него за Хилгър. Отвърна ми, че този човек е недосегаем. Никой не иска да споменава името му. Говори се, че има влияние над много хора, приятели във властта. Никой по върховете не иска да го преследва, а ако се опиташ да прокараш идеята от долу на горе, ще ти се пречи, ако не и по-лошо. Разбираш ли сега? Системата е гнила.

Помълчахме известно време.

— Какво искаш от мен? — попитах.

— Боземан живее в Амстердам. Иди там. Притисни го. Разбери какво е намислил Хилгър и ми помогни да го спрем.

— Нямах ли истински тайни агенти, на които им се плаща да вършат такива неща?

— Да, имаме много агенти. Само че трябва писмено да обясня откъде имам цялата информация, а тя е от теб, между другото. Само че... о, мамка му... никой не знае за теб. От първия път, когато ми помогна с шефа ми предател в Токио, не съм докладвал за нашите контакти, което е престъпление, между другото. Унищожавал съм твои досиета — о, още едно престъпление! Но съм сигурен, че бюрократите, които управляват ЦРУ и които Хилгър държи в ръцете си, с радост ще си затворят очите и ще направят каквото поискам от тях в Амстердам или някъде другаде, стига да го поискам.

Той млъкна. Дишаше тежко.

— Виж — казах. — Не че не искам да ти помогна, но с теб имаме сделка. Ти ми помагаш за Докс, аз премахвам Хилгър.

— Ти развали сделката. Ще оставиш Хилгър да се измъкне. Аз се съгласявам с това, но искам да ми помогнеш в Амстердам в замяна.

Поклатих глава.

— Не.

— Уби двама души. И двамата глави на семейства. Не искаш ли поне да се опиташ да предотвратиш аферата, в името на която те умряха?

Дори не усетих как съм прекосил стаята. Стана за секунди. Когато се върнах, го опрях в стената, стиснал го здраво за яката на ризата. Ръката ми беше притисната в гърлото му.

— Направих го за приятеля си — изръмжах. — Не за да помогна на Хилгър или на някой друг. За приятеля си. Защото нямах избор.

— Това означава ли, че не ти пука? — попита той дрезгаво. Устата му беше изкривена в гримаса.

Подържах го така още секунда, след това го пуснах. Той се закашля и започна да разтрива шията си, без да сваля обвинителен поглед от мен.

— Каж ми нещо — помолих го. — Каква е разликата между теб и Хилгър?

Той прочисти гърлото си и преглътна.

— В целите, Рейн. Целите определят всичко.

Погледнах го право в очите.

— Обзалагам се, че и той ще каже същото.

— И ще бъде прав.

Канезаки постоя така притихнал известно време.

— Ще си помисля — казах накрая.

— Това е всичко, което искам от теб.

— Звучиш като Тацу. Манипулираш ме по същия начин, по който го правеше и той, копеле.

Канезаки се усмихна.

— Благодаря ти.

— Да, и той така би отговорил.

Взех си душ в неговата стая, преоблякох се в чисти дрехи и се приготвих за излизане.

— Имам малко работа за вършене — казах. — Ще си оставя чантата тук, ако нямаш нищо против. Защо не натовариш оборудването във вана си и не поразузнаеш малко около яхтклуба? Не се приближавай прекалено. Няма нужда да изучаваш вътрешния план.

Това е моя работа. Трябва да опознаеш улиците, входове, изходи, всичко.

Понечи да каже нещо, но аз го спрях.

— Извинявай — рекох. — Знам, че знаеш. Ще се срещнем тук след два часа.

Той се усмихна и ми подаде ръка. Аз я стиснах. Започна да казва нещо, но пак го прекъснах.

— Не ми казвай, че трябва да постъпя правилно — заявих. — Вече ти обясних, че ще си помисля. Не си насилвай късмета.

Той ме погледна в очите.

— Ти, какво, да не си врачка?

Намръщих се.

— Какво искаше да кажеш тогава?

— Просто исках да ти пожелаая късмет. Може ли?

Съгласих се. Щяхме да имаме нужда от късмет.

Както и Докс.

[1] Cest moi. — Аз съм. (фр.) — Б.пр. ↑

28.

Отдалечих се от хотела нарочно, за да съм сигурен, че никой не ме следи. После влязох в кулите, невероятния комплекс от офис сгради в търговския район на града. Делничното им благоприличие с нищо не подсказваше, че вечер в тях нахлуваха порочни тълпи от пресметливи проститутки и похотливи клиенти. В този момент от деня баровете в приземието и на първите два етажа бяха затворени, а атриумът беше толкова тих, все едно беше в кома. Взех асансьора до втория етаж, където знаех, че има интернет клуб.

На един от компютрите проучих яхтклуба на Република Сингапур, първо през уебсайта му, а после през „Гугъл Ърт“. Невероятно е каква информация се намираще публично в днешно време. До немного отдавна ти трябваше специално разрешение за работа със секретна информация, за да получиш достъп до сателитни снимки. Вече не беше така.

Клубът имаше пристан за около седемдесет плавателни съда от най-различни размери. От пристанището в морето се простираше дълъг кей с пет перпендикулярни по-малки. Канезаки ми беше казал, че „Океански изумруд“ е дълга девет метра. Което означаваше, че може и да е на някой от перпендикулярните малки кейове. Щях да се опитам да стесня периметъра. Дори и да не успеех, петте вероятности не бяха непреодолимо разузнавателно препятствие.

Клубът също така имаше три ресторанта и бар, двайсет и осем стаи за гости, даваше и яhti под наем. Всичко това означаваше, че колкото и изключително да изглеждаше това място, в неговите помещения посетителите бяха добре дошли и всички бяха свикнали с присъствието им.

Дотук — добре. Обадох се на Боаз от уличен телефон.

— Къде си? — попитах.

— В магазин за храна в търговския център на „Орчард“ и „Скотс“.

— Знаеш ли къде се намират кулите на търговския център?

— На „Орчард“?

— Да, на около километър западно от теб, срещу „Хилтън“. Да се видим пред тях след пет минути. С кола ли си или пеша?

— Пеша.

— Добре, до след пет минути.

За пет минути не можеше да организира засада, ако това му беше целта. Но въпреки това нямаше да го чакам точно там, където му казах.

Повървах пеша стотина метра на изток, след това влязох в една алея. Опрях гърба си на рампа за товарене. За да ме види човек, поел на запад, трябва да се обърне назад. Четири минути по-късно видях Боаз да минава покрай мен. Беше облечен в къси панталони и крещяща хавайска риза, на краката му имаше сандали, а на гърба му — огромна раница, праметната на двете рамене. Приличаше на европейски турист на път към някой хотел.

Излязох от прикритието си, огледах се назад и през улицата. Не видях никакви проблеми.

— Боаз — извиках.

Той се обърна, ръцете му бяха прилепени към бедрата.

— О, не съм си и мислел, че ще ме чакаш, където ми каза — пошегува се той.

— Просто ела насам. И дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Той се подчини. Тръгнахме по улица „Клеймор“. Докато вървахме, се обърнах назад. Никой не ни следваше.

Детекторът на Хари за подслушвателни устройства вибрираше в джоба ми.

— Имаш ли мобилен телефон? — попитах го.

— Разбира се.

— Извади го бавно и го изключи.

Той сви рамене, бръкна с едната си ръка в предния джоб на късите си панталони и детекторът на Хари се укроти.

— Въръжен ли си? — попитах.

— Само с хладно оръжие. Нищо, което гърми.

Вкарах го в друга алея.

— Обърни се към стената — наредих му. — Ще те претърся.

— Не виждам как ще свършим работа при такова ниво на недоверие — отбеляза той мрачно.

— Боаз, преди година твоята организация се опита да ме убие. Обърни се.

Той сви рамене. Докато го претърсвах, промърмори:

— Налагаше го ситуацията, знаеш го. И лично аз съжалявам за това решение.

Носеше нож „Хайдауей“ в ножница на врата, същия, какъвто Дилайла бе показала на Докс преди година. Засега не смятах да си правя труда да му претърсвам раницата. Не можеше да я отвори бързо и да извади нещо от нея, затова не представляваше опасност.

— Ще ти оставя ножа — казах му и се изправих. — Просто не посягай рязко към гърдите си. Какво има в раницата?

Той се усмихна.

— Фотоапарат и принадлежности за него. Погледни.

— Веднага, щом се уверя, че си сам. Хайде, не спирай да вървиш.

— Губиш си времето — рече той и поклати глава. — Сам съм. Но дори да не бях, сега екипът ми нямаше да ни следи. Щях да ги пратя там, където е Хилгър, веднага щом ми кажеш къде е. Те щяха да те причакат там.

Погледнах го, обезпокоен от истината в думите му. По дяволите, бях с вързани ръце, и всичко това заради Дилайла.

— Искаме Хилгър — подчерта той. — Защо си ни ти? Онази работа е в миналото. Интересите ни сега съвпадат с твоите.

Добре, да върви по дяволите. Нямах избор.

— Какво имаш за мен? — попитах.

Той се ухили широко, по момчешки.

— Изчакай и ще видиш.

Взехме такси до един от множеството пазари за храна, с които е осеян градът и където сервират евтини сингапурски ястия. Те са много популярни и по сергиите има хора и след полунощ, но бяхме изпреварили тълпите обядващи и лесно си намерихме маса. Седнахме на пластмасови столове под огромен плажен чадър и хапнахме пилешки шишчета и телешко, преглъщайки ги със сок от манго. Докато ядахме, Боаз ме прикани отново да погледна в раницата му, която беше оставил на бетонния под между двама ни.

Така и направих. Както ми беше казал вече, в раницата имаше снимачно оборудване: фотоапарат „Никон“, множество обективи,

преносими светкавици, триножник и батерии.

— Не разбирам — учудих се. — Какво да видя?

Той отново се ухили по момчешки.

— Да си чувал за „активна отказваща система“?

— Не. Трябва ли?

— Това е името, което Пентагонът е дал на несмъртоносното милиметрово вълново оръжие. Американската армия го използва в Ирак.

— Добре... — заинтригувах се.

— Стреля с електромагнитни вълни с честота деветдесет и пет гигагерца. Сварява влагата по кожата, но само на дълбочина 0,4 милиметра. Боли ужасно, но не поразява.

Погледнах по-навътре в раницата.

— И твоите хора са разработили преносима версия.

— Точно така. Оръжието на Пентагона е създадено по поръчка от „Рейтеон“ и е качено на камион. Много е мощно, обсегът му е над километър, но е голямо. Това тук действа в малък обсег, но можеш да го носиш в раница.

— Минава ли през стени? — попитах неуверено.

— Това е... проблемната част. Можеш да нагласиш честотата. По-късите вълни минават през стени. Но също така причиняват и големи поражения.

— Значи, ако не го нагласиш правилно...

— Точно така, ще свариш заложника заедно с терористите. След това репортажите по телевизията ще са ужасни. Ако го направиш както трябва обаче, никой няма да получи нещо по-тежко от обикновено изгаряне.

Кимнах.

— Какво е усещането?

Той се усмихна.

— Искаш ли да опиташ?

— Просто ми кажи.

Той се засмя.

— Мъдро решение. Веднъж се подложих на въздействието му. Чувствах се все едно кожата ти гори, толкова просто е. В „Сайрет Маткал“ си бяха организирали малко състезание. Пет хиляди шекела за този, който може да вкара три патрона в мишена с диаметър от двайсет

и пет сантиметра от десет метра разстояние, след като е ударен с това оръжие. За тези мъже това е детска игра, те са отлични стрелци. Обикновено вкарват поредни патрони в диаметър от два сантиметра и половина от доста по-голямо разстояние.

— И какво стана?

Той отново се засмя.

— Не успяха. Само се мятаха и бягаха. Никой не поиска да опита втори път. След като се разчу как действа, вече не се намират доброволци.

— Харесва ми — казах.

Той кимна.

— Не се и съмнявам. Без разузнаване...

— Да, знам. Дилайла вече беше достатъчно убедителна по този въпрос.

Той ме погледна.

— Добре ли се държиш с нея?

И аз го погледнах в очите.

— Това изобщо не ти влиза в работата.

Той сви рамене.

— Тя ми е колега и ми е като сестра. Пазим си гърбовете.

Кимнах.

— Много мило, че попита тогава.

— Е? Добре ли се държиш с нея?

Не се въздържах и се засмях. И той се засмя след мен.

— Знам, знам — добави. — Израелците сме настоятелни. Знаеш ли, че в иврит няма дума за „извинявай“?

— Какво?

Той сви рамене.

— Стара шега. Но има известна истина в нея. Прости ми, ако си пъхам носа където не трябва.

— Ние... се справяме — отвърнах му, като си мислех за това, което тя ми каза по телефона само преди няколко часа. — Не ни е лесно обаче.

Той отново се засмя.

— Никога не е лесно, приятелю. Никога.

Помълчахме известно време.

— Имаш ли... семейство? — попитах го.

Той кимна.

— Трима синове и малка дъщеря. Слава богу, най-накрая имам момиче. Жена ми беше готова да се откаже. А ти?

— Дълга история — казах след кратка пауза.

Отново притихнахме и този път той наруши тишината.

— Защо Хилгър е отвлякъл приятеля ти? — попита.

— Има ли значение?

Той сви рамене.

— Няма да повлияе на това, което ще се случи на Хилгър.

— Напротив, влияе. Гарантира го.

— Добре.

Довършихме обяда си.

— Е? — попита той. — Как смяташ да го направиш?

Свих рамене.

— Покажи ми как да използвам устройството. Аз ще се погрижа за останалото.

Той кимна.

— Дължа сто шекела на Дилайла.

— Какво?

— Тя се хвана на бас с мен, че ще кажеш точно това.

Погледнах го изумен.

— Не мога да ти покажа. Трябва ти обучение и опит. Налага се аз да огледам терена. Ако се нагласи неправилно по един начин, няма да има никакъв ефект. Ако го объркаш по друг, тогава сваряваш вътрешностите на приятеля си. А докато ти се опитваш да намериш точната честота, вероятно хората на яхтата вече ще стрелят по теб. Не бъди глупак.

Не отвърнах.

— Освен това — продължи той — вече имам ван и шофьор...

— Господи, ти не си ли сам?

— Никой вече не работи сам, Рейн. Ти си единственият, когото познавам.

Пак не отговорих. Опитвах се да проумея колко бързо и до каква голяма степен бях загубил контрол над тази операция, като в същото време трябваше да призная, че заради това шансовете ми за успех се бяха увеличили.

— Нафтали ще ти хареса — добави Боаз. — Той е... как го наричате вие — цар на волана?

— Да, предполагам, че така го наричаме — отвърнах.

— Много сериозен човек. Не мисля, че може да говори.

— Това е много успокоително.

Той се засмя.

— Ето какво ти предлагам. Нафтали ще ни кара. Аз ще работя с устройството. А ти ще стреляш. Предполагам, че си оборудван, нали?

— С топ.

— Моля?

— Нищо. Оборудван съм. И вече си имам шофьор.

— Бъзикаш ме.

— Не. Май накрая ще трябва да се съберем всички заедно. Ако не се координираме...

— Прав си, ще бъде групова преобавка.

Той вдигна вежди и ме погледна, а аз кимнах, за да покажа, че оценявам избора му на думи.

— Да — потвърдих. — Групова преобавка.

Той се усмихна.

— Сигурен ли си, че Хилгър ще е на яхтата, както ми каза Дилайла?

Не се поколебах с отговора, нито му дадох друг знак, че лъжа.

— Да — отвърнах. — Сигурен съм.

— Добре. Тогава да се видим с двамата ни шофьори. Нямаме много време.

29.

Хилгър слезе от лодката и остави Гътри и Панчо с Докс. Трябваше да провери форума и предпочиташе да го направи от някое анонимно място, например интернет кафене. Можеше да разбере откъде Рейн е влизал и въпреки че бе взел мерки, противникът му да не може да направи същото, повече предпазливост нямаше да е излишна.

Повървя малко, за да се увери, че никой не го следи, след това хвана такси към „Риц-Карлтън“, където влезе в бизнес центъра. Нямаше отговор от Рейн, но...

Провери и се оказа, че Рейн е влизал във форума преди няколко часа от Париж. Сигурно се е върнал там от Ню Йорк. Беше в същия град и когато отвлякоха Докс. Може би живее там в последно време. Трябваше да го запомни, в случай че не успеят да го хванат скоро някъде другаде.

Почуди се защо Рейн не му беше отговорил. Може би не е имал какво да му каже. Хилгър му бе съобщил, че ще се чуят в осем часа по Гринуич, вероятно Рейн бе решил просто да се подчини.

Или пък декларациите за невинност на Хилгър за случилото се пред апартамента на Ачинели са му се сторили неубедителни? И какво от това? Все още държаха Докс, което означаваше, че Рейн няма друг избор, освен да играе по свирката им. Част от правилата на тази игра беше да се обади, за да се увери, че Докс е добре. А тогава Хилгър отново щеше да отрече всичко, да го увери, че има и трета жертва и да го държи като кукла на конци още ден-два. След като приключи в Ротердам, ще даде на Рейн фиктивна задача и ще го убие, когато се появи да си свърши работата. Но в момента Ротердам беше най-важен. Трябваше да се съсредоточи върху него.

Отиде до обществен телефон и се обади на Боземан. Двамата никога не се бяха срещали — Демеер го беше вербувал и му даваше точно толкова информация за операцията на Хилгър, колкото беше необходимо. За всеки случай имаха и резервен план. Заместник-шефът

по сигурността на пристанището и Хилгър знаеха за него. Защото ако нещо се случи със свръзката, как да получи достъп до ресурсите? И как да докаже надеждността си?

Демеер беше намекнал на Боземан, че ще прикриват внос на хероин. Не направо, разбира се: няколко смигвания, няколко побутвания и Боземан сам си беше стъкмил недоизказаното както му бе най-удобно. Защо иначе русият белгиец ще иска един от шефовете по сигурността да го придружава по пристанището, да си затвори очите, когато той взема нещо от един контейнер, а след това да го изведе навън? За да му платят един милион американски долара, трябва да става въпрос за наркотици, и то голяма пратка. Никой нямаше да пострада от това. Холандските закони бяха най-либералните в света по отношение на наркотиците, но в основата им лежеше фундаментална глупост — те правеха разлика между леки наркотици, като канабис и халюциногенни гъби, и твърди наркотици, като хероин и кокаин. Но хората искаха всичко и какво право имаше правителството да им го отказва? Или пък да пречи на някой да се облагодетелства от държавното лицемерие?

Боземан обясни на Демеер, че най-големият проблем е достъпът. Само началникът на сигурността имаше официалните правомощия да развежда външен човек по начина, по който белгиецът искаше. „А шефът на сигурността не излиза ли в отпуск?“ — попита Демеер. Боземан се засмя и посочи, че Хенк Яник не е излизал в отпуск повече от десет години. Добре, можем да почакаме, увери го Демеер. Може нещо да се случи и ти да се окажеш в положение да ми помогнеш.

Телефонът иззвъня два пъти, после още веднъж. В Амстердам беше шест сутринта. Може пък Боземан да си изключваше мобилния през нощта. Хилгър обаче знаеше, че повечето европейци не го правят.

От другата страна на линията се чу глас.

— Ноі.

— Здравейте, търся господин Боземан — каза Хилгър.

— Да, на телефона — изръмжа мъжът и премина на английски.

— Казвам се Джеймс Хилман и съм приятел на Уилям Детс. Той каза ли ви, че може да ви се обадя?

— О, да, каза ми.

— Ами за съжаление Уилям няма да може да дойде до Амстердам, както се надяваше. Но сигурно ще можете да ми запазите

имота, който щяхте да му дадете под наем? Онзи с изглед на запад към залезите?

Споменаването на имота под наем и всички останали подробности трябваше да докажат надеждността на Хилгър. Той изчака да чуе предварително уговорения отговор.

— Да — каза Боземан. — Имотът е добър, а изгревите са дори по-красиви от залезите. Мога да ви го запазя.

— Чудесно. Планирам да съм в Амстердам през следващите два дни. Може би тогава ще можете да ми покажете имота?

— С удоволствие. Само ми кажете номера на полета си.

— Ще ви се обадя веднага щом го науча. Предполагам, че приемате пари в брой?

— Да, разбира се.

— Идеално. Ще организирам всичко и веднага ще ви се обадя.

Затвори, облекчен, че всичко мина гладко. Често се случваше някой помагач да забрави инструкциите, но Демеер беше обучил този добре. По дяволите, трудно ще му намери заместник. Много ефективно вербува Боземан, след като Ачинели ги запозна на конференцията в Ню Йорк, и след това го ръководеше наистина перфектно.

Отне им време, докато всичко си дойде на мястото. Първо, трябваше да се сдобият с материала. Тук Ачинели им свърши работа. Цезий 137 беше радиоактивен елемент и затова — под силен контрол. Но Ачинели изрази готовност да подправи документите в „Глобал Пирокемикъл Индъстрис“ и да ги даде на свой приятел, ветеран от войната в Залива, който според него още работеше за ЦРУ. Хилгър му намекна, че цезият им трябва за разработката на нов вид йонен двигател за армията, секретна програма, за която официално никъде не се споменава. Всичко необходимо се доставяше от частни източници, държавното финансиране беше напълно замаскирано. Ачинели беше патриот и с удоволствие използва успеха си в частния сектор, за да помогне на националната сигурност.

Единственият проблем на Ачинели беше, че знаеше за връзката между Хилгър, Демеер и Боземан. Когато операцията бъде финализирана в Ротердам, тя ще стане световна новина. Първоначалната експлозия нямаше да е нищо особено, не повече от петдесет килограма динамит, и с малко късмет нямаше да доведе до

никакви жертви. Но последвалата радиация — в пряк и преносен смисъл — щеше да привлече вниманието.

Цезий 137 излъчваше гама-лъчи. Те бяха по-малко токсични от алфа-лъчите на, да речем, урана, но се разпространяваха много по-надалеч. Освен това цезият е много реактивен и бързо се свързва с други елементи. Керемиди, бетон, почва... след това нямаха изчистване.

Слава богу, хората, изложени на тази радиация, щяха да са в минимален риск. Периодът на полуразпад на цезия в тялото е по-малко от деветдесет дни. Друг елемент, който също обмисляха да използват, стронций 90, се просмуква в костите и периодът му на полуразпад в тялото е трийсет години. В радиус от километър и половина, който съвсем неслучайно беше избран да бъде сърцето на ротердамския комплекс от рафинерии, заболяемостта от рак щеше да се увеличи с едно на десет хиляди. Ръст от само 0,05, и то само за тези, които проявят глупостта да останат на тази територия след събитието, но този ръст няма да е достатъчно основание зоната да се обезлюди за десетилетия. Много малко жертви и много висок фактор страх. Нищо чудно, че наричаха радиологичните бомби „оръжия за масова психоза“.

Ключовият момент беше да детонират устройството в самия център на комплекса от рафинерии. За тази цел някой трябваше да се доближи до него на място, да се увери, че е правилно поставено, да го задейства и да напусне, преди да се е взривило. Това означаваше съдействие от вътрешен човек. Или по-точно — Боземан.

Но тъй като знаеше за връзката с Боземан, Ачинели щеше да заподозре, че неговият цезий също е намесен. След премахването на Ачинели тази връзка вече не съществуваше. Той беше добър човек и за жалост се оказа една от нещастните жертви, които щяха да тежат на съвестта на Хилгър. Но алтернативата, цената на бездействието, щеше да им излезе много по-солена. А и не бе поискал от никого нищо, което той не бе готов да даде.

Отначало всичко вървеше гладко. Сдобиха се с цезия, сглобиха устройството и го запечатаха в контейнер от олово и бетон, за да не бъде открито от радиационните скенери на пристанището, станали модерни след 11 септември. Веднага щом отвлякоха Докс и се свързаха с Рейн, изпратиха устройството на адрес в Ротердам с търговския флот, като знаеха, че в такъв случай трябва да премине през пристанището.

Докато то пътуваше нататък, Рейн уби Яник. Този човек беше толкова дяволски ефективен, че преизпълни плана по време и те трябваше да го накарат да изчака, за да може Демеер да се придвижи до Ню Йорк и да му организира засада, когато отиде да убие Ачинели.

Хилгър познаваше добре Ачинели, достатъчно добре, за да е наясно, че приятелят му винаги си имаше по някоя млада красива дама, обикновено финансово закъсала художничка или безработна актриса, която държеше в апартамент или мансарда. Демеер замина за Ню Йорк няколко седмици по-рано, проследи Ачинели и откри последното му любовно гнезденце. Обсъдиха го и решиха, че Рейн е достатъчно способен и също ще открие любовницата. Ще се възползва от апартамента ѝ, тъй като е много по-удобен за задачата му от офиса или дома на жертвата. Много вероятно беше да нападне Ачинели, когато отива при жената. Точно там Демеер реши да му организира засадата. Но нещо се обърка, Рейн някак си успя да го забележи.

Хилгър осъзна, че е бил прекалено амбициозен. Демеер можеше да запуши устата на Ачинели и да убият Рейн по друго време и на друго място. Но планът смъртта на Ачинели да мине за ненасилствена, също като при Яник, да не се задават въпроси и да премахнат и Рейн едновременно с това беше перфектен... Сега разбираше, че много хубаво не е на хубаво. В крайна сметка стремежът към перфектност беше враг номер едно на доброто представяне.

Да, претърпяха загуби, но на война винаги става така. Можеше да е и по-зле. Боземан още беше в играта. Все още държаха Докс. А Рейн... този човек беше хлъзгав, в това нямаше съмнение. Но пред куршумите всички са равни. Той със сигурност бе осъден. И когато присъдата му бъде изпълнена, Хилгър ще ѝ се наслади от все сърце.

30.

Когато този път Канезаки отвори вратата след почукването ми, не успя да се сети за никакви шеги. Само стоеше и гледаше Боаз, Нафтали и мен. Не каза и дума, но не беше нужно да съм врачка, за да разбере какво си мисли: някаква вариация на класическото изречение: Какво, по дяволите, става? Усмихнах се.

— Може ли да вляза?

— Предполагам, че да — отвърна той и се отмести, за да минем покрай него.

Седнахме един срещу друг в ъглите на двете легла.

— Том, Боаз, Нафтали — казах аз и посочих съответните хора. Боаз се оказа прав за Нафтали. Човекът не беше казал и дума, откакто се видяхме. Имаше нещо познато в него, но не можех да установя какво.

Последва поредица от конфузни ръкостискания, след която аз продължих.

— Сигурен съм, че всеки от нас си има различни мотиви, но те нямат никакво значение в момента. Най-важното е, че сме тук за едно и също нещо и не искаме да се спъваме в патките си, докато се опитваме да го осъществим. Следите ли мисълта ми?

Всички кимнаха. Боаз се усмихна.

— Да се спъваме в патките си?

— Да — потвърдих. — Искан да кажа...

— Не, не, разбрах, хареса ми метафората ти. По-добра е от „групова преобавка“.

— Има известна разлика между двете — започна Канезаки и Боаз кимна, за да покаже, че иска да чуе повече. — Груповата преобавка е...

— Не искам да омаловажавам заниманието ви, но защо не оставим езиковия курс за по-късно? — попитах.

Никой не отговори и аз продължих:

— Искам да измъкна приятеля си жив и здрав от яхтата. А вие всички искате смъртта на Хилгър — млъкнах и погледът ми срещна очите на Канезаки само за секунда. — Знаем, че в момента Хилгър е на яхтата, но не знаем колко ще остане на нея. Затова трябва да действваме бързо.

Лицето на Канезаки не издаваше нищо.

— В най-общи линии познаваме плана на яхтклуба — подех отново. — Но не знаем точното местонахождение на яхтата на Хилгър, силата на врага на борда ѝ, дали има охрана на брега и къде точно в плавателния съд държат Докс. Предлагам следното. Имаме два вана. Ще използваме и двата и ще пристигнем поотделно. Нафтали и Том, вие ще чакате със запалени двигатели. Хилгър познава лицето ми, вероятно познава и лицето на Том, затова ние двамата сме най-неподходящи за разузнаване. Това ще бъде задължение на Боаз. Дотук добре ли е?

Всички кимнаха.

— А какво знаем за охраната на клуба? — попита Канезаки. — Боаз може ли да влезе в него?

— Ще проверим — каза Боаз. Кимна на Нафтали, който му подаде мобилния си телефон. — Стерилен апарат — обясни Боаз.

Набра запаметен номер.

— Ало — заговори. — Интересувам се дали мога да наема от вас яхта за риболов. Възможно ли е? Не, не за днес. Възможно е, значи, добре. Две яhti? О, тази от шест метра и половина е идеална. Вижте, тя е за важен клиент и бих искал да огледам клуба. Може ли? Да? Добре, Чан, ще питам за теб. Благодаря ти. Ще дойда утре или вдругиден. Да, разбира се, казвам се Ваня. А ако теб те няма, мога ли просто... да се поразходя сам, да поогледам яхтите? Разбира се, разбира се, няма да се качвам на никоя от тях без разрешението на капитана. Да, благодаря ти.

Затвори и ни погледна.

— Операцията се проваля. Чан каза, че не можем да се качваме на яхтите без разрешението на капитана — никой не му отговори и той сви рамене. — Шегувам се. Охраната няма да ни създаде проблеми, поне не и в началото. Но това повдига някои въпроси. Ако се наложи да... обезвредим охраната, докъде можем да стигнем?

Първоначално отговорът ми се стори толкова очевиден, та помислих, че не съм го разбрал.

— Какво искаш да кажеш?...

— На всяка цена трябва да избягваме отнемането на живота на невинни хора. Това е най-важното ни правило при действие.

— Извинявай, би ли дал дефиниция на „на всяка цена“? — казах.
— И какво имаш предвид под „правило“?

Той въздъхна.

— Е, понякога е по-скоро пожелание, отколкото правило. Истинският живот е доста по-сложен. Но се опитваме да се придържаме с всички сили към него.

— Добре, съгласен съм да се опитаме с всички сили — добавих.
— Така съгласен ли си? — той кимна и аз продължих. — Том има рибарски принадлежности. Ще ги вземеш с теб и ще огледаш района, ще провериш всички места, на които би поставил съгледвачи, ако беше Хилгър. Имаш ли безжично хендсфрий за някой от телефоните си?

Той кимна.

— Разбира се.

— Добре, аз също имам, така ще държим връзка, докато се разхождаш из клуба. Просто ме информирай какво виждаш и ще импровизираме.

Той отново кимна.

— Навъртай се там, прави се на рибар, излязъл следобед да хвърля въдицата си, докато видиш „Океански изумруд“. Когато откриеш яхтата, пригответи устройството. Докато го правиш, аз също ще вляза в клуба.

— Какво устройство? — поинтересува се Канезаки.

— До каква секретна информация те допускат? — попита Боаз. Канезаки го погледна намръщено и израелецът въздъхна. — Аз ли съм единственият човек с чувство за хумор тук? — учуди се той. Обърна се към Нафтали. — Нафтали, това не беше ли смешно?

Шофьорът сигурно беше направен от камък.

Боаз въздъхна отново и се обърна към Канезаки:

— Е, какво да се прави... тези тайни рано или късно се научават от всички. Чувал ли си за активна отказваща система?

— Разбира се. Технологията на „Рейтеон“. Несмъртоносно милиметрово вълново енергийно оръжие.

Боаз се засмя и ме погледна.

— Умно момче — и му обясни набързо какво устройство носи.

— Добре — намесих се, когато той свърши. — Щом заема позиция, ти насочваш устройството към яхтата. То или ще обезвреди хората на борда и ще увеличи шансовете ми да ги изненадам, или ще изскочат навън, все едно са им се подпалили задниците. И в двата случая повалям когото срещна и извеждам Докс.

— Докс ще бъде заключен, докато аз насочвам вълните — поясни Боаз.

Кимнах.

— По-късно ще му се извиня.

— Мислил ли си го как го охраняват? — попита Канезаки.

Кимнах.

— Ако е само зад една заключена врата, ще прострелям ключалката. Ако е вързан с въжета, имам нож. Но си прав, че ако е окован...

Канезаки се усмихна.

— В пластмасова кутия във вана имам резачка за метал. Боаз може да я вземе. Ти трябва да си мобилен и само да стреляш.

Кимнах и му се усмихнах леко.

— Две глави наистина мислят по-добре от една.

Представих си за миг терена. Импровизирахме, можехме толкова лесно да пропуснем нещо.

— Аз ще сляза от яхтата с Докс — продължих. — Той е едър мъж, ако има нужда от помощ, ръцете ми ще са заети. Боаз, ти въоръжен ли ще бъдеш?

— Как казвате вие? „До зъби“ май беше?

— Да, така казваме. Ти ще прикриваш изтеглянето на вановете. Том, аз ще се возя при теб. Нафтали, ако някой се опита да ни проследи, настъпи здраво газта. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

— Вземете всичко, което издава самоличността ви с вас — чанти, документи, такива неща. Приемаме, че не можем да се върнем по хотелите си. Да не пропускаме нещо?

— Вероятно поне десетина неща — каза Боаз.

— Знам. Но нямаме време. Едва ли ще имаме по-добра възможност от тази. Да преговорим всичко още веднъж и да тръгваме.

31.

Докс седеше на койката си със затворени очи, но нащрек. Преди час и половина усети, че някой слиза от яхтата. Стъпките, които останаха на борда, му подсказваха, че е слязъл Хилгър. Русия го нямаше от дни. Ако и младоликият слезеше, щяха да останат само двамата с чичо Фестър. Докс не се съмняваше, че ако стане така, онзи сбърканяк веднага ще го навести — предишните обиди му бяха докарали пяна на устата. Е, този път имаше план. Не беше кой знае какво и можеше и да не успее, но беше по-добре от нищо.

Много пъти се бе чудил дали ако се случи най-лошото, ще се разпадне психически, или ще събере кураж и ще се държи мъжки. Беше чувал разкази за смели мъже, които са губили присъствие на духа, пречупвали са се, нервите им не са издържали, но май няма как да знаеш какво ще стане с теб, докато не дойде моментът.

Вслушваше се и леко гримасничеше от усилието да улавя дори най-слабите шумове. Стъпки, отваряне на врата... след това тежък удар, сякаш нещо голямо се строполи на палубата. Може би тяло. След това отново звук от врата, този път затваряща се, последвана от тракане на ключалка.

Кучият му син. Май чичо Фестър гътна младоликия и го заключи някъде. Това можеше да означава само едно нещо.

Усети горещ прилив на адреналин в тялото си. Скоро щеше да настъпи моментът на истината.

Пое два пъти дълбоко дъх и опъна веригите, първо наляво, после надясно. Правеше статични упражнения всеки ден, откакто го бяха отвлекли, с надеждата, че има смисъл да поддържа тялото си във форма. Е, май усилието си беше струвало. Сега искаше да загрее мускулите. За да успее, трябва да ускори от нула до сто километра без междинни спирки.

Измина половин минута. Чу стъпките на Фестър да приближават по коридора. След малко психопатичната му усмивка се появи в прозорчето на вратата. Превъртя ключа.

— Hola, maricon^[1] — поздрави гаднярски и влезе. Пак носеше акумулатора и клемите. — Не си довършихме разговора — обърна се и заключи вратата отвътре. — Този път няма да ни прекъсват — и пхна ключа в джоба си.

— Чакай малко — каза Докс, като се опита да овладее гласа си и да не му проличи, че сърцето му биеше лудо. — Искаш да кажеш, че имаш цял ден за убиване, толкова възможности за забавление и единственото, което успя да измислиш, за да си възвърнеш достойнството, беше... — и Докс изимитира мексиканския акцент: — „Не си довършихме разговора“?

Чичо Фестър го изгледа с недоумение.

— Трябваше да кажеш: „Харесва ми как говориш, сега да те чуем как крещиш“ или „Прав си, харесва ми да измъчвам хора, но никога не съм мъчил никого така, както сега ще мъча теб“. Какво ще кажеш за предложенията ми? Можеш да опиташ с тях, ако ти харесват. Няма да кажа на никого, че си ги взел назаем от мен. Върни се сега и да започнем отначало.

Фестър не помръдна, очите му горяха от омраза.

— Добре, лайно такова. Щом смяташ да се забавляваш с мен, поне ми попей. Много си падам по онова парче на Лу Ролс. Нали се сещаш... — помълча малко и след това запя: — „Никога няма да намериш, ла ла ла ла... докато си жива... някой, който да те обича толкова нежно като мееееееен...“

Фестър продължаваше да стои неподвижно. Каквото и да бе намислил, Докс го бе запратил в съвсем различна посока и явно сега се чудеше какво се очаква от него. Което беше и основната идея. Трябваше да продължи да го обърква.

— Ти си луд — успя само да изломоти Фестър.

— Хайде, мъжки, признай си за какво си дошъл. Искаш патката ми, нали? Всичко е наред. Може да я имаш. Ето.

Сърцето му биеше толкова силно, че го усещаше в гърлото си. Изправи се и смъкна анцуга си отпред.

— Какво, по дяволите, правиш? — изуми се Фестър.

— Всичко е наред, мъжки — каза Докс и се затътри към него. — И ти ме привличаш.

— Ти си напълно сбъркан! — просъска Фестър, закован на мястото си.

Докс продължи да се тътри към него. Оставаха му два метра, метър и седемдесет и пет...

— Ето — каза той, посегна с окованата си ръка и освободи от гащите онази своя част, която едно момиче преди доста време бе кръстило Неси, на чудовището от Лох Нес. — Къде тръгна? Всичко е наред.

Метър и половина. Докс си вдигна обратно анцуга. Наведе се от кръста, прицели се с рамото...

Фестър се отърси от парализата. Обърна се към вратата, сякаш се канеше да избяга.

С див вик Докс връхлетя върху гърба му с всичките си сто и десет килограма. Фестър си удари лицето във вратата и акумулаторът и клемите паднаха на земята. Докс се върна обратно, готов пак да се хвърли, но веригите го забавиха. Фестър се обърна. Докс се вдигна рязко нагоре и темето му блъсна Фестър в лицето. Чу се задоволително изпукване. Ударът отново лепна Фестър за вратата. Той сграбчи Докс за раменете след рикошета и се опита да го изтласка, но Докс отново му се хвърли с дланите напред и усети как белезниците прерязаха китките му. Протегнатите му ръце напипаха пакета на Фестър и той започна да дърпа и стиска с всички сила. Фестър изкрещя от болка и се опита да се измъкне, но беше лепнат за вратата и Докс го притискаше с цялата си тежест. Успя да изблъска раменете на пленника назад, но не можеше да освободи от смъртната хватка топките си. Докс се изплъзна от ръцете му и отново го блъсна с тяло, след това завъртя топките му и стисна още по-силно, като накрая вече усилието го накара да извика.

Фестър притисна слепоочието си до главата на Докс и отново се опита да го отгласне. Докс се дръпна съвсем малко назад и лицето на Фестър се приближи към неговото, тогава се извъртя като пепелянка и захапа мексиканеца за носа. В устата му шурна кръв и Фестър запищя, отдръпна се и му направи място. Докс се опита да се нагласи в него, но веригите пак го забавиха. Един лакът се заби в бузата му, но той се държеше. Вече почти не чуваше виковете на Фестър, цялото му съществуване беше съсредоточено в усилието да стиска й да стиска... само така можеше да го омаломощи и ако спре да го прави, ако това не повали Фестър на земята, където ще може да му скочи върху белите дробове или да го удари с коляно, с него беше свършено.

Фестър го удари пак с лакът, след това и трети път и изведнъж Докс усети, че пада. Не можа да се задържи с окованите си ръце и посрещна земята с рамото. Вкара краката навътре, опитваше се да се претърколи и да стане отново, но Фестър започна да го рита с все сила, беше излязъл извън контрол.

Докс продължи да се търкаля, а Фестър ревеше и не го оставяше нито за секунда. Единият ритник попадна в тила му и пред очите му причерня. Когато зрението му се оправи, видя, че Фестър е застанал пред него и следващият ритник попадна право в лицето му. Отметна глава назад, но нямаше какво да направи, за да се защити. Опита се отново да се претърколи, беше замаян, но Фестър лесно го прескочи и продължи да го рита.

Докс успя да се изтърколи до една от стените и да се свие като зародиш с лице към нея. През следващите минути Фестър си изкара гнева на гърба и краката на пленника. Не болката беше най-страшното, той беше прекалено надрусан с адреналин и страх, за да чувства каквото и да било, а пък и след толкова много удари вече всичко му се сливаше. Усещаше само някакви глухи тупвания, които отекваха през цялото му тяло, все едно беше попаднал под каменно свлачище.

Накрая спря. Докс премигна и изплю кръв, не знаеше дали е негова, на Фестър или смес от двете. Опита се да се изправи на крака, но не успя да помръдне. Почуди се дали Фестър не му е счупил гръбнака. Е, вече нямаше значение.

Усети ботуша на Фестър на рамото си, който с лекота го преобърна по гръб. Остана да лежи така безчувствен, изтощен и безпомощен. Фестър клекна до него, беше задъхан, носът му не приличаше на нищо и цялото му лице се бе превърнало в кървава маска. И тогава в ръката му се появи нож. Хвана Докс за косата и приближи лицето му към своето.

— Значи обичаш да си размахваш патката, а, педал? — просъска той. Зъбите му изглеждаха странно бели на фона на всичката тази кръв. — Знаеш ли какво ще направя сега? Ще ти я отрежа заедно с топките и ще ти ги напъхам в устата.

Докс изплю голямо количество кръв и слюз в лицето на Фестър. Направи го без да мисли, но веднага се зарадва. Без да иска беше отговорил на въпроса как ще напусне този свят и отговорът го задоволяваше. Може би не беше кой знае какъв героизъм, но само това

можеше да стори в момента и той се възползва с надеждата да се разчуе.

Фестър избърса плюнката от лицето си и изтръска ръка. Притисна колене в гърдите на Докс и му изкара въздуха. Докс се опита да се измъкне, но все едно беше закован.

— Ето, сега ще ти го подам в устата, педал — изръмжа Фестър.
— Надявам се да ти е сладко.

[1] Здравей, педал (исп.). — Б.р. ↑

32.

— Как върви? — попитах по безжичното хендсфрий, закачено за ухото ми.

— Добре — отвърна Боаз. Думите му бяха малко неясни и разбрах, че говори, без да си мърда устните. — Прекрасен следобед. Досега не съм забелязал никой, който да прилича на съгледвач.

— Виждам те — казах и наистина беше така, нямаше как да пропусна хавайската му риза, дори и без бинокъл. Това беше част от прикритието, беше антитеза на човек, който се опитва да не се набива на очи. Ако така и така ще те забележат, по-добре да не се криеш зад невзрачно облекло.

Стоях на колене в задната част на вана на Канезаки. Колата беше товарна, а не пътническа и имаше само две седалки отпред. Бяхме спрели на паркинга на яхтклуба. Нафтали беше по диагонал, с лице към нас на около шест метра. И двата вана имаха фалшиви регистрационни табели, поставени с магнити върху истинските. Защитни слоеве.

— Добре, добре, всичко е наред — съобщи Боаз и продължи да се разхожда с въдица на рамо. Фотографските принадлежности и резачката за метал бяха в раницата на гърба му, а никонът висеше на шията му. Носеше бейзболна шапка и слънчеви очила, разумна защита срещу силното тропическо слънце. Русата перука се показваше изпод шапката и чисто практически беше трудна за обяснение, но със сигурност щеше да заблуди свидетелите. Останалите бяхме облечени по подобен начин.

Наблюдавах го как върви по първия перпендикулярен кей. С бинокъла виждах имената на някои от лодките, но не на много. „Океански изумруд“ я нямаше в полезрението ми.

— Не я виждам още — чух го да казва и видях как завива. Върна се на главния кей, след това повтори упражнението с втория перпендикулярен. Разгледах района, търсех някой да реагира на действията му. Всичко изглеждаше наред.

Пак обърнах бинокъла към него и го видях да върви по третия перпендикулярен кей, след това по четвъртия. Започнах да се изнервям. Ами ако са в открито море? Може би Хилгър се е изплашил, решил е, че са останали прекалено дълго в Сингапур, насочил е яхтата на север към Малайзия или на юг към Индонезия. Или пък е сменил името на плавателния съд. Или пък разубавянето на Канезаки не струваше...

Боаз отиде до самия край на кея и зави надясно по последния перпендикулярен пристан. Тръгна бавно по него. Носовите на яхтите бяха насочени към мен, Боаз бе обърнат в същата посока и разглеждаше внимателно надписите.

— Тук е — каза той и продължи да крачи към края на перпендикулярният кей, сякаш се радваше на хубавите яhti. — По средата. Просто аз отидох до края.

— Тръгвам — заявих. Слязох от вана с въдица в ръка и гащеризон, който скриваше пистолета на бедрото ми. Сърцето ми започваше да бие силно от адреналина.

Прекосих паркинга и порите ми веднага се отвориха от лепкавата жега. Пред мен изникна червена тухлена сграда. От сателитните снимки знаех, че зад нея има плувен басейн. От него се носеха гласове и детски смях. Двама китайци в екипи за голф излязоха през вратата на клуба и тръгнаха към близкото голф игрище. Не ми обърнаха никакво внимание, когато се разминахме.

Тръгнах право по пътеката, която водеше към кея, въртях глава на всички страни, докато вървах, търсех някакви сигнали за опасност, но не виждах засега такива.

— На яхтата — никаква охрана — уведоми ме Боаз, избягвайки б-тата, п-тата и м-тата, които биха го накарали да допре устни.

— Разбрах — отвърнах му. Вече бях близо до втората редица.

— Според мен мястото е красиво, ще направя няколко снимки.

Продължих да вървя, не спирах да търся проблеми. На палубите на няколко от яхтите имаше малки празненства. Богати китайци на средна възраст и чужденци с бели капитански шапки, жени по къси панталони и горница на бански, миришеше на бира и барбекю, чуваше се безгрижен смях. Разминах се с няколко души, които идваха или отиваха в главната сграда на клуба, всички бяха по къси панталони и

със спортни обувки, с хубав тен и искрящо бели усмивки. За тези хора животът беше прекрасен. Никой от тях не ме погледна втори път.

Преминах и покрай четвъртия перпендикулярен кей. Вече виждах Боаз, който стоеше по средата на петия. Беше извадил триножника и професионална фотографска лампа на стойка. Лампата се намираше в центъра на огромен метален чадър, а цялото това нещо беше свързано с извънредно голям комплект батерии. Нагласяше устройство, което всеки минувач би помислил за светломер.

— Готов ли си? — попитах.

— Да.

Завих по петия перпендикулярен кей и се отправих към Боаз. Ръкавиците, които Канезаки предвидливо ми бе донесъл, бяха в джоба ми. Извадих ги, докато вървах. Оставих въдицата, посегнах под гащеризона и извадих пистолета. Държах го близо до крака си, заглушителят беше точно до коляното ми. Продължих напред. Щеше ми се да имам някакво прикритие, но теренът беше гол. Надявах се лъчевото оръжие на Боаз да е толкова добро, колкото твърдеше.

— Пет, четири, три, две, едно — изброих, докато вървах небрежно към него. — Сега.

33.

Отначало Докс си помисли, че изгарящото усещане е физическа реакция на страха. Все пак садистичният социопат, чийто убийствен гняв бе предизвикал, седеше върху него се опитваше да го скопи. Единственото нещо, което би го изненадало в този момент, би било като по чудо да не се напикае.

Но след половин секунда разбра, че не е реакция на страха, макар да нямаше по-добро обяснение. Сякаш бе докоснал гореща електрическа крушка, само че не с пръсти, а с цялото си тяло. Преди да произнесе наум: „Какво е това, по дяволите?“, цялото му тяло пламна. Сякаш някой го беше залял с керосин и го беше подпалил. Нададе болезнен вой и се измъкна изпод коляното на чичо Фестър. Но и самият Фестър слезе от него, като крещеше, после започна да се въргаля по пода, сякаш дрехите му горяха и той се опитваше да ги загаси.

Докс опъна веригите. Сигурен беше, че гори, но нямаше никаква представа откъде идва огънят и защо не вижда пламъци. Една разумна мисъл успя да се формира в мозъка му: „От трън, та на глог“. След това единственото, което можеше да прави, е да вие от болка и да се надява, че всичко скоро ще свърши.

34.

Секунда след като Боаз включи устройството, от долната палуба на яхтата се чу какофония от писъци. Сред тях разпознах баритоновия рев на Докс. Обзеха ме противоположни емоции: облекчение, че е жив, и ужас от силата на болката, която предизвикваше този агонизиращ вик.

Стоях безпомощен, вдигнал пистолета пред себе си. Държах вече оръжието с две ръце и чаках някой да изскочи навън, за да го застрелям. Нищо не се случи. Само писъците станаха още по-силни.

С периферното си зрение забелязах движение по съседния плавателен съд. Хвърлих поглед надясно и наляво, за да се убедя, че не ме грози опасност. Цивилни. Надничаха от яхтите си, за да видят какво предизвиква тази бъркотия.

— Какво става там? — извика на английски бял мъж от яхтата вляво от мен.

— Полицейска акция, господине — изревах в отговор с най-добрия си командирски глас. — Моля ви, останете на яхтата си и стойте близо до пода. Може да има престрелка и не искам семейството ви да пострада.

Човекът изчезна, без да каже дума повече. Писъците продължаваха. По дяволите, защо не се опитват да избягат от лодката?

— Спри го! — наредих на Боаз. — Може да са заклещени някъде. Ще слеза.

— Спрях го — отвърна ми той.

С периферното си зрение си го видях да вади пистолет от колана на панталона си. Обърнах се наполовина към него, но той беше насочил пистолета към лодката, не към мен.

— Стой там — казах му. — Може пак да ни потрябва жега — скочих на палубата и отидох до стълбите.

Писъците бяха престанали. Спрях пред входа и погледнах надолу, след това се отдръпнах. Очите ми бяха адаптирани към силната

светлина навън и не можех да видя какво става в тъмното. Свалих си черните очила и ги пъхнах в джоба.

Надникнах бързо отново. Нищо. Все още никакви писъци.

Имаше само шест стъпала. Прескочих ги и се приземих в клек на долната палуба. Завъртях се с насочено оръжие и се огледах за някаква опасност. Пак нищо. Намирах се в тесен коридор. В него имаше три врати отдясно, всичките затворени и с малки прозорчета.

Отидох до първата врата, надникнах набързо през прозорчето и пак върнах погледа си в коридора. Нищо.

Проверих и втората по същия начин. Отново нищо.

Погледнах и третата. Докс лежеше по гръб, окован във вериги. Гологлав мъж с покрито с кръв лице и нож в ръката се олюляваше към него.

Сграбчих дръжката. Беше заключено. Мамка му.

Отстраних се, затворих едното си око, така ако хвъркнеше някоя осколка към мен, щях да ослепея само наполовина. Насочих пистолета и пуснах три бързи изстрела в бравата. Оръжието просъска тихо и даде обратен откат в дланите ми. Покрай мен прелетяха трески.

Отстъпих и ритнах вратата до дръжката. Тя се отвори с трясък навътре. Гологлавият се обърна с лице към мен. Пуснах му два откоса в гърдите. Той се олюля назад към стената и падна на пода.

В стаята нямаше никой друг, освен Докс. Коленичих до него с вдигнато към тавана оръжие и обърнат с лице към вратата.

— Колко още хора има на яхтата? — попитах го. — Знаеш ли?

— Още един — промърмори той. — Още един.

— Хилгър?

— Не. Друг е. Според мен е заключен в някоя от...

От вратите по-надолу отекна стакатото на половин дузина изстрела с пистолет. Човекът, за когото Докс говореше, беше в някоя от каютите, които подминах. Прозорците на вратите бяха малки, а аз бързах. Сигурно съм го пропуснал.

Нямаше зад какво да се прикрием в помещението. Придвижих се внимателно покрай стената, като държах пистолета насочен към вратата и чаках.

Нищо не се случи. Този човек не беше глупав. Беше много по-изгодно да се защитава в статична позиция, отколкото да напада. Той го знаеше и чакаше да мина покрай него, като излизам.

По дяволите, нямах време за такива игрички. Охраната на клуба, ченгетата... трябваше да изчезваме отгук.

— Дай ми пет секунди жега — прошепнах в хендсфрито. — Точно пет секунди.

— Боже, не и това отново — промърмори Докс зад мен.

— Три, две, едно — чух Боаз да брой и след това кожата ми пламна.

От гърлото ми неволно се изтръгна вик, а Докс ми пригласяше отзад. Съпротивлявах се на илюзията, че пистолетът ми е нагорещен до червено, и на силното желание да го хвърля. Само това ми помагаше да остана на крака. Единственото ми предимство пред човека надолу по коридора беше, че знаех какво е това и че ще трае само пет секунди.

Но ми се стори, че продължи много по-дълго. Когато свърши, така внезапно, както и започна, стиснах зъби и излязох в коридора.

Първата врата, покрай която преминах, беше отворена и ключалката ѝ — простреляна. Побягнах към касата и се спрях.

— Пак, три секунди — прошепнах.

— Три, две, едно — чух отново и нервните ми окончания пак пламнаха. Треперех от болка и от усилието да не викам. От вътрешността на стаята чух продължителен вой. След това внезапно, като по чудо болката изчезна. Поех дълбоко дъх и се втурнах в стаята.

Той беше там, проснат на пода. Вдигнах пистолета.

Беше най-бързият човек, когото бях виждал. Протегна оръжието си напред и едновременно с това се претърколи наляво. Усетих нещо да ме удря в гърдите и чух два последователни изстрела. Олюлях се назад към стената и отвърнах на огъня. Първите ми два изстрела не улучиха, но го накараха да трепне. Вдигнах дулото с два сантиметра, тръгнах към него и продължих да стрелям. Пак не улучих, но последните два куршума рикошираха в пода и се забиха в тялото му. Той се сви, а аз продължих да стрелям, още три куршума, два в торса му, а последния в главата. Той пусна оръжието и повече не помръдна.

Едвам дишах. Стиснах зъби и хвърлих празния пълнител, сложих нов и вдигнах предпазителя. Притиснах длан към гърдите си, след това я вдигнах към очите, бях напълно сигурен, че ще е покрита с кръв. Но не беше. Драконовата кожа. Беше ми изкарал въздуха, но това беше всичко.

Вдигнах празния пълнител и го прибрах в джоба си, след това се върнах обратно по коридора. Докс се беше изправил на колене, но повече от това не можеше да направи. С почуда установих, че гологлавият се е хванал за койката и почти се беше изправил. Вдигнах пистолета.

— Недей — спря ме Докс. — Недей, недей, недей, недей.

Обърнах се към него, без да отклонявам дулото от гологлавия.

— Какво? — попитах.

— Не го убивай — каза Докс, изправяйки се на разтрепераните си крака. — Дай ми оръжието.

— Няма време...

— Дай ми шибаното оръжие! — изкрещя той.

Трябва знаеш кога може да се спори и кога не. Това със сигурност беше втората ситуация.

Докс се олюля към мен, аз се спуснах напред и го хванах за ръката, преди да успее да падне. Поставих пистолета в окованите му ръце и го заведох до гологлавия. Той ни гледаше как се приближаваме. Ръцете му трепереха, изпусна койката. Падна на колене, след това се срути настрани, задъхан и тресящ се.

Докс застана точно над него. И се прицели.

— Искам да знаеш — каза той, — че дори да имах време, нямаше да ти причиня това, което ти се канеше да направиш с мен.

Гологлавият понечи да каже нещо. Докс не изчака да чуе какво. Без дума повече изпразни целия пълнител в лицето на гологлавия. Дванайсет приглушени изстрела, звукът от всеки един преливаше в следващия. Разхвърчаха се кости и мозък.

Постоя така секунда, олюлявайки се леко. Гледаше какво бе сътворил. След това ми подаде димящото оръжие. Наклони се и аз го сграбчих за ръката, за да го подпра.

— Добре — процеди. — Това струва колкото терапия за десет хиляди долара.

— Не се тревожи, имам допълнителен пълнител.

Той кимна.

— Предположих.

Сложих новия пълнител, извадих бейзболна шапка, сложих я на главата му, а на очите му — слънчеви очила.

— Изглеждаш добре — казах му.

— Просто ме измъкни оттук, човече.

Стиснах го за рамото.

— Затова съм дошъл.

Сложих си и аз черни очила, хванах го за ръката и двамата тръгнахме по коридора.

— Излизаме — съобщих по хендсфрито. — Само двамата сме. Извади резачката за метал и бъди готов.

— Побързай — подкани ме Боаз. — Привлякохме доста внимание.

Прибрах пистолета в кобура и продължих да вървя. Не знаех как точно е ранен Докс, но очевидно му беше трудно да ходи, и то не само заради оковите. Трябваше ми цяла минута, за да го кача по стълбите.

Докато прекосяхахме палубата, се уверих, че Боаз е прав. От пет-шест лодки ни наблюдаваха хора. Няколко групи пешеходци се бяха спрели и гледаха за какво е цялата тази бъркотия. Хайде, помислих си, хайде, хайде...

Боаз подаде ръка на Докс и му помогна да се качи на кея. Оковите бяха тежки, но нищо не можеше да се опре на резачката за метал. Боаз се приближи и след три перфектни среза Докс отново можеше да използва ръцете и краката си. За останалото по него щяхме да се погрижим по-късно.

Боаз вече беше събрал устройството. Преметна раницата на рамо, докато аз оглеждах тълпата за потенциална опасност, но не виждах нищо заплашително, само зяпачи. След това тръгнахме към главния кей, този път с бърза стъпка. Огромните ръце на Докс бяха преметнати през раменете ни, а веригите му потракваха на всяка крачка.

— Този човек е ранен! — извиках към хората, които стояха край нас. — Повикайте лекар! — ето, това щеше да ни представи като добрите момчета и да намали вероятността някой да ни попречи да се изтеглим. Поне на теория беше така.

Завихме наляво по главния кей и продължихме да вървим. Видях, че Канезаки се беше приближил максимално до края на кея. Сигурно Боаз му се е обадил. Господи, отне ни цяла вечност да стигнем. Защо шибаната лодка беше на най-отдалечения кей? — помислих си. Законът на Мърфи. Невероятно.

Хората ни зяпаха, докато вървахме. Никой не продума, нито се опита да ни попречи.

На петнайсет метра до алеята започнах да си мисля, че ще успеем. Вече виждах дима от ауспуха на Канезаки.

Двама униформени охранители се втурнаха от главната сграда на клуба към кея. Тичаха право към нас. Всеки от тях имаше пистолет в кобура си.

— Там стрелят! — извиках с всички сили. — Побързайте!

За секунда си помислих, че ще се хванат. Те хвърлиха поглед надолу по кея, но после усетих как вниманието им се пренасочи. Погледите им се върнаха на нас и израженията им станаха по-сурови.

Въпреки всичките си правила и пожелания Боаз извади пистолета си по-бързо и от мен дори.

— Не посягайте към оръжието си — казах с висок и равен глас. Насочих пистолета си напред към единия, а Боаз взе на мушка другия.

И двамата мълчаха. Зяпнаха от изненада и вдигнаха ръце. Колкото и да им плащаха, за да охраняват яхтклуба, подобни случки не влизаха в длъжностната им характеристика.

— Към водата! — заповядах. — Скачайте! — никой от тях не помръдна. Насочих гигантското дуло със заглушителя право в лицето на единия и изведнъж се почувствах доволен от застрашителните му размери. — Веднага! — извиках.

Той скочи, без да каже дума. Другият го последва след секунда.

— Много хуманно от твоя страна — оцени Боаз, когато продължихме напред по кея.

Автоматичната странична врата на вана на Канезаки се плъзна и се отвори. Помогнахме на Докс да влезе, качихме се и ние. Канезаки потегли изкусно.

— Приключи ли с него? — попита ме Боаз.

В първия момент не разбрах за какво ми говори.

— С кого?

— С Хилгър.

Поклатих глава.

— Не беше на яхтата.

— По дяволите! — изруга той. — Дилайла ми каза... — млъкна и се усмихна. — Е, сигурно е сбъркала.

— Разузнаване — отвърнах. — Какво да правиш.

Той се засмя.

— Според мен нещата между вас вървят много по-добре, отколкото признаваш.

Докс лежеше по гръб на пода. Свалих всички останали по него вериги с резачката за метал. Докато режех, Боаз се обади на Нафтали. Той беше на около километър зад нас и събщи, че никой не ни преследва.

Канезаки отби встрани. Магнах фалшивите регистрационни табели и отново потеглихме.

Нафтали пак се обади да докладва, че все още е чисто.

Изглеждаше, че ще успеем. Свалих шапката и очилата и потупах Докс по рамото.

— Как си?

— Чувствам се смазан.

Така и изглеждаше. Беше бледен и дишаше трудно. Вероятно адреналинът засега го обезболяваше, но това нямаше да продължи дълго. Знаех, че Канезаки има морфин в медицинския комплект. Извадих спринцовка и бих една доза на Докс.

— Сега как е? — попитах го.

— Ура! — провикна се. — Джон Рейн, моят ангел спасител.

Засмях се.

— Кой кара тази кола, между другото? — поинтересува се Докс.

— Аз съм — извика Канезаки от волана. — Том.

— Радвам се да те видя, човече — отвърна Докс, гласът му вече беше поукрепнал, морфинът го бе успокоил. — По-късно ще ти стисна ръката и ще ти благодаря както трябва, но сега съм си полегнал и не мога. А кой е този?

Боаз свали шапката, перуката и очилата.

— Боаз — представи се.

Докс му подаде ръка и израелецът я стисна.

— Не знаех, че Джон има други приятели — рече Докс, малко заваляйки. — Мислех, че съм единственият.

Боаз се усмихна.

— Сигурно затова толкова много искаше да те свали от онази яхта.

— Кожата започва да ме боли — оплака се Докс. — Какво използвахте, момчета? Да не е някакво милиметрово вълново

устройство?

— Аз ли съм единственият, който никога не е чувал за тези машинарии — промърморих и Канезаки се засмя.

— Извинявай — каза Боаз. — Калибрирането на вълните не е точна наука. Сигурно имаш изгаряне първа степен, а може и да е втора. Докс се засмя, но веднага след това направи гримаса.

— Господи, да не мислиш, че ми дреме от някакво си плажно изгаряне? Чичо Фестър се канеше да обезглави Неси.

Канезаки хвърли поглед назад.

— Неси?

— Моля те, не го питай за това — възпрях го.

— Ако се беше появил десет секунди по-късно, щях да пея в девичия хор, да знаеш — заяви Докс, като се смееше и гримасничеше от болка. — По дяволите, бях на косъм.

След това гласът му затрепери.

— Аз... о, мамка му, стана малко конфузно — измънка той. — Наистина си мислех, че ще умра, въпреки че аз... о, по дяволите.

Лежеше там, скърцаше със зъби и трепереше, а сълзите се търкаляха тихо по лицето му. Поставих ръка на рамото му.

— Отпусни се — казах му. — Поплачи си.

— Защо трябва да става пред теб? — попита ме, като се смееше през сълзи. — Ти никога не повръщаш, никога не плачеш и ще ме майтапиш за слабостта ми до края на живота ми.

— Ще разкажа на всичките ти приятелки — заканих се и той отново се разсмя през сълзи.

Кризата трая около минута, след това свърши.

— Благодаря, че ме спаси — каза той, после се огледа. — И на всички вас. И на теб, Боаз, който и да си. Никога няма да го забравя.

— Радвам се, че можах да помогна — отвърна Боаз. — И съжалявам за изгарянето.

Докс извърна глава към Канезаки.

— Къде сме, между другото?

— В Сингапур — поясни Канезаки. — Отиваме към частен самолет на „Чанги“. Ще сме там след пет минути.

— Пет минути — повтори Докс. — Добре, защото искам да ви разкажа един виц.

— Няма нужда — казах, защото познавах чувството за хумор на Докс.

— Кажу го — подкани го Боаз с момчешка усмивка.

— Заклех се, че ще кажа на Джон вица за кабунга, ако изляза от това премеждие жив, и смятам да удържа на думата си, дори и надрусан с морфин.

— Наистина няма нужда... — опитах пак, но той вече започваше.

— Трима мисионери били пленени от жестоко аборигенско племе насред джунглата — погледна към Боаз. — Нали не го знаеш?

Боаз поклати глава.

— Продължавай.

— Та аборигените ги вързали и ги завели при вожда, който по една случайност говорел английски. Вождът им казал: „Ние сме враждебно племе, нищо че сте мирни хора и сте мисионери. Имате само два избора, смърт или... кабунга“. И посочил първия мисионер: „Избирай!“ Човекът не знаел какво е кабунга, но знаел какво е смърт и че не иска да умре. Погледнал вожда и отвърнал: „Избирам... кабунга“. Вождът вдигнал ръце и се провикнал: „Кабунга!“ Изскочили десетина воители. Хвърлили нашето момче на земята, свалили му дрехите и го изчукали.

— Всичките ти вицове са все на една и съща тема. Усещал ли си се? — вметнах аз.

— Шшшт, на мен ми харесва. Продължавай — насърчи го Боаз.

— Тогава вождът погледнал втория мисионер и го попитал: „Какво избираш, приятелю? Смърт или... кабунга?“ Човекът вече знаел какво е кабунга и не искал нито едното, нито другото. Ако избере смъртта, това ще е самоубийство, а то е грях според религията му. Преглътнал и казал на вожда: „И аз избирам кабунга“. Вождът вдигнал ръце и се провикнал: „Кабунга!“ Пак изскочили десетина воители и направили с него същото каквото и с първия, всичко продължило цял час. Накрая, като свършили, вождът погледнал и третия мисионер и го попитал: „Какво да бъде, приятелю? Смърт или кабунга?“ Третиият бил изгледал вече повече кабунга, отколкото можел да понесе. И макар да знаел, че самоубийството е грях, че смъртта е самият край, не можел да си представи да се подложи на кабунга. Затова събрал целия си кураж, вирнал брадичка, погледнал вожда право в очите и заявил:

„Избирам смърт!“ Вождът вдигнал ръце и се провикнал: „Смърт! Но преди това кабунга!“

Боаз отметна глава назад и се заля от смях, а неговата веселост беше заразителна. След секунди целият ван кънтеше от смях. Както каза и Докс, размина се на косъм. Смяхът беше една от реакциите на стреса. Щеше да има и други.

— Почакай, почакай — хилеше се Боаз, докато си изтриваше сълзите. — И аз знам един. Трима мисионери...

И вече нямаше спиране. Имах усещането, че когато всичко това свърши, пак ще се виждаме с Боаз. И нямах нищо против.

35.

На „Чанги“ Канезаки си показа документите на един униформен охранител. Човекът каза нещо по радиостанцията и ни пусна да минем през пропуска с колата.

— Тук добре се получи — казах.

Канезаки се обади на някого по мобилния си.

— Тръгваме — съобщи той. — След две минути — обърна се към мен и ми се усмихна. — Нископоставени приятели на високи места.

Минахме през друг изход към онази част на летището, която предполагам, че е запазена за частни самолети. На пистата имаше над двайсет малки аероплана. Канезаки ни закара до единия. Вратата се отвори и по стълбите слезе млад, късо подстриган мъж. Гърбът му беше изправен, панталонът — с идеален ръб. Ако не беше морски пехотинец, то значи морските пехотинци не съществуваха.

Канезаки натисна един бутон и страничната врата на вана се отвори. Той слезе и отиде при морския пехотинец от другата страна.

— Двама за транспортиране — каза Канезаки. — Плюс мен.

— Господине — отвърна морският пехотинец, — нямам разрешение за други пътници.

— Ела с мен — подкани го Канезаки и двамата с младия мъж се отдалечиха, за да не ги чуваме.

Гледах как си говорят. Канезаки жестикулираше, а морският пехотинец кимаше и слушаше.

След минута се върнаха. Морският пехотинец протегна ръка на Докс.

— Господине, може ли да ви помогна да се качите на борда?

— Можеш, синко. Радвам се, че са пратили морски пехотинец. Само ми дай пет минути с тези негодници, става ли?

— Тъй вярно — отвърна младият мъж и се отдалечи уважително.

— Това е отношение към ВИП — каза Докс. — С какво го заслужих?

— Самолетът е от малката ескадрила на ЦРУ — обясни Канезаки. — Преди превозваше едни много лоши хора на много тайни места. Сигурно сте чели за това във вестниците. Нищо повече няма да кажа.

— Знаем за тази програма — вметна Боаз.

Канезаки се усмихна.

— Знам, че знаете. Вие сте част от нея.

— Какво каза на пилота? — попитах аз.

Канезаки сви рамене.

— Най-вече му припомних за срама, който ще носи цял живот, ако сега отлети и остави ранен морски пехотинец.

— Това съм аз — каза Докс. — Надявам се, не си споменал, че и Джон е служил в армията.

Канезаки се засмя.

— Не съм. Сигурно съм забравил.

Докато гледах Канезаки, неочаквано се развълнувах. Толкова много ми напомняше за Тацу. По начина, по който се осмеляваше да излиза извън системата, за да помогне на правдата да възтържествува. По начина, по който си затваряше очите за някои неща, за да накара другите да помагат на пъклените му планове с благородни цели.

— Прав ли съм да предположа, че въпреки неочакваното отсъствие на Джим Хилгър от яхтата, все още всички ние искаме да... го пратим по-рано в пенсия? — попита Боаз.

— Разбира се, че си прав да предполагаш така — потвърди Докс. После се обърна към мен. — Знаеш ли къде да го намериш?

— Можеш да ме попиташ, след като се качим на самолета — отвърнах. — Когато няма да сме в присъствието на чужд разузнавач. — Обърнах се към Боаз. — Не се обиждай.

Боаз се усмихна.

— Няма.

— Не ми пука, дори Боаз да е от Марс — заяви Докс. — Бих му поверил живота си по всяко време. И се надявам, че и той би направил същото — погледна към Боаз, който кимна. — Освен това човекът разбира от хубави вицове. За разлика от някои хора, които бих споменал, независимо от наличието на други положителни качества у тях. Кажете ми къде да намерим този нещастен, насран малък чекиджия,

това лайно миризливо, тази мръсна свиня и окаян педал, и да го убием като куче, каквото всъщност е?

Боаз се изпълни с респект. Но преди да помоли Докс да повтори всички обиди, аз се намесих:

— Никого няма да търсим. Едвам ходиш. Начинът, по който дишаш, ми подсказва, че ребрата ти са счупени, но засега морфинът заглушава болката.

— Само натъртване е — възрази Докс и направи физиономия. — И по-зле съм бил.

— Лъжеш — каза Боаз със странен британски акцент.

И двамата избухнаха в смях, Докс стенеше, докато се смееше. Аз обаче не разбрах шегата. Когато спряха, Боаз продължи:

— Вярно е, аз съм чужд разузнавач. Но това е официалната ми работа. А за тази операция не съм уведомил началниците си.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Нафтали е брат на Гил.

— Да му се не види! — възкликнах. — Стори ми се, че виждам у него нещо познато.

— Да, прилича на Гил. И е опасен също като него. Смята, че ръководството ни не е достатъчно мотивирано да отмъсти за смъртта на брат му.

— Такива са началниците — подхвърли Докс. — Или не правят достатъчно, или се престарават, никога не уцелват златната среда.

— Значи си тук по собствена инициатива? — попитах Боаз.

Той сви рамене.

— Да речем, че някои хора... с радост ще си затворят очите какви сме ги вършили с Нафтали, докато сме били във ваканция. Знаеш как става. Понякога хората искат някои неща да се свършат, но не искат да знаят как. Няма желание подписът им да стои под тях. Мисля, че ще запомним бившия американски военен министър Ръмсфелд със „синдрома на гумените ръкавици“. Никакви отпечатъци, никакви улики.

— Боже — простенах, — никой ли вече не работи за правителството си?

Докс изохка.

— Казах ти веднъж, човече. Бъдещето е в приватизацията. Значи не мислиш, че ще можем да премахнем Хилгър тук, в Сингапур?

Поклатих глава.

— Съмнявам се, че Хилгър ходи дори до магазина за мляко, без да носи в себе си пет различни валути и три паспорта с различни самоличности. Ще се върне в яхтклуба, ще чуе сирените и ще изчезне.

— Не можем да го причакаме в яхтклуба. Не можем повече да се върнем там.

— Добре, забравете за Сингапур — намеси се Боаз. — Но ако имате информация къде можем да намерим Хилгър след тази случка, с Нафтали ще се възползваме от нея. Само ние двамата, дискретно и незабавно. Можете да разчитате на това.

Канезаки сви рамене.

— Тайните рано или късно се разчуват така или иначе — отбеляза той и Боаз се ухили.

Не бях изненадан. Канезаки толкова много искаше смъртта на Хилгър, че ме вкара и мен в играта. Защо да не допусне и израелците? Дори не се налагаше да им издава секретна разузнавателна информация. Всичко, което знаеше по тази операция, идваше от мен.

Канезаки разказа на Боаз какво знаехме. Когато свърши, Боаз попита:

— Значи смяташ, че този човек от сигурността на пристанището, Боземан, е част от схемата на Хилгър?

— Точно така — потвърди Канезаки.

— И му имаш координатите? Служебен и домашен адрес, телефонни номера, снимки?

— Разбира се.

— За кого работи Хилгър?

— Не знам. Има много групировки, които с радост биха гръмнали рафинериите в Ротердам. „Ал Кайда“, „Хамас“, „Хизбула“... а Хилгър има връзки с всичките.

Боаз присви устни и подсвирна.

— Ако си прав за това, което е намислил Хилгър, колко време имаме според теб, преди да довърши всичко?

Канезаки кимна сякаш точно за това мислеше в момента.

— Трудно е да се каже. Знаем, че от известно време планира нещо в Ротердам и че то е важно за него. След загубите, които претърпя, предполагам, че ще се отправи за Амстердам веднага щом се отвори възможност да завърши плана си.

— Ако ще прекарва някакво устройство, защо не го задейства с часовников механизъм? — намеси се Докс. — С детонатор, свързан с мобилен телефон например. Може да набере номера от всяка точка на земята и — бум!

Боаз поклати глава.

— Има прекалено много потенциални проблеми. С часовников механизъм няма да стане, защото не знае кога пристига пратката. С мобилен телефон също, защото в контейнера може да няма обхват. И в двата случая рискува устройството да бъде повредено или обезвредено по друг начин. Възможно е да изпуснат контейнера или да го изхвърлят в морето.

— Боаз е специалист по бомбите — обясних.

Боаз се усмихна.

— В днешно време се наричат „импровизирани експлозивни устройства“. Звучи по-внушително. Но никой не ми е увеличил заплатата заради това.

— Ако можеше да свърши всичко от разстояние, нямаше да има нужда от Боземан или от някой друг вътрешен човек — допълни Канезаки.

Докс кимна.

— Добре, добре. Ако Хилгър не е тук, обзалагам се, че Боземан има достатъчно информация, която може да ни заведе при него. Можем любезно да го попитаме.

— Ами твоята организация? — обърнах се към Боаз. — Ако им предадеш информацията, те ще я предадат...

— ... на ЦРУ — довърши Боаз. — Връзките ни с холандците... не са толкова силни.

Свих рамене.

— Тогава ЦРУ ще кажат на холандските служби.

— Сигурно се шегуваш — намеси се Канезаки. — ЦРУ няма да предаде никаква информация на никого, без преди това да я проучи. Повечето от данните, по които работим, идват от неофициални източници, останалото са предположения. Те може би никога няма да предадат тази информация. А дори и да го направят, това ще стане най-рано след месец. Никой не би рискувал да отправи подобно предупреждение и то да се окаже фалшива тревога. Повярвайте ми, в една бюрократична машина хората се страхуват повече да не изглеждат

като глупаци, отколкото, че Ротердам ще бъде изтрит от лицето на земята. По този случай официалните канали са чиста загуба на време.

Всички мълчахме.

— Всичко може да се окаже търсене на игла в копа сено, така е — наруши мълчанието Боаз. — Но интуицията ми подсказва, че си струва да опитаме. Пък и ми се ходи до Амстердам. Рейн, а на теб?

Погледнах към Докс.

— Ако ти не отидеш, аз ще го направя — заяви приятелят ми. — Ако трябва — ще допълзя до там, не ми пука. Не само заради пъклените планове на Хилгър, нито защото искам отмъщение, макар че — да, искам. А защото Хилгър знае, че ще го търсим. И при първа възможност ще ни очисти, за да удължи собственото си дълголетие. Отказвам да живея живота си в страх как това копеле ще ме надхитри. Не, благодаря, аз пръв ще го очистя и след това ще спя спокойно.

Отново всички се умълчахме.

— Освен това — продължи Докс, — ако Том е прав и Хилгър наистина е намислил да направи нещо гадно в Ротердам, ние сме единствените, способни да го спрем.

Замислих се. Докс казваше истината, знаех го. И аз не исках Хилгър да живее повече.

Но също така ми беше безпощадно ясно, че — както казваше Канезаки — съм помогнал да се осъществи план, от който убийствата на Яник и Ачинели са също част. Мразех, когато притискаше така чувствителните ми струни. Знаех, че ме манипулира. Но също така вярвах, че има някакъв начин да поправа стореното от мен.

Въздъгнах и кимнах на Докс.

— Да го качваме на самолета.

Докс поклати глава.

— Никъде няма да ходя, ако ти не отидеш в Амстердам.

— Ще отида — обещах му.

Докс се усмихна.

— Добре, вече е време да се зарадвам на една хубава медицинска сестра. Боаз, следи го да не се измъкне към квартала с червените фенери.

Боаз се ухили.

— Ще внимавам.

Докс поклати глава.

— Мамка му, ще ми се да дойда с вас, момчета. Като си помисля колко ще ми е приятно да се прицеля в онова малко място между очите на Хилгър през снайпер... о, човече, надървям се само като си го представя.

— Добре, време е да вървиш — казах.

— Ей, морски пехотинец! — извика Канезаки.

Младият мъж с късата подстрижка се появи след секунда. Отиде до вана и помогна на Докс да се изправи на краката си. Въпреки високия си дух едрият снайперист изглеждаше ужасно. Лицето му беше червено и на мехури. Едвам се държеше изправен. Но беше жив и това само по себе си беше чудесно.

— Приятен лов, амиго — пожела Докс на Боаз. — Когато свършите, ще ви черпя няколко бири. Ще се съберем да си разказваме вицове.

Боаз се усмихна.

— Нямам търпение.

Всички слязохме от вана. Морският пехотинец помогна на Докс да се качи в самолета.

— Ами Нафтали? — попитах Боаз.

— Той ще върне нашия ван — отвърна ми Боаз. — По-добре да не оставяме следи — погледна към Канезаки. — Ами твоят?

— Има кой да се погрижи за него — успокои го Канезаки.

Боаз се засмя.

— Сигурно е хубаво да работиш за голяма организация.

Сякаш по поръчка от самолета слезе друг млад мъж, по външността му заключих, че е цивилен. Може би служител на ЦРУ на ниско ниво. Канезаки му хвърли ключовете.

— Знаеш какво да направиш — каза му той.

Младият мъж кимна, затвори вратите, качи се във вана и потегли.

— Ще се видим в Амстердам — рекох на Боаз. — Ще хвана първия полет за там.

Той кимна.

— Да. Бих ти предложил да те откарам, но ако не върна скоро самолета, който съм взел назаем, някой ще ме настъпи по патката.

— Не се казва точно... — започна Канезаки.

— Добре, да се махаме от тук — прекъснах го аз. — Боаз, ще ти се обадя на мобилния. Ако по някаква причина не мога да се свържа с

теб, като резервен план си определяме среща в лоби-бара на хотел „Краснополски“ в седем сутринта, после в седем вечерта, докато се открием.

— Познаваш Амстердам — вдигна вежди Боаз.

— Бил съм там — отвърнах, но нарочно неясно. Имах все по-голямо доверие в Боаз, поне „ситуационно“, както той би се изразил, но въпреки това исках да имам резервно място с много входи, изходи и охрана. Или с други думи — място, на което трудно може да се извърши убийство по поръчка.

Той ми стисна ръката, след това се ръкува с Канезаки и тръгна, вероятно към частния самолет, с който беше дошъл. Морският пехотинец влезе в пилотската кабина и пет минути по-късно Сингапур остана на три хиляди метра под нас, като продължаваше да се отдалечава с всяка изминала секунда.

36.

Когато таксито му спря на паркинга на яхтклуба на Република Сингапур, Хилгър видя светлините на полицейските коли и зяпачите пред входа. Веднага разбра какво означава това и го прие като факт. Сърдечният му ритъм леко се ускори, но външно не показа нищо.

— О, боже, не мога да повярвам — каза на шофьора. — Забравих си лаптопа в хотела. Може ли да ме върнете там веднага?

Шофьорът направи обратен завой. Хилгър набра някакви цифри на мобилния си телефон, но не натисна зелената слушалка. Изчака малко и тогава заради шофьора заговори:

— Здравсти, преди малко бях в компютърния клуб и май си забравих там... о, ти си го намерил? Слава богу! Да, до пет минути идвам да го взема.

След това набра мобилния на Гътри. Никакъв отговор. Това беше лошо. Гътри винаги беше на линия. После опита и с телефона на Панчо. Пак нямаше отговор.

Спря да звъни. Първото, което си помисли, беше, че трябва незабавно да се отърве от апарата. Номерът му ще се изпише в телефоните на Панчо и Гътри.

Знаеше, че са мъртви. Нямаше представа как Рейн е открил яхтата, но някак си е успял. Същото стана и в Хонконг. Сигурен беше, че Рейн ще се опита да контраатакува, но си мислеше, че след като бяха на плавателен съд, който се местеше, и след като държеше Докс като заложник, го е неутрализирал. От информацията, с която разполагаше за Рейн, стигаше до извода, че Докс е единственият му партньор. Но нямаше как да го е проследил без чужда помощ и точно сега Хилгър се чудеше кой му е помогнал.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Вдиша и издиша, бавно и дълбоко, опитваше се да се успокои и да се съсредоточи. Щом Рейн е разбрал за яхтата, дали е научил нещо и за операцията в Ротердам? Не че би му пукало за самата операция. Той беше само един наемник и нищо повече. Но можеше да я използва, за

да го намери. Или да сподели информацията с някого, който би имал интерес да се намеси. Не му изглеждаше вероятно, но така беше и с бедствието, което току-що го бе сполетяло в Сингапур.

За един ужасен миг го обзе съмнение в самия себе си. Може би направи грешка, като се отнесе към Рейн като към враг. Може би с Докс трябваше да ги третира като участници в плана, дори и след случката в Хонконг. Почуди се дали гневът не беше замъглил преценките му, дали личното не бе надделяло над професионалното. В края на краищата, Рейн не изглеждаше като човек с пристрастия или глупава лоялност, които биха му попречили да работи с Хилгър. Може би разбираше колко важна е работата му и щеше да се съгласи да участва в нея. Нихилизмът беше неестествен. Може би по-правилно би било да спечели Рейн на своя страна.

Стисна очи и пощипна носа си. Или пък не. Почти никой друг не го разбираше. Къде бяха реалистите в държавната администрация, хората, които правят каквото е необходимо? Вместо тях имаше шайка страхливци, които пробутваха измислени решения на въображаеми проблеми и ги наричаха патриотични. Продаваха ги на заблуденото общество, което имаше нужда да вярва, че сладкодумците го защитават. От това на Хилгър му се драйфаше.

Е, той щеше да се погрижи за всичко. Беше толкова близо.

Затвори очи и отново се съсредоточи върху дишането си. Бавно, вдишвай и издишвай.

Добре. Да приемем, че операцията е провалена. И че Рейн знае за Боземан. Трудно му беше да си го представи, но все пак... какво би направил Рейн с тази информация?

Хилгър се усмихна. Вече познаваше Рейн. Отне му известно време и му струва доста, но вече познаваше врага. Рейн щеше да използва тази информация, за да намери Хилгър. В него говореше хищникът, онази безпощадност, която видя в очите му в Сайгон и по време на ударите му на другите места. В много неща се съмняваше, но това беше сигурно като банков трезор.

Веднага си представи два варианта на действие. Единият беше задължителен, а другият представляваше възможност.

Задължителните неща бяха: да отиде веднага в Амстердам. С чартърен полет, ако няма толкова скорошен полет на авиолиниите. Да

се види с Боземан, да получи достъп до устройството, да подsigури поставянето му на правилното място, да зареди детонатора.

Предоставяше му се възможност да остане в Амстердам още малко след това, за да влезе в следите на човека или хората, които щяха да го търсят там. А че такива ще има, в това беше сигурен.

Може би отново преценяваше погрешно. Може би Рейн и Докс — ако са заедно — щяха да го надхитрят. Със сигурност не беше невъзможно, те бяха опитни, безмилостни и много ядосани.

Но щеше да рискува. Веднага щом се оправи с Боземан, нищо няма да е в състояние да спре операцията, а операцията винаги беше най-важна. По-важна от живота на всеки човек. Дори неговия.

Ако се наложи.

Когато таксито спря на паркинга на хотела, умът на Хилгър вече беше спокоен и прояснен като чист планински ручей. Знаеше точно какво трябва да свърши и как да го осъществи.

37.

Канезаки нареди на морския пехотинец да ни откара до Хонконг. По пътя се обади по сателитния телефон и направи необходимата организация: лекар за Докс, резервация за полета в 12,25 вечерта за Амстердам в първа класа на авиокомпанията „Катай Пасифик“ за мен.

— В Амстердам не мога да ти подсигурия оръжие, каквото харесваш — каза ми Канезаки, като кацнахме. — Възможностите ми извън Азия не са големи.

Спомних си как се справи с пилота и отново ми заприлича на Тацу.

— Ще бъдат — подчертах.

— Защо го казваш? — полюбопитства той.

Усмихнах се.

— Имам такова предчувствие. Както и да е, очаквам Боаз и Нафтали да носят със себе си толкова оръжие, че да дрънчат, като вървят.

— Май и преди си бил в Амстердам, а, прав ли съм?

— Познавам града в общи линии. Но не съм ходил в Ротердам.

— Е, нашият човек живее край Вонделпарк в Амстердам, ако знаеш къде е. В мезонет на „Восиусстраат“ 15. Пътува всяка сутрин за работа до Ротердам.

— Знам къде е Вонделпарк.

— Ще ти кача досието му във форума. Ще те чака, като пристигнеш.

— Добре.

Той се поколеба и накрая добави:

— Тацу щеше да се гордее с теб.

Кимнах. Може и да ме манипулираше, а може и да беше искрен. Което и от двете да беше, подозирах, че казва истината.

— Той ми повлия положително — отвърнах. — Както и на теб.

Стиснахме си ръцете и се обърнах към Докс. Едрият снайперист лежеше по гръб върху сгънати одеяла на пода на самолета, замаян от

морфина, който му бях бил. Клекнах до него и го хванах за ръката.

— Приятна ваканция, симулант.

Той простена.

— Точно сега повече от всичко на света искам да съм в Амстердам. Да го очистиш, чу ли?

Стиснах ръката му.

— Ще го очистя. И ще се видим скоро.

Когато слизах от самолета, видях пред него да спира линейка. Минах през пистата и влязох в летището. Когато стигнах до гишето на „Катай Пасифик“, отново бях Таро Ямада и без да трепна, проверих подробностите за полета си.

Помислих си да се обадя на Дилайла. Все още не можех да спра да мисля за онова, което ми каза. Не можех да разбера какво изпитвам, не знаех как да й отговоря и се чувствах като глупак. Само допреди няколко дни смятах, че всичко между нас е абсурдно и несъстоятелно. После се случи онази нощ в Бел Еър и... по дяволите, наистина не знаех.

Но мисълта, че Дилайла ще получи обаждане от Боаз, а от мен — пълно мълчание, ме измъчваше. Не исках да си мисли, че не я уважавам. Защото наистина я ценях високо, бях й благодарен и... Господи! Намерих обществен телефон и й звъннах.

Тя вдигна веднага.

— Ало?

— Аз съм. Спасихме го. В безопасност е.

— О, Джон!

— Да, всичко е наред. Той ще се оправи.

— Кога се връщаш?

— Скоро. Имам да довърша още нещо — при създадите се обстоятелства тя трябваше да се досети какво е това нещо.

Настъпи мълчание.

— Сигурен ли си, че е... необходимо?

— Нямам избор. Ако аз не го хвана, той ще ме хване.

— Нека ти помогна тогава.

— Не, идеята не е добра.

— Страхувам се.

Това ме уби.

— От какво се страхуваш? Никога преди не си изпитвала страх.

— Страхувам се, че си пресилваш късмета. Искам да съм до теб. Млъкнах, опитах се да измисля какво да ѝ кажа и как да ѝ обясня.

— Не искам да се намесваш — изрекох. — Не искам да идваш на мястото, на което съм и на което трябва да отида. Мисля, че... ти си единственото нещо, заради което ще искам да се върна от там.

— Джон...

— Разбра ли? Имам помощ. Говори с твоите хора и ще видиш. Не идвай. Имам нужда от теб за след това.

Затворих, защото се боях от това, което можех да ѝ наговоря. Седях дълго време, без да помръдвам, със затворени очи и се чудех какво ѝ казах току-що и откъде дойдоха тези думи. Толкова много неща се случваха, не можех да контролирам всичките. Искях да намеря някое тъмно и сигурно място, да се скрия и да се опитам да осмисля всичко.

Но трябваше да не се отклонявам от основната цел. Трябваше да завърша операцията. Нямах избор.

Буквално припаднах от умора по време на тринайсетчасовия полет до Амстердам. Кацнах там в шест и трийсет сутринта местно време. Съмнявах се, че Боаз и Нафтали са успели да пристигнат толкова бързо, но въпреки това си купих предплатена карта и звъннах на мобилния на Боаз от обществен телефон. Никакъв отговор. Да, сигурно са във въздуха.

В клуба на летището на „Катай Пасифик“ за пътниците от първа класа се изкъпах и преоблякох. Канезаки ми беше дал втората защитна жилетка „Драконова кожа“. Сложих си я, отчасти за защита, отчасти заради студа навън. Когато излизах от летището, взех обичайните предохранителни мерки, след това хванах влака до амстердамската централна гара.

Когато пристигнах, видях, че денят се очертава дъждовен, студен и мрачен. Покрай мен по мокрия паваж минаваха забързани за работа хора, от чадърите им капеше вода, а брадичките им бяха скрити в шалове. Бях поразен, че никой с никого не си говори. Може би заради ранния час, а може би и заради студа, но настроението тук беше вяло, направо мрачно.

От магазин на гарата си купих шапка, шал, ръкавици и чадър, както и карта. В никой от отворените търговски обекти не продаваха

якета — или ножове, тези две неща ми трябваша най-много. Трябваше да почакам и другите да отворят, тогава щях да се екипирам подходящо. А междувременно отново се налагаше да зъзна.

Взех трамвая до „Ледсеплейн“, който се намираще близо до Вонделпарк, мястото, където живееше Боземан. Знаех, че площадът е оживен вечер, но беше едва девет сутринта и десетките барове, ресторанти и кафенета бяха затворени. Спрях на мост над един от старите канали, които образуваха паяжина около пристанището. Загледах се за кратко в мокрите листа, плаващи по тъмната вода. По повърхността се плъзгаха грациозно две патици, чиято невероятна белота се открояваше на здрачния фон. Подминаваха ме коли, фаровете им едва пробиваха мрака на влажната зимна утрин, гумите им разплискваха гигантските локви. Колоездачите стоически въртяха педалите в студения дъжд.

„Восиусстраат“ беше само на пет минути пеша от трамвайната спирка. Намерих я, беше тясна еднопосочна оживена калдъръмена улица. Тръгнах по нея. Влизах в територия, на която Хилгър може би ме очакваше, и затова застанах нащрек.

От лявата страна на улицата се точеше дълга редица от вековни три- и четириетажни постройките от тухла и камък, прилепнали една до друга. Входът на никоя от тях не беше достатъчно дълбок, за да може да се използва като прикритие. Отдясно се простираше дългият около километър и половина Вонделпарк, отделен от „Восиусстраат“ с ограда от ковано желязо със заострени пръти на върха. Разгледах парка през оградата, спирах до паркираните коли и ги ползвах за прикритие по пътя си, но никаква потенциална опасност не привлече вниманието ми. Подминаха ме няколко души, но ръцете им се виждаха и не излъчваха заплаха. Тъй като валеше и бяха скрити зад чадърите си, дори не ме погледнаха.

Забавих ход, когато стигнах до номер петнайсет, приклезнах, една паркирана кола ми пазеше гърба. Стара тежка дървена врата със сложна дърворезба и прозорче с витраж в средата. Огледах пространството около вратата, след това надникнах през витража във вестибюла. Нямаше домофон, пощенски кутии или други признаци, че тук има отделни апартаменти. Очевидно Боземан, или по-точно семейството му, притежаваше цялата сграда и входът беше изцяло за тях. Добре беше да го знам.

Ключалката беше нова и можеше да се окаже препятствие. Моята първоначална преценка за терена ми подсказваше, че ще е най-добре да го притисна във вестибюла, когато влиза или излиза, а не да се опитвам да преодоля ключалката със сила и да го чакам вътре. Без наблюдение на навиците и моделите му на поведение причакването би било пълно с несигурни развития на ситуацията, от които най-значимите бяха евентуални влизания и излизания на членове на семейството. От друга страна, дългата и тясна улица с парк от едната ѝ страна предоставяше безкрайно много възможности за наблюдение и причакване, даваше ми шанс да го изненадам на входа. Лошо. Ако бях пристигнал два часа по-рано или поне един, щях да мога да поздравя Боземан, когато излиза за работа. Не знаех как изглежда, но колко ли души влизат и излизат през този единствен вход? Щях да импровизирам в момента, в това се криеха известни рискове, но щях да се справя.

Разхождах се по улиците още два часа и попивах атмосферата на района, най-вече се съсредоточавах върху „Восиусстраат“. От Вонделпарк имах хубав изглед към жилището на Боземан. Това беше добре, но само донякъде. Щях да го видя кога влиза и излиза, но нямаше да мога да стигна до вратата достатъчно бързо, за да го хвана във вестибюла, където можех да говоря с него насаме. Чакането на самата улица, в близост до сградата беше възможно, но ако се наложеше да чакам прекалено дълго, щях да изглеждам подозрително.

Почудих се доколко той се грижи за сигурността си. Отговорностите му за сигурността на пристанището не означаваха задължително, че е достатъчно предпазлив, за да се предпази от хора като мен. На работа може да мисли по един начин, а извън нея да му се струва, че няма врагове, и навиците му да са доста рискови. Когато пристигнат Боаз и Нафтали, двама от нас можеха да наблюдават двата края на тясната уличка, а третият да се разхожда нагоре-надолу. Можехме да си сменяме позициите периодично, за да не се набиваме на очи. Ако Боземан ходеше на работа в Ротердам с влака, щеше да тръгва рано сутрин и да се връща вечер пеша или на велосипед. Ако беше с кола, пак щеше да е същото. Какъвто и да беше случаят, ако двама наблюдаваха краищата на улицата, можеха да предупредят третия и той да отиде до входа на жилището преди Боземан.

Това в случай, че не дели колата с някого. И не е женен, не излиза със съпругата си и не се прибира вечер, след като е взел децата от училище. Хиляди предположения, които нямахме време да проучим.

От магазин на „Ледсеплейн“ си купих дебело вълнено палто и след това се обадох на Боаз от уличен телефон. Този път той вдигна.

— Пристигнахте ли вече? — попитах.

— Току-що кацнахме.

— Добре. Телефонът ти защитен ли е от подслушване?

— Да, но въпреки това предпочитам да внимавам, не искам да притеснявам другите пътници.

— Разбирам, около теб има хора. Добре, поразгледах. Виждам някои възможности. Кога да се срещнем?

— Какво ще кажеш за тази вечер в хотела, за който си говорихме, но да речем, два часа по-рано от уговорката?

— Дори по-рано ще е още по-добре. Така ще имаме време да се подготвим и да пресрещнем Боземан, когато се прибира от работа.

— Може би. Имам местен приятел, който ще ни донесе подаръци. Не е хубаво да отиваме с празни ръце.

Имаше право. Съществуваха толкова неизвестности. Ако носехме оръжие, увеличавахме шансовете да вкараме тихо Боземан в апартамента му, да го контролираме заедно с другите хора, които намерим в жилището, и да внушим необходимия страх, който да му развърже езика. Трябваша ни и други средства, с които евентуално да проследим Хилгър, ако беше в града.

— Ще ти се обадя пак в петнайсет часа — казах. — Да видим докъде сте стигнали.

Намерих едно барче с интернет. Казваше се „Давай направо“, намираще се в странична уличка близо до „Ледсеплейн“. Слязох по стълбите при компютрите, за да видя какво ми е пратил Канезаки. На половината път ме лъхна тежък и замайващ мирис на канабис и за втори път тази седмица се върнах в мислите си в Сайгон от младостта ми. Бях в отпуск и пуших тайландски цигари^[1], които един предприемчив тиловак беше внесъл с военен полет от Банкок. Ледената ми същност пое дълбоко дима и споменът стана почти физически. Припомних си какво е да си тийнейджър с умения да убива и право да ги използва, на шестнайсет хиляди километра от дома, оцеляващ както дойде. Мислех си, че никой преди нас не е идвал тук,

бяхме като Нийл Армстронг на луната, само че ни беше още по-добре, имахме си хормоните и адреналина, възбудата и страха, младежко любопитство и смъртоносни инстинкти на хищници. Вярвахме, че сме специални, помазани за своите роли, кръстени от опита си, детството ни беше погубено така безвъзвратно, че беше станало безполезно като стара змийска кожа. Другото щеше да дойде по-късно — ужасът, осъзнаването на цената, разкаянието. Но по време на отпуск в Сайгон в дъното на тъмния бар „Донг Кои“, надрусани с канабис и чувстващи се като богове, нямахме никаква представа какъв е залогът и кой ще трябва да го плаща.

Барът беше място с приглушено осветление и нисък таван, подът бе покрит с червена теракота, а стените бяха потъмнели от трупан с години дим. Имаше игрални машини, маси за бiliarд, бар от тъмно дърво и няколко черни стола край него. В един от ъглите върху възглавници седяха пет-шест младежи, пушеха трева и разговаряха. В другия имаше три компютъра, всичките свободни. Носеше се лека хаус музика. От единия компютър влязох във форума, през който контактувах с Канезаки. Както беше обещал, досието на Боземан и негови снимки ме чакаха. Записах си каквото ми беше необходимо, а останалото запомних. Прочистих браузъра и без много да му мисля седнах на бара. На него имаше табела:

СПЕЦИАЛНА ОФЕРТА:
БЯЛА ВДОВИЦА И СУПЕР ПАЛМ ПАУЪР,
ХОЛАНДЕЦ 24 ЕВРО.
ТАЙЛАНДЕЦ, ТРИ ГРАМА, 12 ЕВРО.

Хм, тайландец. Тази гадост още се продаваше.
Погледнах си часовника. Имах близо пет часа до срещата си с Боаз.

Барманът се приближи към мен, беше висок мъж с изтъняваща кестенява коса.

— Какво да ви донеса? По дяволите!

— Тайландец — казах. — И някакви вестници.

Свих си една цигара. Ще си дръпна само няколко пъти, помислих си. Да си припомня какво е след толкова години.

Дръпнах съвсем леко, но въпреки това се закашлях, а барманът се усмихна. Не за първи път виждаше кашлящ мъж на средна възраст, в това не се съмнявах. Донесе ми чаша вода и пак се отстри.

На ледената ми същност ѝ хареса. Дадох ѝ да си дръпне още веднъж, този път влезе по-лесно, след това трети.

Какво, по дяволите, правиш? — казах си. Погледнах ужасен джойнта и го загасих. Бях изтощен, щях да сваля гарда, а бях насред операция. Да не би да се опитвах да се самоубия?

Обаче странно как миризмата, а сега и вкусът върнаха спомена за Сайгон. Никога преди и след това не съм пушил трева. За мен това преживяване беше свързано изцяло с Виетнам.

Ще се оправяш, казах си. Беше само малко. Голяма работа...

Усетих как периферията на сетивата ми се замъгли. Всъщност, беше приятно. Напомни ми за времена, които не осъзнавах, че ми липсват. Усетих колко напрегнат съм бил откакто получих съобщението на Хилгър в Париж. Сексът с Дилайла и многото алкохол онази вечер... сякаш се опитвах да избягам от себе си, да анестезирам нещо вътре в мен.

Понякога имах нужда от упойка. Защото това, което научаваш за себе си, когато най-накрая страхът те завладее, никак не е красиво. Разбираш, че личността, която си мислил, че си, твоята неделима и постоянна същност, е просто една обвивка, крехка и чуплива. Страхът разрушава фасадата. И след като видиш какво има зад нея и го приемеш, ставаш много по-различен от всички, които не са преминали това изпитание. Остаряваш, а те остават невръстни деца. Всичко ти става безпощадно ясно, а те се утешават с илюзии. Поглеждаш в бездната и виждаш как и тя те поглежда, а те дори не знаят, че тя съществува. И ги мразиш заради всичко това.

Защо настоях с Хилгър да се срещнем в Сайгон? Имаше и други места, на които можехме да отидем, и те предлагаша същите оперативни предимства. Но ледената ми същност искаше да се върне във Виетнам. Искаше да ме заведе обратно на мястото, където се беше родила и което я хранеше, където се чувстваше пълен господар. Защо?

Защото имаш нужда от мен.

Стреснах се. Чух познат настойчив шепот.

Огледах се. Никой не ми говореше. Барманът беше в другия край на бара и бърбеше с едно от момичетата на масата в ъгъла. Хаус

музиката долиташе до слуха ми от много далеч.

За какво говориш? — казах си наум. Знам, че имам нужда от теб.

Не. Опитваш се да ме убиеш.

Опитвам се да те опитомя.

Глупости. Пренебрегваш ме. Задушаваш ме. Пускаш ме да обикалям нощем улиците на Париж, сякаш съм шибано куче, което извеждаш, за да не осере къщата. А когато ти потрябвах заради Докс, се опита да ме командваш, бореше се с мен, отнасяше се с мен като със слуга. Не можеш да дочакаш да си свърши работата и да ме отпратиш отново. Стига си се ебавал с мен. Разкарай се от пътя ми.

Не. Аз не съм твоя собственост.

Как ли пък не! Щеше да си мъртъв, ако не бях аз. Щеше да умреш още първата нощ, когато се напика от страх. Животът ти е мой. Не си моя собственост ли? Аз — това си ти.

— Добре ли сте?

Скочих настрани и дясната ми ръка се стрелна към джоба, за да извади нож, който се оказа, че не е там. Преди да се усетя, бях сграбчил стола като бейзболна бухалка.

Говореше ми барманът. Той отстъпи назад и вдигна ръце. Очите му бяха разширени от изненада.

— Хей, човече — каза. — Всичко е наред, всичко е наред.

Страхът измете опиянението от марихуаната като арктически вятър. Огледах се и осъзнах къде се намирам. И какви ги върша.

Оставих стола на мястото му. Всички погледи бяха впити в мен.

Барманът бавно свали ръцете си.

— Доста се беше отнесъл, човече. Тайландецът е доста силен.

— Да, така е — отвърнах и кимнах. — Не мисля да пуша повече от него.

Излязох на дъжда и студа и вървах, докато намерих евтин хотел, където поспах няколко часа. Събудих се все още изтощен, периферната ми нервна система реагираше като след битка, но поне главата ми се беше прояснила. Всички тези полети, дебненето, разминаването на косъм със смъртта. След това освобождаването на Докс, новината, че е жив. А сега и това в бара... все едно се бях изправил пред най-големия си враг, после някой ни раздели, макар че и двамата бяхме въоръжени до зъби и не бяхме разрешили спора си.

Отбих се да хапна и да пия кафе в едно заведение, което се казваше „Кафе Боуман“ на Утрехтстраат покрай Принсграхт Канал. Беше приятно — тип квартално ресторантче, без претенции, тихо, със стари дървени маси и кожени столове и барман, който си познаваше клиентелата. Когато приключих, се обадох на Боаз от уличен телефон.

— Как си? — попитах.

— Приключихме предсрочно. Чакахме да се обадиш.

— Добре. Колко бързо можете да дойдете на мястото, за което говорихме?

— Вече сме там. Но сме с кола, можем да се видим навсякъде.

При обичайни обстоятелства бих приел това предложение. Но точно сега не се притеснявах от Боаз. А и хотел „Краснополски“ беше на петнайсет минути пеша от мястото, на което се намирах. Щях да си спестя време, ако отида направо там.

— Да се срещнем отпред след петнайсет минути.

Израелците ме чакаха отпред, както бяха обещали. Боаз беше без хавайската риза, носеше дебело пухено яке и джинси. Беше напълно незабележим, труден за описание и запомняне. Нафтали беше с шушляково яке и раница. Ако не беше суровият му поглед, който не всеки би забелязал, братът на Гил приличаше на млад европейски турист с ограничен бюджет. Тръгнахме надолу по улицата към една пицария. Боаз и Нафтали си поръчаха по няколко парчета. Седнахме и се заговорихме.

— Какво празнуваш — Коледа или Ханука? — попита Боаз.

— Нито едното, нито другото.

— Въпреки това нашите подаръци ще ти харесат. Пистолет „Хеклер и Кох“, USP, заглушители, няколко остри предмета. Обичам празниците.

Разказах им за плана на района около дома на Боземан, след това обсъдихме как да процедираме. Боаз се съгласи, че най-добре е да го пресрещнем довечера, когато се връща от работа, а ако не успеем — утре сутринта, когато излиза. Щом заговорихме за Хилгър обаче, станах неспокоен. Не оценявахме адекватно евентуалното му присъствие в града.

— Ако всичко това е истина — изтъкнах, — и той наистина разполага с радиологично устройство, което възнамерява да задейства,

сигурно вече е тук. И вероятно се е свързал с Боземан. Може дори да е сложил взривателя на устройството.

— Добре — кимна Боаз. — Да предположим, че го е направил. Какво ще предприеме след това?

— Изчезва. Операцията приключва. Може би устройството е с часовников механизъм, а може и да се активира с мобилен телефон. И в двата случая той ще иска да напусне града преди детонацията, иначе има голям риск да го хванат, когато затегнат сигурността. Хваща влака за Брюксел направо от Ротердам.

— Не — възрази Нафтали.

С Боаз го погледнахме.

— Знаех си, че можеш да говориш — ухили се Боаз.

— Няма да си тръгне веднага — продължи Нафтали, без да обръща внимание на закачката. — Вече е прекъснал всички връзки и му остава да се справи с Боземан. Боземан може да го свърже с операцията. Първо убива Боземан и тогава изчезва оттук.

Притихнахме. Нафтали беше дяволски прав.

— Добре — казах аз. — Къде ще хване Боземан?

Нафтали сви рамене.

— А ние къде смятахме да го хванем?

Боаз кимна.

— Прав си. Не бива да чакаме Боземан на едно и също място с Хилгър. Нещата може доста да се объркат.

— Защо не му се обадим? — предложих. — На Боземан. Да го разпитаме. Ако знае нещо, ще ни каже.

— Рисковано е — противопостави се Боаз. — Ще го предупредим така.

Сега пък аз свих рамене.

— Все пак довечера трябва да се прибере. Ако не постигнем с обаждането желаните резултати, винаги можем да използваме апартамента му за план Б.

Извадих записките, които си водех, докато четях съобщението на Канезаки тази сутрин.

— Ето мобилния му телефон — добавих. — Да видим какво ще стане, ако се обадим неочаквано на нашия приятел Боземан.

Боаз ми подаде един апарат.

— Стерилен е — каза.

Въведох номера. Две позвънявания и един дълбок глас изрече:

— Ноі.

— Здравейте. Търся господин Боземан.

— Да, на телефона.

Спомних си имената, които Канезаки ми беше пращал.

— Имаме общи познати, аз съм приятел на Джеймс Хилман и Уилям Детс.

Мълчание. След това Боземан каза:

— Да?

Нямаше „Моля?“ или „Кой?“ Нещо в избора му на думи и в тона му ми подсказа, че съм ударил джакпота.

Помълчах още малко, за да видя до какво ще доведе напрежението на тишината.

— Тъъ... за наемането на имота ли става въпрос? — попита той.

Да му се не види, работи! Това ако не беше парола, да не се казвам Джон.

— Трябва да ви дам обратна парола, нали? — попитах.

— Кой... Кой се обажда?

— Ще ви обясня кой съм, господин Боземан. Точно сега аз съм или най-добрият ви приятел, или най-големият ви враг. Разследвам Джеймс Хилман от повече от две години. Знам какво ще прави в Ротердам. Знам и как ви е използвал за целите си. Съдействайте ми, и то веднага, или следващото обаждане ще е от националната полиция и специалните служби.

Настъпи дълга пауза. Чувах го как диша. Учестено.

— Аз... какво искате? — изхъхри.

— Да се видим. Веднага. Ще ви кажа с какво точно се занимава Хилман, а вие ще ми разкажете каквото знаете. В замяна няма да се обаждам в полицията. Но първо да уточним нещо. Много е важно. Заради сигурността ви. Срецахте ли се днес с Хилман?

— Аз... аз... защо?

Срещал се е. Пролича си по гласа му.

— Не сте в безопасност — казах. — Тази вечер не можете да се приберете у дома. Не и преди ние да се погрижим за вас.

— Как... Дори не знам кой сте?

— В момента на работа ли сте?

— Да.

— Добре. Имате един час да си помислите за всичко това и ще видите, че нямате друг избор, освен да ми се доверите. Тръгвам за Ротердам. Ще ви се обадя, когато пристигна. Можем да се срещнем където пожелаете. Вероятно ще искате да е на публично място — и затворих.

Боаз се намръщи.

— Ще го оставиш да избере мястото?

— Разбира се, че не. Просто искам да го накарам да се размърда. Щом предприеме първото си действие, ще предприеме и второ. А сега да вървим. Ще ви разкажа по пътя.

Колата им бе паркирана близо до хотела, беше мерцедес S-класа с навигационна система. Нафтали шофираше. Боаз вкара адреса на работното място на Боземан. Стигнахме там за по-малко от час — не беше в града Ротердам, за който бях чувал, че е красив, нито дори на пристанището, а в рафинериите, сред огромна система от водни канали, в които бяха закотвени товарни кораби и шлепове за отпадъци. Хиляди километри тръби, които поемаха във всички възможни посоки и доставяха бог знае какво на бог знае кого. Петролни танкери и въртящи се електрически турбини, огромни комини, изригващи пушек, а над тях небе с цвят на олово.

Обадих се пак на Боземан. Той вдигна веднага.

— Тук съм — казах. — Близо до офиса ви в рафинериите — дадох му адреса на една бензиностанция, която току-що бяхме подминали, и той отвърна, че идва.

— Видяхте ли? — подхвърлих на израелците, а Боаз се усмихна.

Паркирахме малко по-далеч от уреченото място, на едно хълмче с изглед към бензиностанцията. Боземан, както и жилището му, бяха връзка с Хилгър, затова трябваше да внимаваме.

След пет минути един син фиат спря в ъгъла на паркинга на бензиностанцията, далеч от колонките. Изчакахме една минута, през която наблюдавахме с бинокъл района, но не видяхме друга кола, която да го следва.

Нафтали ни закара. С Боаз имахме пистолети „Хеклер и Кох“, които бяха готови за стрелба. Когато стигнахме на бензиностанцията, видяхме, че Боземан седи сам в колата си.

Отворих прозореца си.

— Да ви видя ръцете, господин Боземан — казах.

Той се подчини и ние се приближихме. Хвърлих поглед на задната седалка, беше празна. Добре.

— Пази ми гърба — помолих Боаз.

Тази фраза никога не ми е давала пълно спокойствие. Но щом беше достатъчно добра за Докс, значи и за мен трябваше да е достатъчно добра.

— Пазим те — успокои ме Боаз и аз слязох от колата.

Боземан направи същото.

Стояхме под дъжда и се гледахме. По изражението на Боземан си личеше, че е наистина уплашен.

— В беда ли съм? — попита ме той и аз си помислих: „Слава богу, че този човек е цивилен, а не изпечен професионалист.“

— Ще ви дам информация — отвърнах — и ще очаквам и вие да ми дадете информация в замяна. Честна сделка, нали?

Боземан кимна и погледна нервно към Боаз и Нафтали.

— Човекът, когото познавате като Джеймс Хилман, се подвизава и под името Джим Хилгър. Работи за ядрените интереси на ислямистите. Прекарал е контрабандно радиологическо взривно устройство в Ротердам. Мръсна бомба.

Боземан пребледня.

— О, боже мой!

— По реакцията ви разбирам, че не сте знаели в какво се замесвате — казах. Очаквах, че както е притеснен, ще започне да се оправдава. Така и направи.

— Никога не съм знаел. Никога. Те така и не ми казаха, а аз си помислих...

— Наркотици? — предложих му аз.

— Да, само наркотици. О, боже мой! — лицето му от бяло стана зелено. Стори ми се, че ще повърне.

— Господин Боземан, това е много важно. Вие сте се срещали днес с Хилгър, нали?

Той кимна. Аз махнах на Боаз и той слезе от колата.

— Осигурихте ли му достъп до рафинерията? — попитах.

— Той... трябвало да вземе нещо от контейнера. Наредих да донесат контейнера от пристанището и да го складират на територията на рафинериите.

— Защо?

— Имам повече права за достъп в рафинериите. А Хилман — Хилгър — той ми каза да направя така.

— Поглеждали ли сте какво има в контейнера?

— Веднъж се опитах. Имаше две кутии, но и двете бяха заключени.

— Добре. Пуснахте ли Хилгър при контейнера?

Замръзналото му изражение беше достатъчен отговор.

— Бомбата е с поставен детонатор — заключи Боаз.

Боземан се обърна, преви се надве и повърна. Погледнах Боаз.

— Можеш ли да я обезвредиш?

Той сви рамене.

— Мога да обезвредя всичко. С подходящите инструменти. И ако имам достатъчно време. И достъп, разбира се.

— Добре, ще успееш, ако имаме късмет — казах и се обърнах към Боземан. — Чуйте ме, трябва да се овладеете. Все още можем да оправим нещата, но трябва да побързаме. И имаме нужда от информация. Къде е сега Хилгър?

— Аз... не знам.

Не зададох правилно въпроса. Боземан беше силно притеснен и умът му започваше да зацикля. Реагираше прекалено ограничено, усещах го.

— Подказа ли ви с нещо намеренията си? — попитах. — Спомена ли кога напуска града, или че ще се срещнете по-късно, нещо такова?

— Каза, че ще дойде пак утре — отвърна Боземан. — Каза ми... че не можел да свърши всичко наведнъж. Носеше голяма платнена торба и когато си тръгваше, тя беше пълна.

— Вероятно с вестници — отбелязах. — Пратили са ги заедно с бомбата, за да си мислите, че е взел нещо важно от контейнера. Значи ви каза, че ще дойде пак?

— Да, за да вземе останалото.

— Нищо не е останало. Единствената причина още да не е взривил бомбата е, че трябва да ви убие преди това. Къде го видяхте за последен път? Някъде на публично място ли?

— Да, беше... пред входа. Там има охрана. И той се опита да... искаше да...

— Какво?

— Искаше да отида заедно с него на гарата. Но аз не можех.

— Търсел е достатъчно усамотено място, където да ви убие. Това е.

— Но ако иска да ме убие и знае, че съм тук, защо просто...

— Не е такава бомба — поясни Боаз. — Експлозията е малка. Може и да не убие никого. Радиацията нанася пораженията, най-вече като предизвиква паника.

Боземан простена тихо, но не каза нищо.

За миг се поставих на мястото на Хилгър. „Бомбата е с поставен детонатор, остава само да запуша устата на Боземан. Как да го докопам? Време и място...“

— Господин Боземан, Хилгър питал ли ви е кога свършвате работа, кога се прибирате у дома, как пътувате за работа, такива неща?

Той мълчеше. След известно време отговори:

— Да. Всичко това. Помислих, че...

— Че се опитва да поддържа разговора, да научи нещо за живота в Холандия, разбирам. И какво точно му казахте. Най-подробно.

— Ами... че обикновено се прибирам около шест часа. Че пътувам с кола за работа.

Това ми беше достатъчно. Посочих с брадичка Боаз и попитах:

— Можете ли да заведете този човек до контейнера?

— Не, не искам отново...

— Този човек е специалист по обезвреждането на бомби. Ако успее да обезвреди бомбата, ще се измъкнете от тази каша и никога никога няма да разбере за нея. Дори можете да задържите парите, които ви е дал Хилгър. Ако бомбата избухне обаче, ще горите в ада.

Боземан стоеше и се опитваше да успокои учестеното си дишане.

— Аз... добре, ще го заведа.

Боаз ме погледна.

— Върви, вземи колата.

— А ти...

— Погрижи се за Хилгър. Аз ще се погрижа за бомбата.

Нафтали слезе от мерцедеса. Ключовете бяха вътре и двигателят работеше. Погледнах часовника си. Беше пет. С малко късмет щях да стигна преди Хилгър. С малко късмет и Боаз нямаше да умре в експлозията на радиологична бомба.

С малко късмет.

[1] Тайландски цигари — Thai Stick — вид канабис от Тайланд, популярен през 60-те и 70-те години. Състои се от избрани пъпки на специален вид марихуана, набучени на пръчици. — Б.пр. ↑

38.

Часът пик обърка плановете ми и стигнах на площад „Ледсеплейн“ чак в шест и трийсет. Надявах се, че Хилгър, който знаеше, че утре ще има възможност да опита пак, се е отказал. Но имах предчувствие, че ще постои там още малко. Убийството на Боземан беше важно и той би искал да приключи с него колкото се може по-бързо, за да си завърши операцията.

Големият въпрос беше не дали, а къде. Отново се поставих на негово място.

Няма нужда смъртта да изглежда естествена. Един куршум в тила или нож в черния дроб ще свършат идеална работа, стига да е сам пред пътната врата.

Но нямаше как да го чака точно пред пътната врата. Имаше прекалено много къщи и минувачи. Щеше да е прекалено подозрително. В края на улицата? Също проблем. Може да изпусне жертвата.

Вонделпарк беше идеален. Беше голям, тъмен и предлагаше много храсти и дървета, сред които да се скрие. Може да виси там с часове, като през цялото време има прекрасен изглед към дома на Боземан. Ако разполагаше със снайпер, трябваше му само добра видимост. С пистолет може да изпусне жертвата, ако стреля от оградата на парка. Ако пък искаше да го извърши с нож, проблемът беше как ще стигне от парка до вратата на Боземан, преди той да влезе. Ако тича, ще му трябват деветдесет секунди, много повече от времето, необходимо на човек да си отключи вратата.

Освен ако, разбира се, някой не е счупил ключалката.

Това беше. Ето как щеше да го направи. Дори да си с пушка, пак трябва да накараш жертвата да забави ход, необходимо ти е и малко време, за да се прицелиш.

Паркирах и тръгнах нататък, като нахлупих ниско вълнената си шапка надолу и вдигнах яката на палтото, за да скрие ушите ми.

Вървах по улица „Овертоом“, мислех да вляза в парка от „Ван Барлестраат“, от северозападната страна на източния квадрант. Мястото беше достатъчно далече от жилището на Боземан. Това щеше да увеличи до максимум шансовете ми да зърна Хилгър, докато той се взира да види Боземан и преди да има възможност да ме забележи.

Струваше ми се логично, но изведнъж реших, че не е правилно. Ледената ми същност не хареса плана и се опитваше да ми обясни защо.

Внезапно проумях. Бях приел за даденост, че Хилгър ще е там. Защо при целия му опит и той ще стигне до същите очевидни заключения като моите? Да, при всички положения е развалил ключалката на Боземан. Но след това сигурно ще следи какво става пред вратата по някакъв друг начин, от друго място в парка, където ще може да ми направи засада и на мен.

Помислих малко. Ами ако има още един човек? Съмнявах се, че са му останали хора. В първия ни телефонен разговор Докс каза, че са били четирима. След Ню Йорк и Сингапур беше останал само Хилгър.

Може би бе поставил камера? Достатъчно му беше да я закрепя с магнит, дори само със самозалепваща се лента на оградата. И след това може да чака където си поиска. Може да се настани на „Ван Барлестраат“, защото знае, че ще дойде от тази посока, за да го хвана. Ще легне ниско на земята, с вдигнато дуло на пистолета и просто ще чака.

Смених посоката и влязох в парка от „Стадхоудерскаде“, от източната страна. Минах през портата, излязох от пътеката и се шумгнах в една редица дървета. Приклекнах и зачаках очите ми да се адаптират към тъмнината. Около мен имаше няколко души с чадъри, но всички те бързаха, защото валеше, най-вероятно се прибираха от работа вкъщи. Никъде не видях някой просто да се размотава.

Придвижвах се бавно през дърветата по североизточния ръб на парка, през цялото време бях на лакти и колене, лицето ми беше на два сантиметра от подгизналата земя. Беше като завръщане у дома. Спирах често, за да огледам какво става около мен. Няколко велосипедисти минаха по пътеката вляво, друго движение нямаше.

Сто метра по-навътре спрях. Точно пред мен имаше група дървета, близо едно друго. Точно на това място бих се причакал.

Пропълзях по-близо. Там беше, в основата на най-дебелото дърво. Лежеше проснат на земята. Хилгър.

Чаках и го наблюдавах. Беше от източната страна на дървото, беше се скрил зад него от всички, които идваха от запад. Точно както бях предвидил, чакаше мен. Само че аз и моята ледена същност направихме една стъпка повече от него.

В тъмното ми беше трудно да видя добре, но ми се стори, че държи пистолет в дясната си ръка. Вляво от него нещо периодично просветваше. Малък монитор, може би на мобилен телефон. Бях прав и за камерата, което означаваше, че с него няма никой.

Бавно и много внимателно го заобиколих изотзад и тогава започнах постепенно да се приближавам. Дъждът заглушаваше звуците, но нямах нужда от него. Ако трябва да посоча едно нещо, което тялото ми беше научило и никога нямаше да забрави, това беше тихото придвижване в калта. Хилгър ми каза, че се е бил в пустинята. Много зле за него.

Дванайсет метра. Десет. Не беше трудно да се превъзбудя в мига на убийството и затова се заставих да остана спокоен и стабилен.

— Не мърдай! — чух заповед зад себе си.

Беше гласът на Хилгър. Замръзнах и дори не се опитах да се обърна. Човекът на земята пред мен не помръдваше.

— Много бавно остави оръжието на земята далеч от теб. После вдигни високо ръце с разперени пръсти.

Направих каквото ми нареди, след това хвърлих един поглед назад. Видях само силует с пистолет на три метра от мен. Дулото беше ненормално дълго. Осъзнах, че има заглушител. Както ме държеше на мушка, ми бе прекалено далече, за да му скоча. Ако стреля в торса ми, „драконовата кожа“ щеше да ме спаси. Но ако се прицели по-нагоре или по-надолу, с мен е свършено.

— Кой е човекът на земята? — попитах. Опитвах се да го ангажирам в разговор, за да видя дали няма да ми се отвори възможност.

— Нямам представа.

— Убил си човек само за да си осигуриш прикритие?

Чух го как се изсмя.

— Ама свърши работа, нали?

Не можех да го отрека.

— Ще ми опяваш ли за това? — каза. — А ти колко души уби миналата седмица?

— Аз нямах избор.

Той пак се изсмя и аз усетих как дълбоко в мен бавно припламва гняв. Не беше се помръднал, за да ме претърси, вероятно защото се притесняваше да се приближи прекалено след случката в Сайгон. У мен беше ножът, който Боаз ми даде, държах го в предния джоб. Ако скочех към него, вероятно щях да успея да го разтворя, докато се опитва да ме застреля. Може да умра, но ще завлека и него заедно с мен в ада.

Направи го. Направи го.

Говореше ледената ми същност.

Не. Има по-добър начин.

Трябваше да му отвлека вниманието. Това щеше да ми е достатъчно. Нещо, с което да си спечеля няколко допълнителни секунди.

— Кажы къде е Докс? — попита той и аз осъзнах, че това е моят момент. Той не знаеше колко е пострадал едрият снайперист. Мислеше, че е с мен тук.

— Той е при Боземан — отвърнах. — Боземан го пусна при контейнера. Обезвреди бомбата.

Настъпи секунда мълчание, докато мозъкът му се бореше да асимилира новата информация колко много знам. Боземан, контейнерът, бомбата, обезвредена... доста данни трябваше да преработи. Трябваше да мисли, а това го разсейваше.

— Лъжеш — процеди.

Този път аз се изсмях.

— Прав си. Искаш да знаеш къде е ли? Докс, застреляй го.

Хилгър беше прекарал достатъчно дълго време в армията и беше достатъчно запознат със смъртоносните умения на Докс, затова командата „застреляй го“ му подейства почти като на кучето на Павлов. В мозъка му виеха сирени: „Рейн трябва да има предавател, Докс е близо със снайпер, къде има видимост, къде се цели...“

Завъртях се и се хвърлих върху него. Бях на метър и половина, когато първият куршум се заби в гърдите ми. Сякаш се бях блъснал в дърво, в дробовете ми не остана никакъв въздух. Той изстреля още два, все в торса ми и тогава аз хванах оръжието му с две ръце. Дръпнах

силно вляво и така завлякох дулото в негово дясно. Той се завъртя, за да не му счупя китката, и изстреля още два куршума настрани. Сборичкахме се за пистолета.

Не можех да си поема дъх. Чувствах се все едно са ме ритнали три коня. Хилгър заби коляно в слабините ми и болката се разля нагоре по корема. Държах дългия заглушител и го бутах назад и нагоре към дясното рамо на Хилгър. Той не можеше да го избегне, не искаше и да го пусне. Китката му изпращя. Той извика от болка и успях да му отскубна пистолета.

Направих крачка назад и с последни сили го ритнах странично в коляното. Той изкрещя и падна. Аз се строполих на колене на около метър от него и докато се опитвах да овладеем пистолета, се мъчех да вдишам...

Загубих контрол над оръжието и го изпуснах в калта. Лицето на Хилгър беше изкривено от болка. Лявата му ръка се бореше с токата на колана му. Спомних си Сайгон. Нож на колана.

Разбира се, че нямаше резервен пистолет в себе си, бях го видял в ръцете на мъртвеца при дърветата.

Дишай, дишай...

Заопипвах земята за пистолета. Не можех да го намеря. Периферното ми зрение се замъгляваше.

Хилгър се справи с токата си и изведнъж в ръката му се появи острие.

Стиснах зъби и с цялата останала ми сила се опитах да поема въздух в дробовете си. Не стана. Малки червени точици затанцуваха пред очите ми. Фалшивата ми команда към Докс беше разконцентрирала Хилгър достатъчно, за да не намери време да се фокусира и да ме застреля в главата или в таза, но куршумите ме удариха, макар и през „драконовата кожа“, като чукове и предизвикаха спазъм в диафрагмата ми. А коляното в слабините ми направи нещата още по-лоши. Мозъкът ми не получаваше кислород и започваше да угасва.

Хилгър се плъзна към мен с нож в лявата ръка, лявото му рамо риеше калта. Той се придърпваше напред като ранено влечуго.

Потърках трескаво диафрагмата си. С тихо просвирване малка въздушна струя си проправи път към дробовете ми.

Хилгър замахна с ножа. Аз се строполих далече от него по гръб и краката ми застанаха между двама ни. Продължавах да разтривам диафрагмата, опитвах се да я освободя от спазъма. Още малко въздух се стрелна през гърлото ми, като затворник, бягащ през минно поле.

Той пак замахна. Острието се вряза в обувката ми. Успях леко да си поема дъх. Хилгър извика и пак замахна. И пак уцели обувката ми.

Поставих ръцете си на земята, за да се изтегля далеч от него и пръстите на десницата ми напипаха студен метал. Пистолетът. Грабнах го, ритнах с крака във въздуха, за да си спечеля безценен половин метър разстояние, след това вдигнах оръжието с дясната ръка напред, а с лявата продължавах да масажирам корема си. Поех още малко въздух. После още веднъж. Червените точки изчезнаха, периферното ми зрение се просветли.

Хилгър видя пистолета и осъзна, че не може да ме достигне. Тялото му се отпусна и той хвърли ножа в калта.

Седяхме така и никой от нас не можеше да помръдне. След няколко секунди Хилгър се изсмя.

— Май все пак си недосегаем за куршумите — подхвърли. — Бронежилетка, нали?

Не отговорих. Все още се опитвах да си възстановя дишането.

Седяхме така почти минута, никой от двамата не можеше да помръдне. Когато вече можех да говоря, свалих оръжието надолу.

— Кажете как да обезвредим бомбата.

Той се усмихна.

— Значи още не сте я обезвредили. Излъга ме.

— Не знам. Работи се по нея. Кажете ми и ще те оставя жив.

Той се изсмя.

Помислих дали да не звънна на Боаз. Но без съдействието на Хилгър с нищо не можех да му помогна. А и едно телефонно обаждане може да го разсее в деликатен момент. По-добре да изчакам.

— За кого работиш? — попитах. — „Ал Кайда“? „Хамас“? „Хизбула“?

Той отново се изсмя.

— Какво? — попитах.

— Работя за страната си.

— Не те разбирам.

Хилгър въздъхна.

— Някой трябва да лиши враговете на Америка от финансиране, Рейн. Как страната ми да победи радикалния ислям, като в същото време му налива пари?

— Какво общо има това с Ротердам?

— Много общо. Пристрастеността на Америка към петрола е болест, която я убива. За бога, американците са по-склонни да пратят момчетата си на война, отколкото да пътуват по няколко в една кола за работа. С Конгреса е още по-зле. Тези идиоти на практика предлагат на данъкоплатците сто долара награда, ако купуват повече бензин — дават на прирастените още пари за доза, още пари, които отиват у моллите и саудитците, нашите врагове.

— Значи Ротердам е ваксина.

— Да. Добре казано. Вдигаш цената на петрола достатъчно, за да намалее търсенето и да се създаде пазарна инициатива за алтернативи, но не чак толкова, че пациентът да изпадне в шока на икономическата депресия. Срамота е, че пациентът няма разума или волята да се ваксинира чрез данъка върху въглеродния диоксид, но отрицанието е същността на прирастеността и не променя факта, че пациентът отчаяно се нуждае от помощ.

— Ами „Бритиш Петролиум“? Заливът Прудхоу?

Той ме погледна.

— Откъде знаеш за това?

— Има ли значение?

Настъпи мълчание и аз реших, че ще откаже да говори. Но му бях казал, че може и да го оставя жив. Колкото и да си корав, в екстремни ситуации и една капка надежда може да разцъфне без много усилия в цял мираж на спасението.

— В залива Прудхоу тествахме новото лекарство — заговори той. — От една страна, беше провал, защото не постигна желания ефект. Но също така беше и успех, защото показа, че за да оздравее пациентът, имаме нужда от по-висока доза. Имахме и други възможности, сред които Рас Танура и Саудитска Арабия. Но...

— Но ти имаш верен човек, който да ти осигури достъп в Ротердам. Боземан.

— Точно така. И исках да сведа жертвите до минимум. Планът на ротердамските рафинерии е идеален за тази цел.

— Значи когато рафинериите в Ротердам спрат да работят...

— Точно така. Цената на петрола ще скочи, търсенето ще намалее и аз лично щях да ускоря настъпването на постпетролната ера в световната икономика, без ОПЕК. Разбираш ли? Осъзнаваш ли какъв е залогът? Живеем в пагубно време. Воюваме с нов вид враг, който не може да бъде спряен. Как да го победим? Да станем като него?

— Нима не си станал вече?

— Не казах „да стана“, а „да станем“. Някой трябва да направи каквото е необходимо, Рейн. Някой трябва да живее в сенките, за да може другите да се радват на светлината. Някой трябва да извърши грях, за да могат останалите да се радват на невинността си. Ако не разбираш аргументите ми, давай, застреляй ме. Направи единственото нещо, в което си добър. Ти ме победи. Спечели. Отново.

Не казах нищо. „Единственото нещо, в което си добър.“ Глупаво беше, но думите му ме прерязаха.

— Но ми позволи едно последно желание — добави той. — Нека се обадя на сестра ми. Тя е единствената, с която искам да се сбогувам. Или дребната милост противоречи на твоя кодекс на убиец?

Гледах го през мерника на пистолета, който сочеше право в челото му. Мислех си как нищо не ми струва да придвижа пръста си назад, колко лесно се отнема живот.

За мен винаги е било лесно. Това, което от останалите изискваше огромен кураж, страх, разкаяние и преглътнато отвращение, аз просто... го правех. И продължавах да го правя. Винаги има някаква причина. А ако няма, си я измислях.

— Мобилният ми телефон е ей там — посочи той с глава към мъртвия в дърветата. — Коляното ми е счупено, не мога да стигна до него. Би ли ми дал твоя? Моля те?

Какво значение имаше? Дребна милост, както той каза. Извадих мобилния си и го хвърлих към него.

— Благодаря ти — кимна Хилгър. Направи гримаса и го отвори със здравата си ръка.

Ако исках да спра, трябваше да намеря начин, време и място да го направя. Трябваше да взема решение да спра. Това решение носеше рискове, така е. Но пък отваряше нови възможности.

Може би точно това имаше предвид Дилайла, когато ми говореше за избора, че мога да направя правилен избор.

Хилгър се подпираше на левия си лакът и въвеждаше номера на сестра си с левия си палец. Не ми беше удобно да слушам какво ще й каже.

Да, това беше моментът. От толкова отдавна си повтарях, че нямам избор, че рефлексите ми за избор са атрофирали. Но можех да ги събудя отново. Можех да го оставя жив. Като си тръгна, ще докажа, че с Докс не сме заплаха за него. Той няма да има мотив да ни преследва.

Звучеше логично. Можех да го направя. От мен зависеше. Изборът беше мой. Всичко изглеждаше възможно. Хиляди нови решения. Мислех си как ще кажа на Дилайла, че е била права, и колко много означава за мен доверието ѝ, как ми е помогнала с него. Ще ѝ кажа...

Телефонът! Не се обажда на сестра си, детонира бомбата!

Без повече да се замислям, вдигнах пистолета и стрелях в лицето му. После още веднъж. Общо три пъти. Той подскочи, потрепери и изпусна телефона.

Седях като окаменял във внезапно настъпилата тишина. Дъждът барабанеше силно по ръцете и раменете ми. Пипало от дим се протягаше срамежливо във въздуха през дулото на пистолета.

Станах и си прибрах телефона. Погледнах екрана. Кодът за достъп, след това 1, кодът на Америка, 212, кодът на Ню Йорк и още шест цифри. Господи, оставала му е само една цифра.

А дали така детонираше бомбата? Или наистина...

Нямаше значение. Доколкото ми беше известно, Боаз беше бръкнал до лактите в бомбата точно в този момент. Ако Хилгър я беше взривил, Боаз щеше да е мъртъв. Дори и да грешах, нямах избор.

Дъждът заваля още по-силно. И през ехото на неговите проклети барабани ми се стори, че чух шепот, едновременно познат и далечен.

Нямаш избор.

Стоях там на студа, в тъмното, под дъжда. На някакво ниво си бях давал сметка за опасностите, които крие едно негово позвъняване. Но въпреки това му позволих да го направи. Защото, когато телефонът попадне в ръцете му...

Нямаш избор.

Мобилният ми иззвъня. Погледнах дисплея, търсеше ме Боаз. Обадох се.

— Добре ли си? — попитах.

— Чу ли гърмеж?

— Не, не съм. Но не съм слушал внимателно.

Той се засмя.

— Има едно просто правило. Ако няма гърмеж, значи новините са добри.

— Обезвредил си я?

— Обезвредих я и я направих напълно неизползваема. Трябват ни специалисти за радиоактивния материал. Има си правила, по които трябва да се изхвърли, но това е нечия друга грижа.

Тръгнах към колата. Господи, не знаех, че съм ударен на толкова много места.

— Чия? — попитах.

— Да кажем, че господин Боземан има голямо желание никой никога да не научи за този инцидент. А моята организация ще се радва да се сдобие със свой човек от управата на ротердамското пристанище. Очертава се едно великолепно приятелство.

— Ще вкараш организацията си в цялата работа?

— Разбира се. При такива резултати, малко — как го наричате вие, частпром? — лесно ще ми бъде простено. Но стига за мен. Чувствам такова облекчение, че не излетях във въздуха на милиони парчета, та забравих да те питам за Хилгър.

— Мъртъв е.

— Как стана?

— А ти как мислиш? С куршуми.

— А ти добре ли си? Нали не си ранен и не си в опасност?

— Добре съм.

— Фантастично! Нафтали ще е толкова доволен, че може пак да проговори. Надяваше се лично да го направи, но е голямо момче, ще разбере, че най-важното сега е, че е станало.

— Къде сте?

— Във влака, връщаме се към Амстердам. Да пийнем по бира. Да си поговорим, да се отпуснем.

— Аз... имам много тревоги на главата.

— Глупости. Никой не трябва да остава сам след подобно нещо. Освен това си с нашата кола и с лъскавите ни играчки. Трябва да ни ги върнеш, иначе ще загазим.

Опитах се да се усмихна, но ме заболя.

— Да се срещнем на гарата да ти дам ключовете. Но няма да остана много.

Паркирах близо до централната гара, взех си чантата от багажника и заключих колата. Докато минавах покрай един канал, хвърлих пистолета на Хилгър във водата. Пистолета „Хеклер и Кох“ бях оставил в парка. Нямах време да го търся в калта, но всичко беше наред. Дори не съм стрелял с него, а щом ми го беше дал Боаз, значи е стерилен.

Срещнах ги на гарата, слизаха по стълбите от перона на ротердамския влак. Нафтали ми стисна ръката.

— Задължен съм ви, господин Рейн — каза той.

— Не, не си. Ти ми пазеше гърба. Това е достатъчно.

Той поклати глава.

— Знам, че брат ми е бил пратен да ви убие. Радвам се, че не е успял.

— Да, аз също — отвърнах и Нафтали изненадващо се усмихна.

— Казах ти, че ще е развълнуван — обади се Боаз.

Засмях се тихо и веднага направих гримаса. Гърдите ме боляха, сякаш бях спрял влака с тях.

— Къде отиваш сега? — попита Боаз. — При Дилайла?

Не можех да го заблудя, дори и да исках.

— Да.

— Не съм й се обадил, да знаеш. След Сингапур. Оставих тази работа на теб.

— Искаш ли да отида при нея? — попитах и му подадох ключовете. — Или искаш да стоим тук и да си говорим?

Той се засмя. Обясних за пистолета и къде могат да си намерят колата, след това отидох до гишето да проверя влаковете за Париж.

Имаше един, който тръгваше в девет и пристигаше на Гар дю Нор в Париж в един през нощта. Купих си билет и тръгнах към перона. Точно преди да се кача, се обадох на Канезаки от обществен телефон.

— Как е той? — попитах.

— Ще се оправи. Има доста натъртвания, няколко счупени ребра и ужасно изгаряне.

Да, и моята кожа гореше. Бях толкова погълнат от другото, че досега не бях забелязал.

— Добре.

— Ами ти? — попита той. — Успя ли...?

— Беше прав за всичко. Свършихме това, за което бяхме дошли, включително и обезвреждането на нашия приятел. Ще ти изпратя подробностите по интернет. Но можеш да се свържеш с израелците на мобилните им телефони още сега.

— Може.

— Справи се добре, Том.

— Ти също.

— Е, няма ненаказано добро. Ще поддържаме връзка.

— Надявам се.

Седнах на мястото се във влака и след пет минути потеглихме. Целият бях мокър от пълзенето през Вонделпарк и треперех от студ, гърдите ме боляха. Исках само да отида на топло и сухо място и да поспя.

Опрых глава на стъклото. Когато светлините на града изчезнаха зад мен и навън стана по-тъмно, отражението ми се появи в стъклото.

От толкова време се питах дали имам избор и непрекъснато си отговарях с „не“. Но може би по-важният въпрос беше защо няхах избор. Защо винаги се поставях в положение, в което няхах друга алтернатива, освен да убивам.

Какво беше казал Хенри Форд? „Можете да имате всички цветове коли, стига да са черни.“

Стори ми се че чух гласа на ледената си същност: Можеш да направиш всеки избор, който поискаш, стига да е мой.

Може би. Но бях направил поне един правилен избор, в Ню Йорк, когато тръгнах след приятеля на Мидори. И може би точно в момента правех още един, като отивах при Дилайла.

Спомних си онези две малки думи, които ми беше казала, на които аз не отговорих. Ще измисля нещо, може дори да е онова, което тя нарече „традиционен отговор“, макар че дори мисълта за него ме плашеше. Бях й казал, че имам нужда от нея, за да намеря пътя обратно, и докато се вирах в призрачното отражение в прозореца, разбирах, че наистина имам нужда от нея, че без нея щях просто да се предам на ледената си същност. Щеше да е много лесно. Част от мене дори го искаше.

Но имаше нещо, което исках повече. А с Дилайла...

Точно това беше тайната. С Дилайла.

Ледената ми същност беше самотна душа. Защо се борех с нея сам? Тя точно това искаше, самата същност на борбата се превръщаше в нейна победа. Но аз имах съюзници, сред тях най-важният беше Дилайла. Може би ако успеех да проявявам по-малко глупост и да започна да приемам помощта, която ми предлагаша, ще съумея да обърна резултата в моя полза.

Нямаше нужда да убивам ледената си същност. Дори нямаше нужда да се боря с нея. Просто трябваше да развивам себе си, така че тя да става по-малка част от мен.

Не знаех как точно ще стане това и бях прекалено уморен, за да го измисля точно в този момент. Но не се налагаше да го измислям сам. Това беше важното.

Затворих очи. Отражението все още си беше там, на прозореца. Но аз не го виждах. А засега това беше достатъчно.

Издание:

Бари Айслър. Рейн-сан: Реквием за един убиец

Американска, първо издание

Превод: Елена Кодинова

Редактор: Олга Герова

Оформление на корица: „Megachrom“

ИК „Бард“ ООД — София, 2009 г.

ISBN: 978-954-655-026-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.